

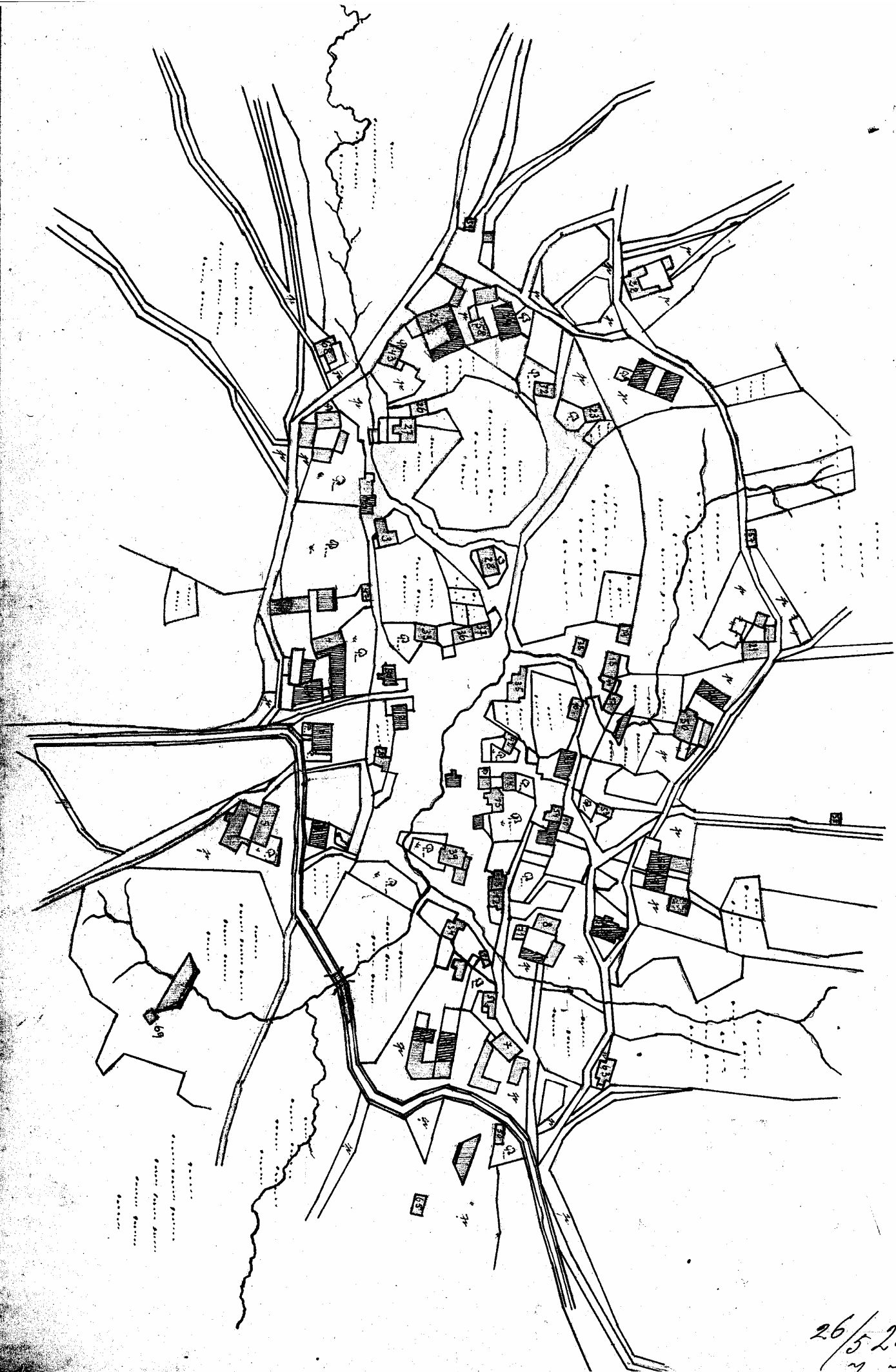
KRONIKA OBCE VĚCOV

1921 – 1947

Obec Věcov založena roku 1392 PPZ

Obec má vlastní pečeť a ve znaku je „Svatý Jiří bojující s drakem“

Sewer

26/5/25
M 11

Prosíme o tolerování pravopisných a jiných tiskových chyb pořízených při tomto doslovném přepisu

Tato pamětní kniha byla založena roku 1924.

Ustanovení kronikářem

Dle zákona ze dne 30. ledna 1920., č. 80, jenž zní § 1. Každá politická obec jest povinna založiti a vésti pamětní knihu. § 2. K založení a vedení pamětní knihy obecní zřízena budiž v každé obci komise. Zápisy provádí kronikář, ustanovený obecním zastupitelstvem, za přiměřenou odměnu. § 3. Provést zákon ukládá se ministru školství a národní osvěty a ministru vnitra.

Kniha čítá 398 stran, (125 stran doslovného přepisu)

Zvolení kronikáře

Kronikář byl obecním zastupitelstvem zvolen Vincenc Unládek, řídící učitel trojtřídní obecní školy ve Věcově. Narodil se 19. května 1861. ve Věstíně (hejtmanství boskovické) studoval tři třídy reálného gymnázia v Parně, učitelský ústav v Brně, načež konal učitelskou službu ve zdejších hejtmanství na školách v Moravci, Borovnici, ve Veselí u Jimramova, od 16. září 1892 jako správa jednotřídní školy " dolní " (evang.) ve Věcově, od 1. září 1922 jako řídící učitel trojtřídní školy tutéž. Do letopisné komise zvolen p. Josef Boháč č. 27 a p. František Dostál č. 4.

Počty obyvatel

Věcov má dle sčítání lidu ze dne 16. února 1921. 354 obyvatel, a to 148 římskokatolického a 206 českobratrského evang. vyznání.

Vyznání

V roce 1910. bylo ve Věcově 389 ob - 165 katol. a 224 evang., v roce 1900 - 385 obyvatelů - 154 katolíků a 231 evang.

Popis a poloha obce

Věcov jest vesnice ležící při silnici, která vede z Jimramova do Nového Města na Moravě. Vzdálenost od Jimramova obnáší 5 km, od Nového Města 10 km. Za dob roboty patřil Věcov k panství novoměstskému nyní náleží k soudnímu okresu novoměstskému, politickému okresu novoměstskému a župě brněnské. Obě vyznání, jimž obyvatelstvo náleží, jsou přiřazena do Jimramova.

Věcov má 72 domovní čísla, ale z nich některá chybí:

tak chybí číslo 7, které vyhořelo 26. dubna 1914 za majitele Josefa Kaliny a nebylo znovu vystavěno

pak čís. 45, stará škola, které patřilo vdově Františce Zobačové a vyhořelo 2. dubna 1914. Zůstalo spáleniskem

jakož i číslo 50. jehož posledním majitelem byl Josef Němec čís. 20, které vyhořelo v r. 1924.

Číslo 69, Matějкова pazderna, patřilo k čís. 5, sešlo a bylo majitelem zbořeno

číslo 58, které patřilo k čís. 24., zhroutila místní školní rada dolní, když číslo 24 v roce 1912 koupila od Frant. Vacka pro pobočku " dolní " školy.

také čís. 64 nestává a nebylo možno zjistiti, na které budově se nacházelo

číslo 71 patří k čís. osmému a jest tak šesté, že se nemůže obývat, čísla 53, patřící k čís. 52 a

čís. 70. mohla by se sice ještě obývat, slouží však k účelům hospodářským.

K vůli úplnosti dlužno se ještě zmínili, že stávaly v osadě ještě některé chaloupky, které však k uvedenému počtu domovních čísel zahrnutý nejsou. Byla to chaloupka na zahradě od čís. 6., chaloupka, která stávala na místě, kde jest kůlna u čís. 72, jiná byla na jih ve dvoru čís. 21, pak pazderna od čís. 24. na západ od tohoto. Ba byla nějakou dobu i malá chatrč u Skalky na parcele 114, kterou si postavil jistý Matějka Sevaně od čís. 21 bývala stodola, která za majitele Sádeckého vyhořela. Podobně vyhořela stodola do čís. 4 (rychty) v roce 1921, která také na tom místě již vystavěna nebyla.

Umístění domů

Budovy v obci se nacházejí na obou březích potoka Věcova, někde blízko, jinde poněkud dále od sebe vzdáleny, ale čtyři domovní čísla jsou od vlastní osady vzdálena asi na vzdálenost jednoho kilometru.

Jsou to samoty: 1 Korábův mlýn (čís. 31 a č. 60) Tam stávala kdysi chaloupka, kde říkali V Pivovaře. 2 Samota Minářova hospoda a 3 samota Polsko (č. 67).

Ze stávajících 66 čísel je 30 čísel ze staviva tvrdého, 12 čísel ma stavivo smíšené a 24 čísel jsou dřevěná.

Z celkové krytiny je 14% krytina šindelová, 67% je pokryta lepenkou a 19% je krytina tvrdá.

Rybníky

V obci byly čtyři rybníčky. Jsou dosud na katastrální mapě, jejíž místní trať je do této kroniky zakreslena, ale ve skutečnosti je z nich v původním stavu jenom jeden, a sice parcela 127. Rybníčky parc. 85 a 238 byly vypuštěny, a rybníček parc. 50 zmenšen. Za to je nad rybníčkem parc. 127 přidělen nový a rovněž na zahradě od čís. 21.

Tvar katastru

Katastr obce Věcova má celkem podobu srdce, jehož špice jest obrácena k východu. Na západě hraničí s katastrem Koníkova, Odrance a Lišné, na sever se ho dotýkají pozemky od Lišné, na severovýchodě katastr obce Nového Jimramova a Pavlovic, na jihovýchodě Pavlovice a Míchov, na jihu Roženecké Paseky.

Názvy pozemků

Pozemky nalevo od silnice z Věcova do Roženeckých Pasek, parcely 116, 117, 118 až po mez, parcela 98, mají název " Pustina " Poblíž lesa, parcela 114, nalézá se pod orníci ložisko písku, jehož je v osadě často užíváno na stavbu. Písečný spodek má celá zadní. " Pustina " u lesa, hnůj na ní proto brzy se stráví, je hladová. Proti cestě ke Štarkovu pastvina parc. čís. 96/1, a 96/2 má název. " V Rybníčkách " a role dále od silnice napravo je Slámův kopec. Role od silnice nalevo proti Štarkovu jmenují majitelé U Štarkova Loučku parc. čís. 92 jmenují " U střemchy " podle střemchy, která tam ještě před několika lety se nalézala. Louku od čís. 1 parc. čís. 57/6 jmenují U Konrazky, pastva parc. 569 je Dolní olšina byla zarostlá velkými olšemi, které majitel Josef Zobač v zimě 1924/25 vykácel, Horní olšina je také z velké části zarostlá olšemi, ale dosud mladými. Pole parc. 608/2 a 608/3 (od rychty) má název " Poloupruží." Parcely 534, 545, 505 jsou U milířů, na nimž jsou Lázy (V lázích), parc. 536, 504/2 atd. Pastva parc. 510 od čís. 25 má název " U smrka ", 514 U rudy, poněvadž se nablízku kopala železná ruda. Ve větší míře se tak dělo v lese Bohdalci, který však do věcovského katastru nenáleží. Jsou toho dosud pamětníci, ano v Odranci dosud žije muž,

kteřý se kopáním zabýval. Ruda se vozila do Kadova, kde byla železná huť. Část parcely 517 nad vodraneckou cestou má název Na dolině, 517/3 Na výměnku.

Přední úzká část parcely 497 se jmenuje Nohavice, dále k severu jsou Roviny. Louka parcela 504 je Dolní, mezi cestami je " Prostřední " a dále k severu je " Horní " Na západě hraničí s katastrem odraneckým pastvina Příhon, parc. 533/1, která byla nedávno zasázena lesem Obecní pozemky pod Příhonom mají název Kopaniny. Louky parc. 520/1, 520/2, 520/3 v značují se jménem " V olšině." Role 496/1 a 496/2 je " Na Dufkově ", role 481/3 Na Havlově, od příční stezky na sever jsou " Roviny " a ve trati té za Polskem jsou Havlovy louky, parc. 448/1. Pozemky napravo od líšenské cesty za Polskem jsou V babce, za Havlovými lukami " Na Hané." Louky parc. 401, 406, 453 se jmenují " V háji." Nejvyšší bod parcely 400 ke Zítkův les, před ním je Kloudův kopec a za lesem pozemky " U Rabuňky."

Tento název má i pole parc. 352., dále k severu parc. 377/1 " Na dolině " a za kopcem jsou pozemky " U Rabuňky." Parcely 341/1 a 341/2 jsou " Nad staveními ", 307/1, 307/2. " Na Tomášově ", louka 337/1, 337/2 " Konteska." Zadní část parcel 297/1, 397/2 má název " Na zadě ", les parc. č. 299/1 Kristiánův les. Prostřední část parcely 270 (již svah) je Pod bořinkou, za kopcem jsou " Roviny," Přední část parcely 244 má jméno " Na Fajmonově ", nahoře jsou Kříby, vždy zas " Na Fajmonově " dříve " Kříby." Obecní pozemky za touto tratí jmenují se " Dlouhé kousky."

Hned za vesnicí napravo od silnice k Jimramovu jsou " Roviny ", parcela 229 a okolní, část louky parc. 224 pod silnicí má jméno " Na Hamance ", pod ní jsou Sušiny. Za Hamankou je Zadní louka, parc. č. 222. Loučka parc. 214 jmenuje se " Malý palouk ", parc. 212 " Prostřední palouk a parc. 208 " Zadní palouk " čili " Na výměnku." Mezi " Prostředním paloukem " a cestou je pole " Na pecně " a název ten má i parc. 172. Nad " Pecně " je " Na dolině ", ještě výše. " Kopec ", zadní část parcely 209 na Josefově až k Jimramovskému lesu. Parcela 171 je Bábina louka, parc. 171 a 170 je Březina, pole napravo od ní " Pod bořinou " mezi " Březinou a " Bábinou loukou je pole " V loukách ", nad ním " Na dolině ", pak " V kopci " a " Za kopcem " . Část parcely č. 161 napravo od silnice se jmenuje " Červený kopeček ", pod ním je pole a louka " Ve zmoli ", louka parc. č. 164 " Nad lesem " a část její mezi polem " V loukách " a pavlovickými hranicemi se jmenuje " Bábina." Parcela 156 má názvy " Pod stezkou " a " Nad stezkou ", parc. 161 " U lesů ", parc. 155 " Nade mlýnem ", spodní část louky p. č. 224 je V rybníčkách, část louky za potokem, parc. č. 174/1 " Babka." Louka východně do pole parc. č. 144/4 je " V zákruží " Louka parc. č. 122 má název " U skalky " nebo Čurdovna " Zadní část pole, parc. č. 270. a zadní část parc. 265, nyní zasázená lesem, jmenuje se " U oběšeného." Parcela čís. 621 jmenuje se tak proto " Stará silnice ", že byla spojovací cestou mezi Věcovem a Roženeckými Pasekami a Koníkovem. Jezdilo se nad číslo 11. po vsi, Příhunkem a Starou silnicí, ale když byla vystavěna silnice nynější, tu jmenovaná cesta byla zvláště v zadní části úplně zapovězena.

Mezi majiteli věcovského katastru je značný počet osadníků ze sousedních obcí. Mohli pozemky od Věcova snadno odkoupiti, poněvadž jsou od Věcova značně vzdáleny, jim pak bližší. Pozemky pak, které pro vzdálenost nemusily se cizím obcím pouštět, nedrželi nemajetnější z Věcova proto, že měli od čís. 1. a 24. pozemky pronajaty, když se čísla 4 rozprodávala, a těch se hlavně okolnost tato týče.

Obyvatelstvo.

Podle sčítání lidu z r. 1921 má Věcov 354 obyvatelů, z nichž jest 148 katolíků římského vyznání a 206 českobratrských ev. V r. 1900 bylo ve Věcově napočítáno 385 ob., z nich 154 římskokatol. a 231 evangelíků, v roce pak 1910 bylo ve Věcově 165 katolíků a 224 evang. t.j. 289 obyvatelů. Porovnáme-li výsledek posledních dvou sčítání, vidíme v r. 1921 úbytek 35

osob. Ten povstal tím, že se ve světové válce méně dítek narodilo a že v ní padlo nebo zemřelo více mužů v Věcova.

Všichni obyvatelé jsou národnosti české a mluví nařečím horáckým. U starších osob vyskytující se tu a tam v řeči některé zvláštnosti a zkráceniny. Tak říkají místo do Jimramova do Imrova, musím nosit na zády, já tě zabim, on mě zabí, pekáreň místo pekárna, pojdal, povdal, mocka. Kdo v noci slídí po krádeži, v tom říkají, že lazikuje. Když je, popřejme si, když není, uvěřme si. " Kamnovec syčí," říká se v tom, kde často žízni. Je u nich hoje hoje - kde se nešetří.

(tabulky - majitelé katastru)! – viz originál kronika .

Památný kámen

Ve zbytku zdi, která zbyla po vyhoření hospodářského stavení od rychty, je zasazen kámen s nápisem:

Letha 1621 v Pátek Před Božím Narozením Wávlaw Rychnovský z Launowiz Někdy aurzedník Panství Jimramovského na toto mistie od Polakuv ukrutně zamordován gest. Pá-Bů- racz jeho dussi k swé swaté sláwě Przigyti. Amen.

Pověsti.

Ač tento nápis zřetelně praví, co se na místě stálo, přece povstala pověst, že na tom místě děvečka vidlemi probodla švédského důstojníka. A ještě jiné pověsti je rychta dějištěm: Kdysi celá tlupa zlodějů přepadla rychtu. Obyvatelé byli spoutáni, aby jim nepřekáželi. Jen jakýsi mrzák, který nemohl chodit, zůstal nepovšimnut a ušetřen. Ten prý tajnou chodbu, která se nacházela pod zahradou do čísla 30, z rychty se doplazil až do dřevěné zvonice, která stávala blíže 30. čísla tam, kde jsou nyní jámy na brambory, začal zvonit na poplach, lidé se sběhli a zloděje zahnali. Byli prý z Rabuňky (Horní Jimramovské Paseky), kde měli i svého hejtmana. Ten, napáchal mnoho zla, byl dopaden a v Jimramově (na Padělku) popraven. Druhého jeho chtěli jej v poslední chvíli osvobodit. Zapálili v Pavlovicích mlýn v domnění, že ve zmatku, který nastane, svého vůdce vysvobodí, ale nezdařili se jim. Hejtman byl popraven, a teprve potom spěchali diváci na místo neštěstí.

Světýlka.

Jednou v noci šel nějaký člověk z Věcova po cestě od Jimramova domů. Když přišel na Rovinky, uviděl na Dudkových bahnech světýlka. Slýchal, že se na světýlka nesmí pískat, sice že pronásledují toho, kdo by tak učinil. Byl nebojácný a chtěl se přesvědčiti, je-li tomu tak. Zahvízdal, a ejhle! Světýlka se ženou za ním. Dal se na útěk a když přiběhl k první chaloupce ve Věcově, spatřil tam troky a schoval se pod ně. Světýlka je obskakovala a když se k němu nemohla dostat, ztratila se.

Divoženka v Bohdalcí

V blízkém lese Bohdalcí žila kdysi divoženka. U Bohdalce byla louka, která náležela komusi z Líšného. Když nastala senoseč, vypravili se i tito lidé, aby louku pokosili. Žena, příšedčí rozhrabovati řady, přinesla s sebou i své dítě, neboť neměla je komu dát na opatrování. Postavila konoušku a dítě položila do ní. To brzy usnulo, a žena dala se do práce. Za nějakou chvíli však uslyšela z konoušky se ozývati jakýsi neobyčejný, divoký pláč. Nechala práce a běžela ke konoušce. Ale jaké bylo její překvapení, když v ní uviděla cizí dítě ošklivé tváře. Ohlédla se a spatřila divoženku, jak s jejím dítětem utíká k lesu. Velice se trápila na ztrátou dítěte. Kudy chodila, tudy na ně myslila. Jednou plačíc stařečka. Ptal se jí, co jí trápí, a ona mu vypravovala, jaké neštěstí ji potkalo. Stařeček ji vyslechl a pravil jí : " Že máš své dítě tak

ráda, poradím ti. Vezmi si tento proutek a mrskej jím dítě divoženčin. Uvidíš, co se stane!" Žena přijala proutek, poděkovala starci a počala dítě mrskati. To se dalo do hrozného pláče, ale žena mrskati nepřestala. Tu - kde se vzalo, tu se vzalo - přišla divoženka, vrátila ženě její dítě, vzala si své a prchala zase do lesa.

Kroje horácké.

Kroje původního již naše Horácko nemá. Koncem 18. století měl náš kraj tento kraj.

Mužové.

Kožené - kalhoty kožené, buď kozlovice nebo z telecí kůže (černé nebo žluté). Nohavice sahaly pod kolena, řemínkem ovázané, po straně tři knoflíky kostěné nebo lesklé kovové. Také byly kalhoty manšestrové * , těž pod kolena s knoflíky.

Vestu soukenou (černou, šedou nebo modrou) anebo manšetrovou, až ke krku zapnutou, hustě posázenou jednou nebo dvěma řadami lesklých kovových knoflíků (velikosti lískových ořechů). Vesta byla také z " flíčku " který se podobal našemu květovanému kartonu.

Kabát byl buď šedý nebo oblakově modravý, s dlouhým životem, měl záda široká a vzadu dva veliké, lesklé, kovové knoflíky. Šosy byly dlouhé (až do polovic lýtek) a límec široký. Na lapcích u kapes byly také tři veliké, lesklé knoflíky. V předu byly knoflíky jednou řadou. Knoflíky u kabátu byly pleskaté, velikosti starých dolarů, kovové a lesklé. Sukno bývalo 4 - 5 mm silné, bylo z pravé ovčí vlny, na kolovratech z domácnosti předené, barva ho tak snadno neprožrala, a kabát takový ani nepromokl, vytrval přes 50 let. Kromě těchto kabátů nosily se také fraky, v zimě dlouhé žluté kožichy, vzadu vyšíváné národní vzory. Po pravé straně kabátu byl rozpareček, a tu v zimě, když nemrzlo, svázal náš venkovan rukavice za poutko a vstrčil

*) Pane mistře, zač manšestr? Za dva zlaty na kalhoty, je, je, je. jednu rukavii do rozparečku, druhá pak houpala se venku.

Rukavice bývaly psí nebo telecí, na vnější straně bývala srst, na dlani červená nebo žlutá kozlovina. U rukavice byl palec zvlášť a ostatní čtyři prsty pohromadě. U jedné rukavice byl knoflík kožený, dlouhatý (kousek svinuté kůže), a u druhé rukavice bylo poutko.

Boty. Sedláci mívali boty zahrnovací - " shrnovačky ", " holinky " telecí, řídčeji kravinové. Holínka se vykrojila v celosti z jedné kůže, a vyhrnula-li se, sahala až po rozkrok, obouval-li se náš venkovan, přehnul polovii holínky nazpět k chodidlu, uvnitř uprostřed byly uši, ty nyní řemínkem pod kolenem svázal, aby mu boty nelezly dolů, pak se chopil u chodidla konce holínky a vtáhl ji nahoru až přes koleno. (V místě, kde byly uši, byla holínka na dobrou dlaň trojnásobná). Podešve byly silné " oukladové ", podkůvky silné a podešev celá pobita " cvoky ". Boty ohrnovací nosily se v létě v zimě, mastily se olejem nebo sádlem, byla za 12 - 13 zl. Chudší lidé nosily boty s holínkami po kolena.

Čepice. Zamožní nosili persiánky - podoby válcovité a skoro 1/3 m vysoké. Dno u této čepice bylo tam, kam sahalí téměř hlavy, ostatní válec byl dutý, velmi tuhý, srstnatý, barvy plesnivě bílé. Po jedné straně byla z drahých pentlí od vrchu až dolů mašle. Cena 15 - 20 zl. Nosili ji v létě v zimě. V zimě se také nosily čepice soukené nebo manšestrové (bez " kšiltu "). Kolem dokola okolo čela byl chlupatý prýmek, nebo nosili kloboučky a v zimě pod nimi černou čepičku, již stahovali až přes uši. V létě nosili jednoduché čepice z kašketu (letní látky) .Mnoho nosili pláště barvy makové, - v dřívější době s rukávy, později bez rukávů. Spanštilejší nosili 3 - 5 " kráglů." Nejspodnější dosahoval až do půl lokte, kdežto každý

následující byl s 2 -3 prsty kratší u nejhořejší jen co přikryl ramena. Plášť se zapínal u krku sponkou ocelovou, na modro kalenou a žlutým řetízem. Dosahoval až na lýtku

Košile koudelná a pačesnými rukávy, u zámožnějších pačesná s tenkými rukávy. Rukávy byly bez límečků (francouzské), nebo měly límeček as na 2 prsty široký, jež buď na knoflíček zapínali nebo na tkaničku zavazovali. Rozparek nosili vzadu, nikoli vpředu, jen u límce se košile zapjala, ostatní část byla otevřená. Límeček byl asi na tři prsty široký a ten se ven nevydělával, krk se ovázal šátkem. Kdo byl parádnější, dal si dělati límeček zvláštní z " kamrtuchu ", na kraji zoubkovaný a nejčastěji červeně vyšitý. Ještě v pozdější době nosili k tomuto tenkému límečku " šmisl " . již nahoře zapínali a dole kolem pasu " kanicí " zavazovali. Šmisl byla buď hladká (pak se na ní udělaly po délce záhyby), nebo byla vyšívána na bílo a růžovými větvičkami, lupínky a květy.

Na krku zámožnější nosili šátky " herbávné ", křížkové (červenozelené nebo červené), anebo byly šátky " saché " nebo " lipské." Šátek zavazovali buď na mašličku (oba úpky byly stejně dlouhé), nebo pro větší parádu zavázali šátek tak, že zůstal jeden úpek delší - šátek zavázali, úpek pod bradou rozdělali a nechali viset ven. Chudší se kupovali aspoň " půlku " na krk. Aby půlka lépe stála, dávali si do ní papír.

V zimě dávali na bosou nohu " vonuci " a tuto obalili do " votáčky ": na chodidla dal slámu obyčejně ze starého " pobřísla ", protože byla měkká, stéblem si slámu svázal a na ten " huzel " potom stoupl (kousek slámy mu za patou vyčnívalo). Slámu pod chodidlem bral po 2 - 3 stebélkách a otočil kolem nártu. Na to ke zbytku zase přibral 2 - 3 stébelka a zase otočil a tak pokračoval až po palec - zbývající slámu přihnul pod patu (pod " huzel ") vstrčil, na palec zahrnul a na to si obul boty. Taková " votáčka " držela tak pevně, že s ní mohl chodit po světnici. Pokud " votáčka " nebyla předraná, mohl jí užít (2- 3 dni), jen večer po sezutí ji dával na lavici uschnout a ráno ji znova vbul. Bylo-li v domě více mužských, leželo na lavici celé kopyště " votáček."

Ženy.

Bohatá selka nosila sukně " cajkové ", barvy modré, zelené nebo měnivé, jakoby byla osnova černá a outek " hedvábný ", červený. Mimo to měla sukni " hedvábnou " a ještědivných květovaných " kartounek ". Každou neděli musila mít jiné šaty. V zimě měla spodní sukni " šerky " - v létě kanafasky. Kupovaný kanafas byl jemnější a jako svátečnější a jmenoval se " herkoš " .

Fěrtochy byly " herbávné ": černý, cibulový (bledinko červený), modrý (bled'oucko modrý) a červený (tomu říkaly růžový). Potom ještě několik bílých a kartounových fěrtochů. Někdy byly také bílé fěrtochy vyšíváné.

Kabátky cajkové jako sukni, anebo damaškové (modré, zelené i červené). V zimě mívala některá selka kožíšek, podšitý běloučkou jehněčinou. Říkávaly : " Vzala jsem si kožíšek s troubčičkami ", a to proto tak říkaly, že kolem pasu byly u kabátku nebo kožíšku ozdoby troubkám podobné. Vpředu byl kabátek i kožíšek hluboko vykrojen a zapínal se vpředu na pět knoflíků. Rukávy u kabátků nejstarších (kolem r. 1800) byly u ramene úzké, jen co ruku do něho mohla vstrčit, a u loktu byly rukávy s lokty (neboť již tak nakřivo byly vystřihány). U kabátku byly vzadu " varhánky ". Ty nejvznešenější mívaly kolem krku a rukou prýmek s " liščinami ", ale byla to srst, jakou kdo mohl dostat.

Později nosily ženské " špenzl ", který se od kabátku lišil tím, že dosahoval až ke krku a u krku se zapínal, vpředu páskem z téže látky, vpředu u pasu na každé straně míval 3 - 4 " faldíčky ". Rukávy byly u ramen baňkovité a u pěstí úzké. U " špenzlu " byl vzadu složený " faldíček ". Později obě spojovaly - vystřižený živůtek (od kabátku) baňkovitými rukávy (od " špenzlů ").

A potom teprve nastaly " kacabajky ".

Na krku nosily šátek buď hedvábný nebo mušelinový, nevyšíváný, ale za to protkávaný silnou nití (ve způsobě hádku) červenou, modrou nebo bílou. Tato hádkovitá vzdooba, poněvadž byla z nití silnějších byla vyvýšenější. Teprve později nosily ženské šátky kolem krku bílé a v cejpku vyšívané. Šátek se uvázal křížem kolem krku, za lajblíček se zastrčil a vzadu se cejpek za lajblíček přišpendlil.

Svobodné měly v neděli odpoledne košili s " pufnama " (naškrobenými a vyžehlenými rukávy). Rukáv se navlékl na tkaničku, stáhl, zavázal, a krejzlíčky, které na konci vynikaly, se rozdělily. Byla-li v dědině jedna nebo dvě cihličky, žehlila jimi celá ves, arciť jen rukávy u košile. Prádlo se škrobilo u na vátku válelo. Lajblíčky byly buď damaškové (hedvábí květované) nebo " herbávné " . Levaritin, t.j. hedvábí hladké, barvy zelené, modré, ohnivé anebo všelijak měnivé (žluté, červené a modré). Lajblíček nejstarší byl na háčky, ač později se šněroval. Po stranách rákosu vpředu i vzadu býval vyšíváný (větvičky, lupínky, všelijaká kvítka, karafiáty, růžičky), který krejčí uměl takto vyšívati, byl hledaný, a poněvadž pracoval krejčí mužské i ženské práce, vyšíval také mužům koženky vpředu na slabínách a vzadu pod límcem (rozličné metličky a podobné ratolesti).

Od jara do podzimku, když nepršelo, nosily čepce, zámožnější stříbrné a zlaté, chudobnější čepce černé. Některý zlatý čepce býval jako v celosti, s listy a květy na něm, tomu říkaly " puntišpánový ", jiné zlaté čepce byly jako z bílých šupin, rybích černé čepce byly z penízků a šnůrek černých, všechny čepce byly z drátu, na němž ostatní části byly navlečeny. Dno pokrývalo hlavu, střecha byla vpředu široká a vysoká a táhlo se do zadu. Toto dýnko bylo posázeno zlatými penízky a kamínky. Čepce tyto nosívala děvčata svobodná i vdané ženy. Přišla-ti hospodyně z kostela, prostřela šátek na stůl, sundalal čepce, položila na šátek a šaty vedle něho. Šaty sklídila do truhly a čepce do " škatule ". V některých osadách bylo zvykem nositi čepce bílé, hladké nebo vyšívané, které byly nad čelem a až po uši i vpředu krajkami vyzdobené. Čepce tyto byly tvrdo naškrobené, že na ně mohl prstem klepat, a vzadu z druhé pentle (květované) veliká mašle. Pradlena, která uměla takové bílé čepce škrobiti a žehliti, byla hledaná - bývala pro několik dědin. Tyto čepce nosívaly jen vdané, a to v největší, svátky. Babičky nosívaly čepe teplé, podšívané dvojitou látkou a veskrz prošívané, z látky damaškové, aksamitové nebo kartounové. V neděli odpoledne nosily ženy i svobodné šátky " sacké ".

V zimě se nosívala do kostela pléna (v létě žádná žena selka plény nenosila, leda děvčinky), a tuto plínu zavazovaly na hlavě na " kuklu ", ženy uvazovaly cejpy vzadu na krku, svobodné uvazovaly cejpy nad hřbetem na hlavě, a cejpy visely po obou stranách dolů až na ramena.

" Vobuj " žen svobodných byly nízké střevíce, a to buď rozporečky vpředu nebo bez nich (" haušuchy ") a bývaly na nártě vyšívané (karafiáty). Střevíce ženské byly také soukené nebo manšetrové: špice u vedle podešve pásek kožený (ibřstenek) nárt soukený nebo manšetrový. Čeládka nosila i v zimě pantofle dřevěné, jako dosud, nebo bačkory, v létě chodila bosa.

Mrtvoly oblékali následovně:

Muži dostali košile (mohovitější, měl-li " svadební " košili, zachoval si ji až do hrobu), " podlíkačky " a z plátna ušité, punčochy a taktéž plátěnou čepičku. Ženy: košili, bílou sukni, na krk a na hlavu bílý šátek, bílé punčochy. Nosila-li žena bílý čepec, dostala jej do " truhly " místo šátku.

Účes vlasů u žen.

" Stěžka " prostředkem dělila se ve dvě postranní, k uším táhnoucím. Tatko oddělené dílky vlasů na předu splety se ve vrkoč, který se hezky postavil a vlasy hluboko do čela se přičísly, uhladily. Vypadalo to jako dva růžky vpředu. Vlasy vzadu zbývající stočily se nebo splety v drdol (čuček, dudek) ku kterému připadaly se dva " rulíky " (cupy) přední. Byla-li děvčata za družičky, při pohřbu, měla vpředu hlavy třikráte po sobě pantlou obtočené vlasy a pod pletenci zavázané.

Nábyte, nádobí, obrazy.

" Seknice " hospodářova měla vždy dvě okna do dědiny, jedno do dvora. V rohu mezi oknem do dědiny a do dvora bývala " halmárka ". Tuto halmárku bylo vidět v každém statku celého našeho pohoří. Kde byla halmárka, tam bylo místo nejprvnější, a proto u halmárky sedával vždy hospodář, o svatbě posadili nevěstu vždy na místo první, a tu " svarebčani " vždy volali: " S nevěstou k halmárce!" I vzácného hosta posadili vždy k " halmárce ".

Halmárka

byla skříň 1 m až 1:2 m vysoká, 0,4 m široká, v průřezu vodorovném měla podobu nepravidelného pětiúhelníku, byla rozdělena v poličky stejně hluboká, nebyla barvená, dřevo bylo jen začuděné. " Halmárka " stála hned na lenochu lavice, a v měl hospodář uloženy věci nejlepší a nejvzácnější, jako knihy modlitební, rozličné spisy, knihy starodávné, peníze. Byly-li papírové, byly uloženy za listy " do modliteb ". I vzácnější sklenice, zvláště " koutní " na víno. U jiného náradí nebylo za dřívějších dob zámeků, ale u " halmárky " byl vždy zámek, a to důkladný. " Halmárka " patřila hospodáři.

Obrazy

Na obou stěnách velde halmárky byly lišty, na nichž byly podepřeny a nahoře zavěšeny obrazy, a to v katolických rodinách obrazy svatých, v rodinách evangelických obyčejně Adam s Eva u večeře Páně. Obrazy byly na skle hrubě malovány, zrcadla předkové naši neznali.

Stůl

byl v dobách nejprvnějších tak zhotoven, že byly vždy dvě nohy sbity přes kříž se dvěma trnoži (na způsob kozlíku, na němž se řeže dříví), a nahoře na ně byla položena deska, tomuto stolu říkali " tabule ". Později měli stůl o čtyřech kolmých nohách, jejichž hlavice bývaly baňkovitě vyřezávány, trnože měly čtyři. Stůl byl ze dřeva smrkového nebo borového, natřen nebýval.

Lavice

Na těch dvou stranách, kde byla na zdi okna, táhla se veskrz podél lavice, buď bez lenochu nebo s lenochem (dvě lišty a v nich příčky). Lavice byly tmavomodře natřeny.

Židle

Do let padesátých nebyli u našeho hospodáře žádných židlí. Bylo-li v létě mnoho lidí zjednaných, takže na obě lavice u stolu se nevešli, donesli špalek a ten postavili do rohu stolu, zrovna naproti " halmáre ", na špalek a na lavici potom položili prkno. Anebo měli dlouhou

stolici, s lenochem nebo bez něho, a tu také ke stolu přistavili. Po letech padesátých nastaly židle, u nichž byly nohy šikmo postaveny a do sedadla zapuštěny. Lenoch byl z jediné desky, po stranách a uprostřed vyřezávaný. Tyto židle byly ze dřeva tvrdé a nenatřeny.

Postel

bývala jedna, stávala u okna při zdi u přístěnku. Bývala buď nenatřená nebo tmavomodrá. Na lavici, která byla omezena s jedné strany hlavou postele, s druhé strany lenochem (lenoch lavice přiléhal na stěny), spávaly děti.

Kanape

U noh postele vedle zdi přístěnkové (nebo u lavice mezi okny, jež vedly do dědiny), stávalo kanape. V kanape spaly děti. Dno kanape spočívalo " na zemi ", a víko ve dne sloužilo za sedadlo, protože mělo kanape také lenoch (obyčejně z jedné nebo dvou desek), mělo na první pohled vzhled lavice. Víko bylo háčky k levé a pravé postranici přitaženo a s přední postranicí pevně spojeno. Otevřelo-li se víko, přední postranice padla " na zem ", přišla do roviny se dnem kanape, a víko zůstalo pevně státi. Bývalo nenatřeno, ale později vyskytoval se tento nábytek i obarvený a s lenochem ozdobeným.

Truhla

stála u dveří při zdi, v níž bylo okno na dvůr. Byla zhotovena z měkkého dříví, hnědo - nebo tmavomodře natřené (mimo postranici, jež byla postavena ke zdi). Na této základní půdě byly okrasy bílou a červenou a také zelenou barvou provedeny. Někdy měla levá a pravá postranice železné kruhy. Otevřelo-li se víko, bylo na levé straně " přítruhle ". Podél celé šířky truhly byly přidělána tři prkénka na způsob truhlíku. Víčko od přítruhle se otevřelo, a teprve na ně se velké víko podepřelo. Matka odháněla zvědavou dobrotinu, jež se k otevřené truhli sbíhala a na truhle se spínala, slovy: " Děti, pryč, až vám nepadne víko na hlavu !" Truhla patřila a dosud patří ženským, protože tam měly složené šaty, prádlo, boudnice, drobnosti ke křtu atd.

Almara

V dobách dávnějších " almara " (" jarmara, halmara ") pro mužské šaty nebylo u našeho rolníka. Sváteční šaty si věšel do přístěnku (" sekničky ") na hřebík nebo ukládal je do truhly na půdu. Z doby pozdější však zachovaly se tu a tam pestře pomalované skříně s šupletem na spodu.

Římsa

Nade dveřmi byla římsa modro natřená. Na desce, jež ku stěně přiléhala, byly dole hřebíky dřevěné na pověšení džbánů. Na hřebíky se také kladka zánovní - sváteční hůl. Nad hřebíky byla vodorovně položena úzká deštička, na níž byly překlopeny hrníčky a šálečky. Nad touto deštičkou o něco výše byla rovnoběžně položená deska, na níž bylo zábradlí, a na tom byly šikmo položeny mísy, talíře a lžíce. Někdy také vidlice o dvou dlouhých zubech a dřevěný talíř na krájení a dělení masa a husy, což vše vždy činil hospodář. Postranice, v nichž byly zasazeny ony dvě desky, byly vpředu vyřezávané. Římsa byla chloubou žen.

Rahýnka

U kamen při stropě byly přibity dvě nebo tři deštičky svíse dolů u jimi, byly-li dvě, prostrčeno jedno, byly-li tři, dvě rahýnka v poloze vodorovné. Tu se sušilo prádlo, kladly se na ně všední šaty a peřiny, ano i kroužance řepy. Kolem kamen byla lavice.

Kolíbka

U postele byla kolíbka, která čtyřmi nohama spočívala na dvou kolíbadlech. Byly to desky půlměsícovitě vyříznuté a kruhovitými zobany opatřeny, aby se kolébka ta snadno nepřevrátila.

Politické přesvědčení obyvatelstva.

Většina obyvatelů náleží straně republikánské, menšina straně lidové a sociálně demokratické. Poměr jednotlivých stran snad nejlépe vysvitne z výsledku voleb.

Při volbě poslanců do Národního shromáždění 15. listopadu 1925 obdržela

strana republikánská do poslanecké sněmovny	72,	do senátu	39 hlasů,
strana lidová	" 61 "		"48 hlasů,
strana práce	" 19 "		44 hlasů,
strana sociálně demokratická	" 16 "		"14

Při volbě poslanců do Národního shromáždění 1920, kdy se volilo po prvé dle vázaných kandidátních listin, získala při volbě poslance do poslanecké sněmovny strana republikánské venkova 106 hlasů, strana sociálně demokratická 24, strana národní lidová 38, strana národně demokratická 1 hlas.

Při volbě do senátu 25. dubna 1920 získala strana republikánská 81 hlas, národní lidová 40 hl., soc. dem. 25 hlasů a národní sociálové 1 hlas.

Při volbě do obecního zastupitelstva 16. dubna 1923 zvolila strana republikánská, spojená se stranou domkařů a maloročníků 8 členů a československá strana lidová 4 členy.

Řád o volení v obcích republiky Československé z roku 1919.

Nejdůležitější body tohoto řádu jsou: Právo volit do obecního zastupitelstva přísluší všem občanům Československé republiky bez rozdílu pohlaví, kteří překročili 21 rok věku, bydlí v obci alespoň tři měsíce počítajíc zpět od vyložení voličských seznamů a kteří nejsou tímto zákonem výslovně z práva voliti vyloučeni. Každý občan smí vykonávat právo volební pouze v obci jediné a vykonává je osobně.

Do zastupitelstva obecního a obecních komisí mohou býti voleni, když mají právo volební, dokonali 26 rok věku, v obci alespoň jeden rok ode dne volby zpět počítajíc bydlí a nejsou výslovně vyloučeni z volitelnosti.

Členy obecní rady nebo též komise obecní nemohou býti: 1 manželé, 2 rodiče a děti, vlastní i nevlastní, 3 tchán nebo tchýně se zetěm nebo snachou, 4 sourozenci, 5 manžel se sourozencem druhého manžela.

Obecní zastupitelstvo skládá se v obcích do 200 obyvatelů z 9 členů, do 500 ob. z 12 členů, 1 000 ob. z 15 členů, do 1 500 ob. z 18 členů, do 2 000 ob. ze 21 členů. Obecní zastup. volí se při prvých volbách, dle tohoto řádu provedených, na dobu tří let, později na dobu 4 let, počítajíc ode dne, kdy volba obecní rady stala se pravoplatnou. Dohlédací úřad vypíše s konečnou platností volbu. Volební seznamy sestaví zvláštní komise, která sestává z obecního starosty nebo jeho zástupce, jím jmenovaného a ze 4 - 6 přísedících.

Obce, které nemají více než 5 000 obyvatel, tvoří jediný obvod volební a sestaví se v nich jeden seznam voličský. Nejpozději 14. den přede dnem volby do 12. hodiny polední mají volební skupiny (strany) předložiti obecnímu úřadu kandidátní listiny ve dvojím stejnopise. Obecní úřad je povinen podatelé potvrditi čas podání.

Kandidátní listina musí být v obcích do 500 ob. podepsána nejméně 10 voliči, v obcích do 2 000 ob. nejméně 20 voliči, v obcích do 5 000 ob. nejméně 30 voliči, v obcích přes 5 000 ob. nejméně 50 voliči atd. v seznamech voličských zapsanými. Vždy však musí být podpisů nejméně tolik, co kandidovaných.

Kandidátní listina musí obsahovat:

1 označení skupiny volební (strany), 2 seznam kandidátů, jichž počet smí však být nejvýše o polovici větší než počet osob, jež mají být voleny, 3 označení zmocněnce volební skupiny, t.j. osoby, která volební skupinu zastupuje, a jeho náhradníka.

Nejméně 8 dní přede dnem volby starosta obce vyvěsí v místnostech, ve kterých jsou seznamy voličské k nahlédnutí vyloženy, všechny platné kandidátní listiny dle označení skupin, dle čísla řadového, s plným a přesným uvedením všech kandidátů a zašle jeden stejnopis kandidátních listin, volebními skupinami podaný, dohledacímu úřadu. Kromě toho dá rozmnožit platné kandidátní listiny tiskem na účet obce, a to každou v počtu o pětinu většími než je počet voličů. Každá kandidátní listina budiž rozmnožena zvlášť, a to ve formě hlasovacího lístku.

V obcích, v nichž volba se koná dle zásady poměrného zastoupení, mohou zmocněnci volebních skupin u obecního úřadu předložit společné prohlášení, že listiny navzájem sdružují, což znamená, že při rozvrhu mandátů, se k nim hledí jako k celku. V obcích, kde jest přihlášena jen jedna kandidátní listina, nebo kde několika skupinami dohromady navržena bylo pouze tolik kandidátů, kolik členů zastupitelstva má být voleno, prohlásí místní komise bez volby za zvoleny všechny kandidáty, kteří byli navrženi. V tomto případě odpadá rozmnožení kandidátních listin.

Volba obecního zastupitelstva koná se v neděli od osmé hodiny ranní. V den před volbou a v den volby jest zakázáno v obci prodávati, čepovati neb prodávati nápoje obsahující alkohol. Starosta dá v obcích s více než 1 000 ob. nejdéle třetí den přede dnem volby doručiti každému voliči do bytu lístek legitimační a ve všech obcích též platné kandidátní listiny všech volebních skupin.

Volbu řídí volební komise, jejíž členy jmenuje dohlédá úřad, a to po jednom zástupci za každou kandidující volební skupinu dle návrhu téže skupiny. Jsou-li jen dvě skupiny po dvou členech a dvou náhradnících. Komise volí bezprostředně před zahájením volby ze sebe předsedu a místopředsedu většinou hlasů.

O průběhu volby vede se zápis.

Součet všech platných hlasů všem skupinám odevzdaných (pro každou kandidátní listinu) rozdělí se počtem mandátů, které se mají obsaditi, zvětšeným o jednu, celé číslo nejbližší vyšší výsledku dělení jest číslem volebním. Volebním číslem dělí se počet hlasů odevzdaných pro každou kandidátní listinu, načež volební komise přikáže každé skupině tolik mandátů, kolikráte jest volební číslo obsažené v součtu hlasů pro skupinu odevzdaných. Kandidátní listiny stran sdružených sečtou se každá zvlášť, avšak při rozdělení mandátů čítají se jako jediná listina a přikáží se jim mandáty společně. Z jednotlivých volebních skupin zvoleni jsou za členy zastupitelstva kandidáti dle pořadí, jak uvedeni jsou na kandidátní listině dle počtu na tu kterou skupinu připadající. Ostatní kandidáti jsou v témže pořadí náhradníky.

Zaměstnání obyvatelstva.

Obyvatelstvo se živí pěstováním obilí a chovem dobytka. Hledí využitkovati každé příležitosti ku získání půdy, hledí si jí, by z ní co nejvíce vytěžilo. Tak byla při rozprodeji pozemků do čísla 24. o tyto práva tahanice a při provádění zákona o pozemkové reformě, při přidělování pozemků velkostatkáře Belcredyho ode dvora v Jimr. Pavlovicích občanům věcovským byli by tito rádi ještě více jich zakoupili.

Od čísla 24 na podzim r 1922 koupili:

Havlová Anna čís. 35 - 36.95 a pole za 1 124 K, Němce Josef 41.92 a za 1 311 Kč,
Kalinová Josefa č. 7. 54.24 a za 1 773 K, Kubíková Karla č. 38 - 39.69 a za 1 035 K,
Dvořák Josef č. 30. 48.45 a za 1 136 K, Zobačová Ludmila a Jandert Josef 42.09 a za 988 K a
Husák Josef 69.70 a za 1 344 K.

Louku koupili: Sodomková Anna č. 29 - 18 a za 600 K, Husák Alois z Jimramovských Pasek 18.69 a za 603 K, Boháč Josef 18.66 a za 680 K a Dvořák Adof 18.73 a za 682 K.

Ode dvoru v Pavlovicích koupili:

Kalina Fr. č. 37 - 80.73 a, Laštovica Josef 41.43 a, Dědič Fr. 23.05 a, Kosek Vincenc č. 12a,
Pekárek Ad. č. 23 - 32.14a, Zobačová Anna č. 63 - 22.13 a, Sodomková Anna č. 29 - 21.05 a,
Kubíková Karolina č. 38 - 43.80 a, Dvořák Ludvík č. 54 - 20.61 a, Zobač Josef č. 33 - 40.49 a,
Dvořák Josef č. 30 - 20.07, Libra Josef č. 19- 39.07 a, Klouda Fr. č. 40 - 40.37 a, Havlíček
Vincenc č. 11 - 19.76 a, Husák Josef 43.22 a.

Obživa

Z obilí se pěstuje nejvíce žito a oves, ale na některých pozemcích s prospěchem i ječmen, v novější době i pšenice - zimní i jarní, z rostlin průmyslových len dříve ve větších rozměrech, peluška a vikev, z okopanin brambory, tuřín a zelí hlávkové (pro vlatní potřebu). Majitelé menších pozemků hledí si i jiného výdělků, jaký se právě naskytuje, zvláště tkalcovství a krejčovství. Nyní zvláště v roce 1924 a 1925, tkají se koberce, v menších rozměrech polovlněné látky (osnova bavlněná, útek z odpadkové vlny). Ale před válkou tento domácí průmysl tu a v okolí byl velice rozšířen, neboť faktoři z Jimramova, Daňkovic a Roženeckých Pasek vedli se sukněmi (vždycky 2 m látky na jednu sukni) rozsáhlý obchod a zasílali jich mnoho zvláště do alpských zemí. Před válkou i za ní šily se tu vojenské obleky, plátěné i soukené, a prádlo, v roce 1924 vojenské stany. V obci jest v r. 1926 jeden kovář, jeden kolář, dva tesaři, zedníci, jeden mlýn, nějakého většího průmyslového závodu tu není. Obchod zastoupen dvěma hostinci, dvěma obchody se smíšeným zbožím, z nichž jeden prodává i lihoviny v uzavřených nádobách.

Pojišťovny

Občané pojišťují svůj majetek nejvíce u pojišťoven domácích. Nejvíce nemovitostí jest pojištěno u Hasičské vzájemné pojišťovny v Brně (asi 22), asi 16 pojištěnců má Moravskoslezská vzáj. pojišťovna v Praze, Slávia a konečně nepatrný počet i cizí pojišťovny Konkordia a Generali. Tato pojišťovna tu však má značný počet (asi 16) pojištění movitostí. Po ní je na movitosti pojištěno nejvíce občanů u Hasičské. Pojištění na život je v obci jen zcela nepatrný počet, a to u První české a u Koruny. Proti krupobití se občané jen málo pojišťují. Počítají že tu pothně vždycky asi za deset let jednou, a tu že by za těch 10 let musili na pojistném zaplatit ještě více, než by dostali náhrady.

Odměny a ceny.

Zedník vydělal před válkou ke stravě 2 K, v roce 1929 - 28 K za den,
tkadlec " " asi 2 K " " 8 - 10 "

Dobrý výdělek byl v r. 1925 za tkaní koberců, neboť tři lidé (jeden z nich však jen částečně byl zaměstnán) za den vydělali za den kolem 35 K.

Sekáč měl před válkou ke stravě na den 1 k, bochník chleba a 2 buchty, nebo místo nich půl bochníka chleba bílého, po válce v r. 1926 na půl den ke stravě 8 K.

Tesař

Okování koně stálo před válkou

Čeledín měl před válkou na rok 240 K, v r. 1925 - 1 800 K,

služka " " " 160 K " 1 200 - 1 400 K

Metrický cent žita byl před válkou, průměrně za 20 K v r. 1923 za 400 K, v r. 1925 za 200 K, v r. 1926 za 120 K

Metrický cent pšenice před válkou byl za 28 K, v r. 1923 za 600 K, v r. 1925 za 240 K, v r. 1926 za 160 K.

Ječmen před válkou za 16 K, v r. 1923 asi 400 K, v r. 1925 za 220 K, v r. 1926 - 140 K

Oves " " 14 " " 310 " 130 " 130

Brambory nejvýše 7 " 140 " 40 35

1 kg hovězího masa před válkou stál K, v r. 1926 - 12-14

" vepřového " " " 14-16

" másla

" tvarohu

Litr mléka ---, Husa ---Metrický cent slámy žitné, " " sena

Oblek, který stál v r. 1914 - K, byl v r. 1926 za K

Historie jednotlivých statků.

Čís. 1 U Míčů. Majitel usedlosti jest Josef Zobač,

syn po zemědělci Josefu Zobačovi a matce Anně, rozené Slámové. Usedlost jest již dlouhou dobu v držení toho rodu, neboť již při zakládání Josefinského katastru byl majitelem čísla 1. Zobač Josef. Přídomek Míča se snad právě proto tak dlouho udržel k vůli orientování, neboť v obci bylo Zobačů mnoho. Jméno Míča je již ve staré pozemkové knize, ve které jsou zápisy z r. 1595. Je tam na straně 37 zápis o gruntu sirotků. Míče mlynáře a na jiném místě, u gruntu sirotků. Michala Matoušková stojí, že Václav Kovář koupil grunt od Jiřího Míči r. 1646. Bratr nynějšího majitele František zemřel svobodný ve věku 23 let roku 1911, manželka, rozená Greifová Marie, pochází z Krátké.

Čís. 2. Majitelem Jan Ptáček

pocházel z Německého. Koupil chatu do Husáka, který ji vystavěl, když mu r. 1848 voda vzala jeho chalupu u čísla 47. První manželka Jana Ptáčku byla Tunbrova z Roženeckých Pasek. Když mu zemřela, oženil se, jsu stá asi 80 roků, a Anastazií Slámovou, dcerou hajného z Jimramovských Pasek (Rabuňky). Provozuje obchod smíšeným zbožím a lihovinami v uzavřených nádobách.

Čís. 3. Fišmon Adolf

koupil domek od Cajzla, který pochází ze Lhoty. Ten se na chalupu přizemil, pojav za manželku Františku Dvořákovou, vdovu po Frant. Dvořákovi z čís. 52, dceru Josefu Havlíčka, stolaře, který Františce chalupu dal. Syn Josefa Havlíčka se přizemil k Bartoňovým v Koníkově. Dcera Anna se provdala v Rovečném. Ignát, František a Vincenie, sourozenci starého Havlíčka se vystěhovali do Ameriky.

Čís. 4. Rychta. Majitelem jest František Dostál,

kteřý pochází z Kuklíka. Koupil stavení, 10 1/2 míry pole a 2 míry louky r. 1910 od Ignáta Matějky, který stavení a více pozemků od rychty koupil někdy v r. 1891 od Občanské záložny v Olešnici, která jako hlavní věřitel ji prodala více kupcům tehdejšímu majiteli Františku

Slámovi. Před Slámou měl rychtu Honek František, před ním otec jeho Jan Honek zemřel r. 1890 v Dalačíně, manželka jeho Marie r. 1887 ve Strážku, odkud pocházela a kam od svého manžela odešla. Před Honkem byl majitelem rychty Ptáček z Jimramova, někdy v letech 1800 až 1822 byl rychtářem ve Věcově Jílek, který se nejvíce přičinil o výstavbu staré školy čís. 45. Při zakládání Josefovského katastru byl majitelem rychty Tomáš Honek, v Urbáři panství novoměstského Jan rychtář. Ve staré pozemkové knize je zápis z r. 1595, kterak Matěj prodal rychtu synu svému Janovi. R. 1625 vzal rychtu Šimon Vondra po nebožtíkovi Janu Lesnovi za sumu 700 zl. R. 1643 koupil rychtu věcovskou Jakub Myslivců z dědiny Němekého od vdovy, pozůstalé po nebožtíkovi Šimonovi rychtáři. R. 1729 Jiřík Dvořák odevzdává rychtu synu svému Jiříkovi za sumu 459 zl. Frant. Dostál provozuje živnost hostinskou a obchod smíšeným zbožím. Ze tří jeho dítek nejstarší, dcera Růžena, je provdána za Jana Plocka v Kuklíku.

Číslo 5 bylo od nepaměti v držení rodu Matějka.

Nynější majitel Ignát Matějka koupil někdy v roce 1891 rychtu s více pozemky od Občanské záložny v Olešnici a na to místo odpracoval od svého gruntu trať táhnoucí se k Jimramovským Pasekám (napravo od trati od čís. 24) Později koupil od Františka Vacka ze Spáleného Dvora pole " Pustinu " s lesem a loukou za ní ležícím, kteréžto pozemky koupil Vacek od Al. Fajmona č. 7. Roku 1910 prodal Ignát Matějka rychtu se zahradou, 10 1/2 míry pole a 2 míry louky Frant. Dostálovi a mimo to odprodal něco pole od rychty Františku Votavovi. Grunt Matějků má toho času největší výměru v osadě. Děd nynějšího majitele, nar. r. 1804, zastával za nezletilosti mladých majitelů rychty celkem 14 let úřad rychtáře. Pěší roboty musily se na čís. 5 konati nezkráceně, ale práce párem koní byla zmírněna, protože majitel vozíval úředníky panství novoměstského do Brna a do Rakous, odkud přiváželi víno a jiné věci. Týž vystavěl r. 1855 jižní část stavení, zvláště zděné chlévy a štít u stodoly. Na zomítaný a nalíčený štít stodoly namaloval bývalý písař obecní a " písmák ", nazývaný obecně " krejčí Boráků ", věnec z lipových a růžových větví a do něho napsal:

Pokoj Boží tomu domu!
Vystavěl jsem, nevím komu.
Nákladem Matějky Ignáce
Dělána je tato práce.
Dej mu, Bože požehnání
Za to jeho pečování
L. P. 1855

K čís. 5 patřila chaloupka, asi 10 m pod čís. 72. V té se kdysi vyučovalo, zmíněný děd nynějšího majitele chodil tam do školy. Otec nynějšího hospodáře vystavěl čís. 72 a chaloupku zbořil. Než se oženil (manželka jeho ze Studnic), postavená k čís. 27 stodola a na jižní straně k potoku zděný chlév, sklep a krytá kůlna, a ostatní rodina se do chalupy té odstěhovala na výměnek r. 1862. Před tím se v chalupě té vyučovaly katolické děti, a když se do ní vlastník nastěhoval, přesídlila katolická škola do čísla 32. Strýc nynějšího majitele č. 5 Josef chalupu čís. 27 podědil, strýc Alois působil posledně jako řídicí učitel v Osově Bítýšce nyní žije na odpočinku ve Velké Bíteši. Manželka Ign. Matějky je z Pohledce Anna Kloudová, a z manželství toho pošlo 6 dětí, 1 syn a 5 dcer, z nichž Růžena zemřela r. 1917, Anna je provdána za učitele Al. Kozu v Jimramově, Marie je literární učitelkou.

Rod Matějků je prý rytířského původu a v rodině zachoval se dosud erb, který níže okreslil.

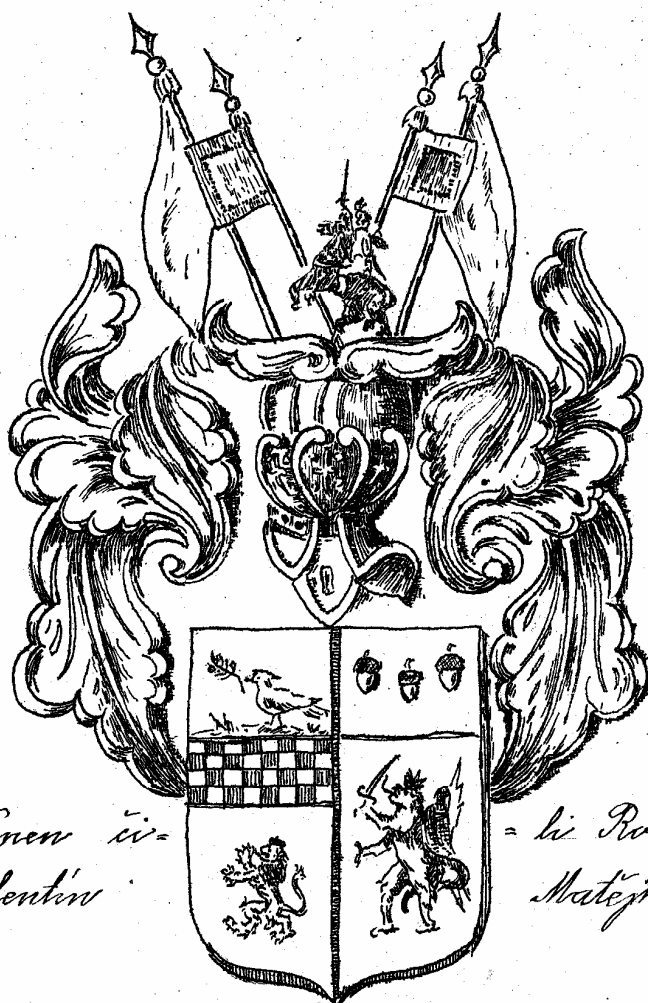
Ignáce Matějky,
sedlák č. 5 ve Věcově

Rytíř na konci, čtyry korouhvičky, holoubek, tři žaludy, hrací desku v šach, lev a saň

*Rod Matějku je prý rytířského původu a v rodině zachoval se
dodud erb, který níže obkreslen.*

*Ignáce Matějky,
sedlák č. 5 ve Věcově*

*Rytíř na konci, čtyry korouhvičky, holoubek, tři žaludy,
hrací deska v šach, lev a saň.*

*Kmen i-
Valentin*

*- li Rod:
Matějka,*

radní přítel, narozený dne 4 tého května 1510 městyzu Hagenburku, v hraběství Šanenburském ve Westfalku, zasnoubeny s Felicton Oppeln, jeho dítky byly:

Augustín, Jakob, Felix, Amodeus, Ludovika, Pavel a Šebestián

List: 7, 249.731

Foli: 7, 249.731

Čís. 6. Do nedávna " U Josefů ". Majitelem jest Adolf Dudek,

který pochází z Dlouhého a na místě se přiznal, pojav za manželku Vincencii Librovoú, vdovu po Františku Librovi. Ten pocházel z Kuklíka a manželka jeho z Odrance. Koupili usedlost od Hynka Uherky, který pocházel z Ubušína. Místo již nebylo celé, neboť Uherka od něho odprodal asi 50 měr polí. Koupili je: Zobač Josef č. 54 - 6 měr, Librova Josefa č. 19 - 10 měr, Kalina Josef, kovář - 6 měr, Zobač Vincenc č. 37 (Jakubů) - 6 měr, Klouda Josef č. 29 - 6 měr, Zbytovský Vincenc 6 měr, Zobač Jan č. 16 - 8 měr. Uherka koupil místo od Josefa Zobače, který je prý musil prodati pro dluhy, neboť manželka jeho, která pocházela z Jimramovských Pasek (Rozdávová) oddala se pití. Odejel do Ameriky, zanechav tu manželku a syna Jana, který dosud žije a má výměnek na čís. 54. Bratr Josefův František zemřel r. 1887 a sestra jejich Josefa provdala se za mlynáře Knoba v Podmoklanech. Otec jejich Jan dlouho užíval výměnek ná čísle 6. a zemřel teprve v r. 1916 ve věku 86 let. Jeho sestra Josefa měla na usedlosti také výměnek, byt a stravu, a dožila se také vysokého věku. Bratr Josef byl posledně na chalupě čís. 54. František Libra zemřel ještě ve mladém věku na hlavničku a zůstaly po něm tři dítky: František, Josef a Anežka. Anežka se provdala v r. 1924 za Josefa Boháče, domkaře ve Věcově č. 27 a Josef se přiznal v r. 1925 k Librovoým v Kuklíku. Dudek Adolf má se svou manželkou Vincencií dítky: Růženu, Martu, Blaženu a Jarmilu.

Číslo 7. Dle paměti byl nejstarší majitel Zobač Jan.

Zemřel bezdětek a vdovu si vzal Zobač Václav z čís. 1. Měli syna Josefa, ten však na vojně zemřel. Zobač Václav prodal místo Františku Husákovi, jemuž dosavadní majitelka byla kmotrou. Přišel sem z Jimramova, kde měl domek, ale pocházel ze Širokého Pole. První manželka Františka Husáka byla Podařilova z Daňkovic, a měli spolu syna Františka, který se přiznal do Odrance k Zobačovým, kteří pocházeli z Věcova, pojav za manželku jejich dceru Vincencii. Druhá manželka Fr. Husáka byla Aloisie, rozená Totůšková z Unčína. Z toho manželství byly dítky: Aloisie, Adolf, Josef, Alois a Emilie. Místo dostala Aloisie vdavši se za Jana Fajmona ze Sádku. Ten však dlouho nehospodařil. Rozprodal grunt a odstěhoval se do Kamence, později do Poličky, pak do Krouné, načež se přestěhoval do Skutče, nyní přebývá v Jesničánkách u Pardubic. Usedlost byla tatko rozprodána: Ptáček Jan koupil pazdernu č. 50 a 5 měr pozemku při ní, pole a louky. Pod pazdernou byl rybníček, ten Ptáček vypustil, a od té doby je z něho louka. Kryštof Vincenc č. 56 koupil 2 1/2 míry louky, Zobač Vincenc č. 20 - 3 míry louky, Zobač Josef č. 72 - 15 měr pole, Vítek Jan 10 měr pole, Dvořák František č. 14 - 10 měr pole, Havlíček Vincenc č. 11 - 4 míry pole, Zobač Petr č. 18 - 5 měr pole, Havel Josef č. 44 - 6 měr lesa a 15 měr pole, Michna Jan 1 míru louky, Kalina Josef, kovář, stavení a stodolu Kalina stodolu zbořil a stavení mu shořelo. Bydlel pak v čís. 65 (v Dudkově pazderně), pak nějakou dobu ve Vříšti Vojtěchově, nyní ve Vříšti. Manželka Fajmonova Aloisie nebyla v tu dobu, kdy tento chtěl grunt rozprodati, ještě plnoletá, a otec její byl jí poručníkem. Ten nechtěl ku prodeji její polovice dáti svolení, poněvadž měl za výměnek 4 míry louky a 14 měr pole, které mu zeť měl obdělávati. Posléze svolil přece, když mu Fajmon jmenovaný pozemek s chalupou čís. 51. úplně ve vlastnictví přepustil a za odbělavání složil 2 000 K. Husák Frant. postoupil tyto nemovitosti svému synu Josefovi, který si vzal za manželku má dítky: Emilii, Růženu, Josefa a Oldřicha. Slouží jako bratr Adolf je vrátným ve Vídni, mladší Alois se přiznal k Maršíkovým do Jimramovských Pasek a sestra Emilie je provdána za Františka Procházku v Jimramově (Benátky). Otec jejich zemřel v r. 1919 v pozeňnaném věku 83 let, matka v r. 1913 ve věku 61 let.

Čís. 8. U Chromků. Majitel Josef Zobač,

manželka Josefa, rozená Matušková ze Strachujova. Otec jeho Václav byl na chalupě čís. 42, pak se přestěhoval do Roženeckých Pasek, kde koupil čís. 9 (nyní Břenkovo). Tam pobyl 9 let a v r. 1871 koupil usedlost čís. 8 ve zdejší obci od Tomáše Kakače, který odejel do Ameriky. Před Kakačem měl místo jistý Mlejnek. Místo již nebylo celé, neboť 50 měř a stodolu od něho dostal Tomášův bratr Vincenc. Po mnoha letech již v dosti pokročilém věku přijel sem Tomáš Kakač a odvezl s sebou Josefu Podsedníkovou, kterou v Americe pojal za manželku. Václav Zobač měl se svou manželkou Josefou, rozenou z dva syny a čtyři dcery. Nejstarší z dětí Jan přiženil se ná čís. 21, Josef je na čís. 8, nejstarší dcera Josefa provdala se za Vicence Kryštofa ve Strachujově, odkud se brzy přestěhovali do Věcova, zakoupivše čís. 56. Druhá dcera Františka vzala si Františka Topinku v Petrovicích, třetí Anna má Františka Zobače v Líšném a nejmladší Vincencie provdána na Novotného v Novosadech. Josef Zobač přikoupil ku zděděné usedlosti louku od Jana Chrousta z Pavlovic nedaleko Korábu mlýna. Má tři dítka: Josefa, Jaroslava a Blaženu.

Čís. 9 Dle paměti nejstarší majitel byl Zobač František,

jemuž přezdívali Kristián. Ten prodal místo Cajzlovi Josefovi z Roženeckých Pasek, od něhož je koupil jeho bratr Jan a od toho Prosecký Antonín, otec nynějšího majitele. Místo bylo větší, Kristián je rozdělil a druhou část prodal Sklenářovi. Jeho potomek dosud žije v Pavlovicích Antonín Prosecký měl se svou manželkou Vincencií, rozenou Chlebečkovou z Lišné dva syny, Josefa a Vincence. Josef se přiženil na chalupu č. 42, oženil se s Josefou, vdovou po Gustavu Machovi, Vincenc ujal místo po rodičích. Vzal si za manželku Antonii, dceru Josefa Zobače, domkaře č. 54 a má s ní syna Josefa a dcery Josefu, Emilii a Vincencii. Josefa se provdala za Josefa Hermana, koláře ve Věcově, Emilie za Dobiáše v Jimramově, zemřela v r. 1926. Vincenc Prosecký vdprodal od svého místa.

Čís. 10. Před otcem nynějšího majitele byl na chalupě Zobač.

Říkali mu Šenfembr (Schonfarber?)Odešel do Ameriky. Od něho koupil chalupu Josef Zobač, domkař č. 36, jako poručník pro Antonii Zobačovou, která pocházela z čísla 1. S tou žil po dlouhou dobu v divokém manželství Kalina Josef, syn Václava Kaliny a matky Terezie. Václav pocházel z gruntu čís. 56. Teprve později dal se Josef Kalina s Antonii Zobačovou odevzdati a legitimoval dítka, které s ní má. Jsou to: Josefa, provdaná za Vašici z Bystřice n. P., Anna - zemřela v Americe, Josef, nynější majitel, Albín, ženatý ve Vídni, František, účastnil se světové války, vrátil se zas do Ameriky, kde byl již několik let usazen a nedlouho na to zemřel, Cyril, zemřel na cukrovku. Metoděj zemřel, nedočkal se ani tří měsíců věku. Josef si vzal za manželku Annu Ptáčkovou, nemanželskou dceru Anny Ptáčkové, provdané za Aloise Zobače, nyní podruha v čís. 63 (Tomšů). Když pak tato brzy zemřela, oženil se s Josefou Jandertovou, dcerou po zemřelém Vincenci Jandertovi a manželce Kláře, rozené Kakačové, kteří měli dříve chalupu čís. 32.

Čís. 11. Chalupu měl kdysi jakýsi Krejčí.

Jeho dvě dcery prodaly ji Bervídovi, a od toho i koupil Štěpán Lidmila, který pocházel z Borovnice. Ten ji vyměnil s dědem nynějšího majitele za čís. 13. Otec nynějšího majitele Josef Havlíček měl s manželkou Josefou dítka: Josefa, který se přiženil na chalupu č. 28, vzal si za manželku Josefu Radoušovou, neteř Antonie Kotlánové, Františka, který je ženat v Novém Jimramově, Hynka, jenž zemřel čís. 55, Vincence, nynějšího majitele, Františku, která se provdala za Františka Srnského z čís. 23 a Josefu, již si vzal Kalina z Koníkova, který ve válce padl. Vincenc Havlíček se oženil s Annou, dcerou po Josefu Zobačovi a Josefce, rozené Dědičové, kteří bydleli v chaloupce od čís. 6, která je nyní zbořena. Mají dítka: Josefa, Annu, Josefu, Bohumila a Rostislava. Josefa Dědičová, matka Anny, manželky Vincence Havlíčka,

byla sestra Františka Dědiče, který dlouhá léta bydlel v podruží u " Matějků " v čís. 69., v pazderně, která je zbořena. Jeden jejich bratr odjel do Ameriky.

Čís. 12. koupil v r. 1924 Vincenc Kosek,

syn po zemřelém Koskovi a dosud žijící jeho manželce Josefce od Adolfa Makovského, který se odstěhoval do Kateřinek (obec Korouhev). Ten koupil chalupu od Anny Michnové, vdovy po Janu Michnovy, dceři po Antonínu Kotoučkovi č. 39, která se provdala za Eduarda Zobače č. 36. Po Michnovi jsou děti: Jan, Anna, Marie a Josef. Kosek si vzal za manželku Josefu Rekovou z Líšné a má děti Jarmilu a Vlastu. V rodině žije matka a sestra majitelova Anna.

Čís. 13. Majiteli jsou Josef Bartoš a jeho sestra Anna Zobačová,

vdova po Josefu Zobačovi, kdysi majiteli č. 72. Koupili chalupu od Františka Srnského, který pocházel z čís. 23 a odstěhoval se do Vříště. Před Srnským měl chalupu Štěpán Lidmila, jehož syn František se oběsil.

Čís. 14. Dle paměti nejstarší majitel byl Hudec.

Pocházel z Míhova a odjel do Ameriky. Po něm měl chalupu Lidmila, který se vystěhoval do Roženeckých Pasek a prodal ji Totuškovy, jenž pocházel z Unčina a byl bratr Aloisie Husákové, matky Josefa Husáka čís. 51. Po Totuškovy měl chalupu Frant. Dvořák, který se svou manželkou Annou, rozenou Srnskou, měl čtyři syny: Františka, Josefa, Adolfa a Luvíka. František zemřel ve válce na úplavici, Josef je ženat na čís. 30, Adolf na č. 14, Ludvík si koupil na jaře 1926 chalupu v Jimram. Pasekách (Vraspírovu) a odstěhoval se tam. Má za manželku Antonii Havlíčkovou z čís. 28. Matka Anna byla sestra Jana Srnského, který býval v podruží v č. 60 a Srnského, který býval v podruží v pazderně od čís. 1 a později si koupil chalupu čís. 23. Adolf má za manželku Božen, dceru po zemřelém Františku Kloudovi a jeho manželce Josefce, kteří bývali na chalupě č. 40. Mají děti: Adolfa, Annu, Jarmilu a Josefa.

Čís. 15. Dle paměti nejstarší majitel byl Pokorný.

Prodal chalupu Tlustošovi, který pocházel z Odrance, a žil v chaloupce na výměnku s " Verunou ", která kupčila. Tlustoš se odstěhoval do Jimram. Pasek, a čís. 15 koupil Josef Zobač z čís. 36. Měl za manželku Annu, rozenou Krausovou z Horní Líšné, se kterou měl děti Annu a Josefa. Josef se přizemil na čís. 72, vzal si za manželku Josefu Matějkovou, dceru po Ign. Matějkovi č. 5, se kterou měl děti Marii a Josefa. Marie je provdána v Brně, Josef na čís. 15. Když matka tohoto zemřela, otec se oženil po druhé s Annou Bartošovou. Za nějaký čas hospodu č. 72. prodal a odstěhoval se k otci na čís. 15. Brzy zemřel, a žena jeho Anna od tchána svého odešla. Teta nynějšího majitele Anna je provdána za Aloise Dvořáka č. 52. Dostala za věno pole, které otec její koupil od Dufka č. 56. a od Totuška, asi 12 měr. Při čís. 15. zůstalo něco přes 9 měr, které též koupil od čís. 1. Když osaměl, nemohl pro pokročilý věk ani tento zbytek obdělávat, prodal jej i s chaloupkou zeti Dvořákovi a odstěhoval se k němu. Alois Dvořák pak po několika letech dal chaloupku a oněch 9 měr pole své dceři Anně, která si vzala svého bratrance, nynějšího majitele. Dědeček jejich (všeobecně Krejča) je u svých vnuků na čís. 15. a ačkoli čítá již 82 roků, dosud se těší dobré paměti. Byl při sestavování historie statků pisateli velice nápomocen.

Čís. 16. Majitel čísla je Jan Zobač,

jehož manželka Anna je Kučerová z Odřiše. Před ním měl chalupu jakýsi Vaňák, který se vystěhoval od Ameriky a od něhož ji koupil Fišmon z Líšné pro Rosálii, matku Janovu, manželku Josefa Zobače, který pocházel z čís. 6. Jan Zobač v r. 1901. chalupu i s polem pronajal a odstěhoval se do Jimramova. Zastával službu postiliona jezdě s poštou do Bystřice, později do Poličky, až do r. 1924, kdy se do Věcova vrátil. Pobírá 90 K měsíčně pense. Z jeho

dítěk nejstarší Anna je provdána za železničního zřízence, Jan je zaměstnán v továrně na střelivo v Poličce, Vincenc je listonošem v Jimramově, Adolf, vyučený kupec, je toho času účetním v Pardubicích.

Čís. 17. Majitel Josef Hladký,

pochází z Jimramovských Pasek. Přiznal se na chalupu, vzal si za manželku Antonii, dceru Jana Kloudy a jeho ženy Antonie. Před Kloudou byl na chalupě Kotlán. Klouda měl mimo Antonii dítka Jana, Františku a Josefu. Jan se toulá světem, nadeničí, někdy si i zažebře, Františka je provdána ve Veselí, Josefa se zdržuje prý někde v Praze. Děti manželů Hladkých jsou: Antonie, Josef, Františka, Růžena, Jindřich.

Čís. 18. Před nynějším majitelem byl na chalupě Josef Zobač.

Jeho manželka byla sestra Frant. Neděly ze Štarkova Zobač měl pět dětí, které všechny odjely do Ameriky. Od posledních koupila chalupu Terezie Zobačová, jejíž dceru Annu si vzal za manželku Petr Zobač z čís. 33.

Čís. 19. Děd nynějšího majitele Josef Libra (Hanych)

koupil chalupu od Zobače, který byl řezníkem. Libra měl se svou manželkou Josefou, která pocházela z Počítok 6 dětí. Josef, Františka a Marie se vystěhovala do Ameriky, Josefa je provdána v Krumlově, František má na čísle 19. byt a stravu, Anna chalupu podělila a vzala si za muže Josefa Lorence z čís. 43. Lorenc chalupu prodal Josefu Librovi, legionáři, který je nemanželským synem Josefy Librové, sestry Lorencovy ženy. Druhým jejím nemanželským synem je František, dělník u dvoru v Krumlově. Jejich sestra Jindřiška odjela do Ameriky. Josef Libra, legionář si vzal za manželku Jindřišku Jandertovou a má s ní dítka Růženu a Josefu.

čís. 20. Místo povstalo rozdělením čísla 56., které koupili bratři Antonín a Hynek Uhlířovi

z Polomi. Antonín si ponechal čís. 56. a Hynek si vystavěl čís. 20. Od něho je koupil Vincenc Zobač. Ten měl se svou manželkou Antonií, rozenou Koskovou, která pocházela z čís. 21., dítka Františka a Antonii. František se přiznal do Širokého Pole, vzal si za manželku Antonii Kubíkovou, Antonie dostala čís. 20 a vzala si Josefa Němce z Jimramovských Pasek, s nímž má dítka Josefu a Blaženu. Již tchán nynějšího majitele Vincenc Zobač přikoupil od svého bratra Františka (tesaře) a jeho manželky Karoliny, sestry své ženy, 15 měr pole a 2 míry louky, nynější majitel pak od Jana Ptáčka pazdenu, 2 míry pole a 4 míry louky, od Votavy od čís. 24. - 6 měr pole a později od majitelů bývalé " dolní " školy také od č. 24 - 2 míry pole.

Čís. 21. Dle paměti nejstarší majitel byl Kosek

od něho koupil místo Bedřich Dítě, který pocházel z Lišné, ale do Věcova přišel ze Zubří. Měl se svou manželkou Vincencií, rozenou Krausovou z Horní Lišné dceru Josefu a syna Josefa. Josefa místo dostala a provdala se za Jana Zobače, syna Václava Zobače č. 8. Měli dvě dítka. Dceru Antonii záhy zemřela a syn Jan zemřel v ruském zajetí. Nynější majitel přikoupil 15 měr pole od Josefa Zobače č. 72, které tento koupil do čís. 7. Bedřich Dítě se odstěhoval do Zubří a oženil se po druhé s Josefou, rozenou Hudcovou z Míchova, se kterou měl tři dítka: Adolf brzy zemřel, Vincenc má chalupu v Dolní Lišné, Vilém padl ve válce. Bedřich Dítě se později se svou manželkou rozešel a přistěhoval se zase ku dceři do Věcova, kde také zemřel. Syn jeho Josef je u svého švakra Jana Zobače mnoho let čeledín.

Čís. 22. a 41. Pokud sahá paměť nejstarších součastníků, byl nejstarším majitelem čís. 22. Ignác Jandert,

který prodal místo Vincenci Zítkovi, nynějšího majitele, který pocházel ze Lhoty, odkud se přestěhoval do Jimramovských Pasek. Místo v Jimramov. Pasekách dal synu Prokopovi, čís. 22. synu Vincenci, jenž si vzal za manželku Karolinu, roz. Dobrovolnou z čís. 31. Měl s ní 6 dětí. František brzy zemřel, Josefa dostala čís. 41, Karolina byla provdána za Jana Mičína v Janovicích zemřela, Anežka má Frant. Herníka, krejčího ve Lhotě, Vincenc dostal čís. 22, Jan záhy zemřel. Vincenc si vzal za manželku svou sestřenicí Růženu Zítkovou, dceru po Prokopu Zítkovi v Jimr. Pasekách a má s ní dívky Richarda a Andělu u Emanuelu. Otec jeho koupil čís. 41 od Ign. Dvořáka, odprodal od něho 12 měr bratru Prokopovi a dal je dceři Josefce, která se provdala za Františka Procházku, který pochází z Kamence. Mají dívky: Marii, Josefa, Anežku, Františka, Růženu, Miroslava, Annu a Rudolfa.

Čís. 23. Od Aloise Dvořáka (Najta) koupil chalupu Josef Srnský,

který měl s manželkou Františkou dívky : Josefa, Františka, Aloise, Josefu a Emilii. Josef si vzal vdovu po Josefu Havlíčkovi č. 28., se kterou však nyní nežije. František je ve Vříšti, Alois se oženil na chalupu, Anna žije u sestry Emilie, Josefa je provdána v Pohledci, Emilie se provdala za Adolfa Pekárka. Alois chalupu prodal a odstěhoval se do Janoviček. Koupil ji František Procházka č. 41. a od toho ji koupil Adolf Pekárek, který pochází z Radešínské Svratky. Má se svou manželkou Emilií dívky Marii a Annu.

Čís. 24. Dle paměti byl nejstarší majitel Vondra,

který se asi v r. 1862 vystěhoval do Valašska a místo prodal Vinc. Havlovi z Polomi, strýci Jos. Havla č. 44. Havel místo vystavěl. Vdova po něm grunt prodala Biemovi z Poličky, který pole i stavení pronajal. Od Biemových dětí koupil usedlost Votava František, rodák z Koníkova a vzal si za manželku Annu, dceru Františka Mináře č. 48. Po čase většinu pozemků rozprodal, ponechal si jen asi 4 míry pole " Na rovinách " a louku " V lázích " pro sebe a při stavení asi 20 měr pole a 4 míry louky. Pozemky koupili Lorenc Fr., Polanský, Dvořák č. 14, Zobač Josef č. 47, Josef Němec a Josefa Srnská č. 28. Zbytek se stavením koupil Frant. Vacek, který před tím byl se Spáleném Dvoře a pocházel z Králové Hradce. Do Spáleného Dvora se přistěhoval z Jimramova, kde měl domek a provozoval řeznictví. Od Vacka tento zbytek koupila místní školní rada " dolní "(evang.), pozemky pronajala a světnici upravila na třídu (pobočku) své školy. Když v r. 1922 obě školy spojily, prodali zástupci bývalé " dolní " školy napřed pozemky až asi na 2 míry pole, třetinu zahrady a přes půl míry pastviny, které zůstaly u stavení, kde se učilo až do r. 1925. Pole od místní školní rady " dolní " koupili: Havlová Anna č. 35 koupila 36.95 a za 1 124 K, Němec Josef 41.92 a za 1 311 K, Kalinová Josefa č. 7- 54.24 a za 1 173 K, Kubíková Karla č. 38 39.69 a za 1035 K, Dvořák Josef č. 30 - 48.45 a za 1 136 K, Zobačová Ludmila a Jandert Josef 42.09 a za 988 K a Husák Josef 68.70 a za 1 344 K, Louku koupili: Sodomková Anna č. 29 - 18 a za 600 K, Husák Alois z Jimr. Pasek 18.69 a za 603 K, Boháč Josef č. 27 - 18.66 a za 680 K a Dvořák Adolf 18.73 a za 682 K. Když v r. 1925 byla trojtřídní škola zdejší zrekonstruována na dvojtřídní, zástupci majitelů bývalé " dolní " školy prodali i stavení č. 24 se zbývajícími při něm pozemky. Koupil je František Bednář, který pochází ze Čtyř Dvorů. Byl do té doby na čís. 32., přiženiti se na ně, vzal si za manželku Josefu, roz. Tlustošovou, dceru Frant. Tlustoše a Anny, roz. Topinkové, kteří pocházeli oba z Odrance. Zdržovali se za svého života na různých místech. Nejdříve v Koníkově na č. , kde v r. 1866 šenkovali, pak byli na čís. 15. ve Věcově, poté v Dolních Jimram. Pasekách, v Blatinách u Borové, v Pusté Rybné, zase v Dol. Jimr. Pasekách, v Horních Jimr. Pasekách a odtud do Věcova na čís. 32. Nejstarší bratr Josefů Bednářové František zemřel v Limberku, Anna měla Hanycha v Lišné, Tomáš je horníkem v Motýčíně, Emilie měla Šedého v Sedlištích, Adolf je v Jimramově. Frant. Bednář má se svou

manželkou tři syny: Ladislava, Františka (malíř pokojů) a Josefa (krejčí). Bylo u čís. tohoto zmíněno, že Havel z Polomi stavení vystavěl. Vdovou po něm Antonii vzal si ovdovělý učitel Svoboda. Po Havlovy byly děti: Josef - zemřel, František - odborný učitel v Olešnici, Anna - zemřela, Vincencie - choromyslná. Svoboda měl z prvního manželství děti: Františka - zemřel, Vincence, Annu, Kristinu - žije v Chocni, se druhou manželkou měl Růženu, která byla kdesi v Německu vychovatelkou a Adolfa, jenž zemřel.

Čís. 25. Dle paměti nejstarší majitel byl Jan Neděla,

který se svou manželkou Františkou, která pocházela z Nové Vsi neměl žádných dětí. Vzali si za " schovane " Jana Chrousta z Křidel (bylo mu 6 let), jemuž Nedělová byla teprve tetou a jemuž později všechen majetek odkázali. Jan Chroust pojal za manželku Julii Cahovou, dceru Jakuba Cahy a manželky Josefy, nájemnce dvoru ve Lhotě. Syn jejich Jan je ženat v Jimram. Pavlovicích u Nunvárů, Františka se provdala za Antonína Zeleného v Rokytně, Josef Julie padl hned v r. 1914 ve světové válce, dceru Julii Josefa po smrti otcově od r. 1919 s matkou hospodaří na místě.

Čís. 26. Majitelkou chalupu je Julie Chroustová č. 25.

Dříve měl čís. to Hynek Dvořák a před ním Frant. Sklenář, jehož manželka byla sestrou Jana a Josefa Srnských a Anny Dvořákové č. 14. Když Hynek Dvořák zemřel, koupil čís. 26 od manželky po něm Jan Chroust. Dvořák měl se svou manželkou Annou, rozenou Pokornou, dceru Anny Pokorné z Holubí u Vel. Meziříčí 4 děti Josef padl ve válce, Anna je provdána za Jana Vítka ve Strachujově, má s ruským zajatcem nemanželského chlapce Emila, Josefa je se svým manželem Josefem Vítkem z čís. 34 na chalupě v podruží a Františka je od května 1926 provdána v Brně.

Čís. 27. Otec nynějšího majitele Josef Boháč

pochází z Pavlovic. Koupil chalupu od Ant. Ptáčka, který byl z Radňovic. Měl s manželkou Annou dvě děti. Josef byl posledně dělníkem v továrně v Nedvědici, zastřelil se. Anna je provdána za Tlustoše v Jimr. Pasekách. Josef Boháč měl se svou manželkou Josefou, rozenou Tichou z č. 35., dcerou po Karlu Tichém, kováři, z Veselí a jeho manželce Františce, rozené Bukáčkové z Hluboké, děti: Josefu, která je provdána za kováře Jílka v Borovnici, Josefa, který je na chalupě ženat s Anežkou Librovou z čís. 6, Františka, jenž padl ve válce, Bohumila, který je ženat v Ubušíně, Adolfa, který je kovářem, Františku a Růženu. Jeden Adolf a Jaroslav zemřeli. Jak již jinde podotknuto, byl před Ptáčkem na místě Josef Matějka z čís. 5. a před ním se v chalupě vyučovaly katolické děti.

Čís. 28. Majitelkou je Josefa Srnská,

která chalupu zdělila po své tetě Antonii Kotlánové. Měla se svým mužem Josefem Srnským syny Josefa a Františka, který zemřel. Srnský již delší dobu s manželkou svou nežije. Vzal si ji jako vdovu po Josefu Havlíčkovi z čís. 11. Po Havlíčkovi zůstaly dvě dcery. Františka je provdána za Adolfa Fišmona č. 3 a Antonie má Ludvíka Dvořáka z č. 14. Byli v podruží v čís. 15. a pak v čís. 54 a v r. 1924 koupili čtvrtnickou usedlost v Jimram. Pasekách od Vraspíra.

Čís. 29. Majitelkou je Anna Sodomková,

vdova po Ludvíku Sodomkovi, který se na chalupu přiženil. Pocházel z Křižánek, ale do Věcova přišel z Lišné. Jejich děti jsou Josefa, František a Anna. Otec Sodomkové byl Josef Klouda, bratr Františka Kloudy, Jana Kloudy č. 17, Vincence Kloudy, chromého krejčího a Vincencie, která si vzala Vincence Zobače (Jakuba) č. 37. Josef Klouda měl s manželkou Annou, která byla sestra Josefa Kaliny, otce nynějšího majitele čís. 10, děti Josefu, Annu a

Josefa. Josefa měla dvě nemanželské děti: Františka, který padl ve válce a Aloise, který zemřel již dříve.

Čís. 30. Majitelem je Josef Dvořák z čís. 14.

a manželka jeho Anna je dcera po zemřelém Františku Kloudovi a jeho manželce Josefce. Mají jedinou dceru Annu. Dvořák koupil chalupu od Jana Ptáčka a ten od Hynka Havla, jenž pocházel z č. 44. a měl za manželku Františku, roz. Tlustošovou z Jimram. Pasek. Havel odjel do Argentiny, manželku svou zde zanechav. Před Havlem byla na chalupě Josefa Kakačová, vdova po Janu Kakačovi, který pocházel z čís. 8. a byl bratr Tomáše, Vincence a Františka. Tomáš a František odejeli do Ameriky. Jan měl výměnek na čís. 8 (pole) a po jeho smrti vdova po něm dlouho ho užívala. Dítka jejich byly: Vincencie, provdaná v Zubří, Klára měla Vincence Janderta, Josef a Josefa, provdaná za Františka Dědiče, nyní v nájmu v č. 49. Vincenc Jandert měl s manželkou Klárou dítka: Ludmilu, která má Vinc. Zobače z čís. 37 (nyní č. 57), Jindřišku, provdanou za Josefa Libru č. 19, Josefu, která má Jos. Kalinu č. 10 a Josefa, jenž je ženat ve Vříšti.

Čís. 31. Roku 1830 prodal mlýn Josef Dvořák Josefu Romanovi

z Pasek panství rožineckého za 2 100 rýnských. Romanova dcera Josefa provdala se za Dobrovolného, pocházejícího ze Žďáru, dědečka nynějšího majitele. Nový majitel sešlý mlýn dřevěný znovu vystavěl. Základy musily býti neobyčejně hluboké, neboť půda byla stále vlhká a měkká. Tam, kde je nyní chlív pro hovězí dobytek, byla olejna, kde je v přízemí světnice, byl chlív a nad ním obytné místnosti. Z těch prý bylo viděti skrze podlahu dolů na dobytek, tak byl strop nad chlívem již chatrný. Zedníci při stavbě měli ke stravě po desetníku na den, a celý mlýn se vystavěl bez kořalky. Otec nynějšího majitele František měl za manželku Josefu, rozenou Bednářovou z Míchova. Z jejich dítek František je čís. 72, Josefa je provdaná za Smrčka ve Lhotě, Anna má Petra v Olešnici a Josef mlýn podědil. Když František Dobrovolný zemřel, provdala se vdova za Antonína Sobotku, který byl rodák z Fryšavy, ale do Věcova přišel z Lišné. Z tohoto druhého manželství je syn Antonín, který má za manželku Josefu, rozenou Dobiášovou z Pavlovic, kdež nyní také bydlí. Nynější majitel Josef Dobrovolný oženil se po prvé s Marií Trojanovou ze Stržanova, svou sestřenicí, neboť její matka Vincencie byla sestra jeho otce. Také Karolina Zítková, výměnice na čís. 22., pak Josef a Anna, kteří odjeli do Ameriky, byli jeho sourozenci. Josef Dobrovolný měl s první manželkou dvě děti, Marii a Josefa. Když mu první manželka zemřela, vzal si Marii Dobiášovou z Pavlovic, se kterou měl tři dítka: Libuše a Vladimír zemřeli, druhá Libuše je na živu.

Čís. 32 Od Josefa Matějky, který pocházel z čís. 5 a měl s manželkou Františkou dceru Josefu, koupil chalupu Vincenc Jandert, od toho Tlustoš,

o němž psáno při čísle 24, a Tlustošovou dceru si vzal Frant. Bednář (blíže u čís. 24). Od Frant. Bednáře koupil chalupu František Havlíček, který pochází z Kuklíka a jehož manželka Marie je rozená Řádková z Míchova. Mají dítka Marii a Františka.

Čís. 33. Praděd nynějšího majitele byl Josef Zobač

a děd také Josef Zobač. Tento měl s manželkou, která byla Jírová z Pavlovic, dítka: Františka, který je ženat v Koníkově, Josefa, jenž se oženil ve Vojtěchově, Petra, který se přiženil na čís. 18, Josefu, provdanou za Žáka v Jimramově (zemřela 1926) a Aloise, který se na chalupu oženil s Emilí, rozenou Klímovou z Lišné. Jejich dítka: Josefa Emilie se provdala za Slámu v Odranci, Josef dostal chalupu, Alois, Františka, vdaná ve Strachujově, Emilie Božena. Josef měl se svou manželkou Františkou, roz. Říhovou z Jimramova dítka Boženu a Josefa. Po druhé se oženil s Annou Zobačovou, vdovou po Josefu Zobačovi č. 47, který padl ve válce. Je

rozená Hemzová z Jiřkovic. Mají děti Jaroslava a Růženu, po Josefu Zobačovi č. 47 je dcera Anna.

Čís. 34. Majitel Jan Vítek

pochází z Jimram. Pavlovic. Přiznal se na chalupu, pojav za manželku Josefu Zobačovou, jejíž matka chalupu koupila od Srnského, koláře. Měli děti Josefu, která se provdala za Kadlece v Hlubokém, a Jana. Se druhou manželkou Annou, rozenou Tlustošovou z Jimram. Pasek, měl Jan Vítek děti: Josefa, ženatého s Josefou, dcerou po Hynku Dvořákovi č. 26, Františka, Bohumila, Hynka.

Čís. 35. Otec nynější majitelky byl Karel Tichý

a pocházel z Veselí u Jimramova, jeho manželka byla Františka, roz. Bukáčková z Hlubokého. Jejich děti: Františka provdala se do Telecího - zemřela, Josefa má Josefa Boháče, výměníka na čís. 27., Annu si vzal Vincenc Havel, krejčí, z č. 44. Uhořel při požáru chalupy v r. 1907. Zůstaly po něm děti: Josefa - provdala se za Vraspíra v Pavlovicích, Anna - zemřela, Jan, Josef a Růžena (dvojčata) a Emilie. Josefa má nemanželské dítě Martu.

Čís. 36. Děd nynějšího majitele byl Josef Zobač

a pocházel z čís. 1., babička Terezie, rozená Zobačová z čís. 6. Před ním provozoval majitel chalupy krejčovství, a od toho tam říkali u Krejčů. Děti jejich byly: Josefa, která se provdala za Vincence Kakače č. 62., Josef se oženil na čís. 15. a František, jenž měl za manželku Františku, rozenou Bláhovou z Bukoví. Z tohoto manželství byly děti Eduard, František a Františka. František byl stolařem, oženil se s Marií Vackovou a odejel do Ameriky. Františka se provdala za Čejku ve Vříšti, a když tento ve válce padl, přistěhovala se do Věcova. Má s ním děti Františku a Františka. Eduard chalupu po dědečkovi podědil a oženil se s Antoníí Dvořákovou, dcerou po Aloisu a Antoníí Dvořákových č. 52. Měl děti: Eduarda, který se vyučil kolářem, Ladislav je krejčím, František, Antonie, Josef a Vlasta. Když manželka Antonie v r. 1915 zemřela (oběsila se), vzal si Eduard Zobač Annu Mihnovou, vdovu po Janu Michnovi č. 12. Má s ní děti Josefu, Rostislava a Jaromíra.

Čís. 37. Nynější majitel František Kalina

koupil chalupu vd. Vincencie Zobačové, která chalupu zdědila po otci Kloudovi a vzala si Vincence Zobače (Jakuba), s nímž měla děti Vincence a Františku. Otec jejich se oběsil. Františka se provdala do Daňkovic, Vincenc si vzal Ludmilu Jadertovou, dceru po Vincenci Jandertovi a matce Kláře. Je nyní v podruží čís. 57 a má děti Jaroslava a Ludmilu. František Kalina má za manželku Josefu, dceru po Františku Kloudovi a má s ní děti: Františka, Josefa, Bohumila, Josefu (zemřela), Boženu, Emilii, Anežku, Annu, Vlastu. Josefa měla s ruským zajatcem chlapce Miroslava.

Čís. 38. Otec nynějšího majitele Jan Kubík

pochází z Lišné. Jeho matka byla Nedělová z čís. 25. ve Věcově. Jan Kubík se na chalupu přiznal, vzal si za manželku Annu Švandovou, která chalupu podědila po svých přátelích (u Mlejnku) Měli 10 dětí, z nichž jsou na živu Jan, František, Julie a Anna. Anna je vdaná v Jimramově, František na č. 38. Má Karolinu, dceru po Františku Zobačovi (Tomášovi), a má s ní děti Františka a Růženu.

Čís. 39. Dle paměti nejstarší majitel byl Zobač (Vařák).

Po něm měl chalupu Josef Libra, jehož manželka Františka, roz. Tichá, byla z Veselí. Měli jedinou dceru Josefu, která se provdala za Dvořáka z Lišné. Dvořák v Lišné místo prodal a odstěhoval se do Zderaze. Josef Libra se nyní zdržuje v Bratislavě u své vnučky, která má

poštovního úředníka. Josefův bratr Hynek a sestra Anna bydlí v Pavlovicích, František byl kovářem v Nedvězí. Od Josefa Libry koupil chalupu Antonín Kotouček, rodák z Dalečína, ale do Věcova přišel z Pavlovic. Jejich dceru Antonii si vzal nynější majitel Jan Bojanovský, kovář, syn Františka Bojanovského ze Zvole a Františky, rozené Valové z Rozsoch. Děti Bojanovských jsou Anna, František, Marie, Jan. Jiná Kotoučkova dcera Josefa je provdána za Josefa Havla č. 44, Anna měla prvního muže Michnu č. 12, po druhé se provdala za Eduarda Zobače č. 36.

Čís. 40 Majitel Frant. Tichý,

rolník čís. 62, nájemník František Klouda, syn po zemřelém Františku Kloudovi a matce Josefce. Tu chalupu koupila od Františka Zobače (Tomáše) a Tichému zase prodala. Klouda má za manželku Anežku, dceru po Jos. Zobačovi z čís. 6. a manželce téhož Rosálii a má s ní dítka: Františka, Josefa, Ladislava, Anežku, Bohumila, Jaroslava.

Čís. 41. Nynější majitel František Procházka

pochází z Kamence, ale sem přišel z Korouhve. Přiženil se na místo, vzav si za manželku Josefu, dceru Vinc. Zítky a téhož manželky Karoliny. Jejich dítka jsou: Marie, Josef (účetní), Anežka, František, Růžena, Miroslav, Anna, Rudolf.

Čís. 42. Na chalupě byli: Václav Zobač (později na č. 8.), Svoboda, Gustav Mach.

Vdovu po Machovi -Josefu - vzal si za manželku Josef Prosecký z čís. 9. a měl s ní syny Stanislava a Františka, který ve válce zemřel. Také Josef Mach z prvního manželství ve válce zahynul. Stanislav se oženil s Františkou, dcerou Josefa Dědiče a téhož manželky Františky, roz. Řádkové z Míchova, a má s ní syny Jaroslava a Bohuslava.

Čís. 43. Dle paměti nejstarší majitel byl Tichý.

Prodal chalupu Řádkovi a odstěhoval se do Roženeckých Pasek (u Hamanů). Řádek si vzal Annu Stejskalovou z Dalečína, narozenou ve Víru. Když ovdověla, provdala se za Františka Lorence, který se narodil ve Starém Kolíně jako syn vojenského šikovatele, ale do Věcova se dostal z Oldříše. Mějí dítka: Františka, Josefa, Annu, Marii, Julii, Františku a Vincence. Anna a Julie jsou v Americe. Františka se provdala Fr. Dobrovolného č. 72 a když zemřela, vzal si Dobrovolný její sestru Marii. Vincenc zemřel a Josef je ženat na chalupě s Annou, rozenou Librovou z čís. 19. Mají syna Josefa.

Čís. 44. Otec nynějšího majitele Josef Havel

pocházel z Polomi a koupil chalupu od Pyšného. Měl s manželkou Josefou syny Josefa, Vincence a Hynka. Josef se oženil na chalupu s Josefou, roz. Kotoučkovou má dceru Josefu, provdanou v Telecím a syna Josefa. Vincenc se přiženil na čís. 35, Hynek koupil č. 30. prodal je později a odejel do Argentiny.

Čís. 45. Stará škola.

Byla vystavěna na školu hlavně přičiněním rychtáře Jílka v r. 1822. Když vystavěna v r. 1863 pro evang. dítka škola č. 61, koupil čís. 45. Zobač (Tomáš) pro syna Jana, koláře, který měl se svou manželkou Františkou, která pocházela z Vlachovic dceru Františku a Josefu. Františka bydlela nebo bydlí dosud v Olomouci, Josefa se provdala za Reka v Lišné. Od Jana Zobače koupil chalupu Bláha z Bukoví a jeho dceru Františku vzal si za manželku František Zobač z čís. 36. Chalupu 2. dubna 1914 vyhořela a nebyla postavena. Jan Zobač byl poslední v podruží v čís. 49 a v dosti pokročilém věku se oběsil.

Čís. 46. Na chalupě byl před lety Josef Vařák,

který odejel do Ameriky. Od něho koupila chalupu Josefa Dědičová, sestra Frant. Dědiče, který zemřel v Matějkově pazderně. Provdala se později za Zobače. Její nemanželskou dceru Antonii Dědičovou si vzal Vincenc Zbytovský z Unčína. Má nemanželského syna Josefa Dědiče, který se oženil s Františkou Zobačovou, dcerou Vincence Zobače (Tomšů - cestař) a má s ní dítky: Josefa, Františka, Bohumilu, Vlastu a Františku.

Čís. 47. bylo pazdernou u čís. 4. Koupil ji Libra,

praděd nynějšího majitele čís. 19., od toho pak Josef Zobač, bednář, který měl se svou manželkou Vincencií, roz. Topinkovou z Odrance, dítky: Vincencii, která má Sklenáře v Pavlovicích, Josefu, provdanou kdesi u Vyškova, Amálii, jež je provdána v Dalečíně, a Josefa, který se na chalupu oženil, vzav si manželku Annu, roz. Hemzovou z Jiřkovic. Měl s ní dceru Annu. Padl ve válce.

Čís. 48. vystavěl při silnici vedoucí z Věcova do Roženeckých Pasek v r. 1892 František Minář,

který pocházel z Trhonic a do té doby bydlel ve Spáleném Dvoře a vedle hospodářství provozoval krejčovské faktorství, hlavně šití vojenského prádla. Přestěhoval se do nově postavené budovy a provozoval i živnost hospodářskou. Od toho název samoty " Minářova hospoda ". František Minář měl se svou manželkou Annou, rozenou Veselou z Josefova, 4 dcery a 1 syna. Marie se provdala za Josefa Pešu v Lomnici, Josefa měla hajného Josefa Herníka v Rož. Pasekách, Anna se provdala za Františka Votavu a Vincencie za Rotšajna v Lomnici. František se oženil na místo, pojav za manželku Marii, roz. Vostřejšovou z Koroužné. František Votava koupil od Biemových dítek v Poličce čís. 24 ve Věcově, jak již při čísle tom podotknutelně, a když přišlo na prodej č. 48. koupil je. Bylo však při něm již jenom 28 měr všech pozemků, i s lesem, Votava k tomu přikoupil 6 1/2 míry pole a 1 1/2 míry louky. Louka od A. Vávrové z Míchov, pole také od téže a od Ign. Matějky z Věcova. Dítka Votavovy: Marie provdala se za Líhu, železničního zřízence v Bratislavě, František je vyučen řezníkem, ale je doma při hospodářství, Anna, kandidátka učitelství, Karel, Bohuslav.

Čís. 49. je část rychty, ktero si Ignác Matějka

při prodeji rychty ponechal. Bydlí tu toho času v podruží bratři František a Josef Dědičové, synové Františka Dědiče, jenž dlouhá léta bydlel a také zemřel v č. 69 (Matějkově pazderně) František má za manželku Josefu, rozenou Kakačovou, dceru po Janu Kakačovi a maželce jeho Josefce. Mají dítky: Josefu, Annu, Františku a Františka. Josef Dědič má s manželkou Františkou, dceru po Josefu Řádkovi v Míchově, dítky: Annu, Františku, Antonii a Josefa. Anna se provdala za Smejkalu Frant. v Jimramově, má s ním dceru Marii, ale poslední dobu s ním nežije, Františka je provdána na čís. 42.

Čís 51. Viz čís. 7.

Čís. 52. Při čísle 9. bylo řečeno, že místo to bylo větší, že je Kristián rozdělil a druhou polovici prodal Sklenářovi.

Tak postaveno č. 52. Sklenářovu dceru si vzal za manželku Alois Dvořák a přiřazen se na místo. Dvořák prý byl první tkadlec saminetů ve Věcově. Měl se svou manželkou Antonii dítky: Aloise, Františka, Václava, Josefu, Vincencii, Antonii. František se přiřazen na čís. 3., Václav do Pavlovic - padle ve válce, Josefa se provdala za Jílka v Jimr. Pasekách, Vincencie za Plajznera v Kuklíku, Antonie za Ed. Zobače č. 36., Alois se oženil na místo s Annou, roz. Zobačovou z čís. 15. Jejich dítky: Anna - provdala se na čís. 15 za Josefa Zobače, syna Josefa Zobače z čís. 72., Alois, Marie, Božena, Josef, František.

Čís. 54. Majitelkou je Josefa Zobačová, rozená Kostelecká z Křižánek,

vdova po Františku Zobačovi, který zemřel následkem velkého poranění na bojišti v nemocnici v Lipníku. Byl syn Josefa Zobače z čís. 6 a téhož manželky Rosálie. Měli kromě Františka děti: Jana, který je na čís. 16, Josefu, kterou si vzal Josef Kalina, kovář, byli na čís. 7. Františka zemřela r. 1892., Anna se vdala do Lišné, Antonie je vdaná na č. 9., Anežka za Kloudu v čís. 40, Aloisie v Neudorfu u Litomyšle. Josef Zobač koupil chalupu od Fr. Zobače, tesaře (Tomáše) a ten ji dědil po rodičích. Měl s manželkou Karolinou, roz....., děti: Františka, který se usadil v Korovici, Josefu, provdanou v Polomi, Josefa, jenž je ženat v Brně, Karolina, jež se provdala za Frant. Kubíka v čís. 38 u Vincence, který záhy zemřel.

Čís. 56. byl celý grunt. Dle paměti nejstarší majitel byl Kalina.

Od něho koupili místo bratři Antonín a Hynek Uhlířovi, přišli sem z Polomi. Antonín si ponechal čís. 56. a Hynek si postavil čís. 20, v pozemky se rozdělili. Od Antonína koupil místo Dufek, od Dufka Flieder. Ten je měl krátkou dobu a odejel do Ameriky. Koupil je Vincenc Kryštof ze Strachujova. Vzal si za manželku Josefu, dceru Václava Zobače z čís. 8. Z jejich dětí Antonie se provdala za Filipiho v Telecím, zemřela ve Věcově r. Adolf je ženatý v Javorku, Josef v Ubušítku, František na místě s Martou, rozenou Čechovou z Křidel, mají dceru Vlastu.

Čís. 62. Při čís. 8 bylo podotknuto, že bratři Tomáš a Vincenc Kakačové

si místo rozdělili tak, že Tomáš si ponechal čís. 8, Vincenc pak si postavil čís. 62. Měl za manželku Josefu Zobačovou z čís. 36., se kterou měl děti Josefu, Annu zam. v Telecím. Josef se oženil na místo s Annou, roz. Lamplotovou z Pavlovic a měl s ní dceru Annu. Zemřel v r. 1903., a vdova si vzala Frant. Tichého z Veselí.

Čís. 72. vystavěl Ignát Matějka,

otec nynějšího majitele č. 5 a místo podědila jeho dcera Josefa, kterou si vzal Josef Zobač z čís. 15., na místo se přizpeniv. Měli děti Marii a Josefa Zobače koupil domek Bašta z o od toho Fr. Dobrovolný z čís. 31. Měl za manželku Františku Lorencovou z čís. 43. Byli nějaký čas se Lhotě, pak koupili č. 72. První manželka , se kterou má dceru Františku, zemřela v r. 1915. Po druhé se oženil s její sestrou Marií, která má nemanželského syna Karla.

Z Urbáře panství novoměstského z r. 1587

Urbáře - knihy úroční - byly v starých dobách až do poloviny 18. století rejstříky čili seznamy, do nichž vrchnosti zapisovaly svůj majetek, své důchody z panství a vesnic, svá práva požitková. Proto byly v nich podrobně popsány nejen veškeré povinnosti poddaných, ale i jejich držebnosti, z nichž povinnosti takové vyplývaly.

(Z nich vznikly knihy pozemkové.)

Zakládaly se obyčejné při převodech panství na nového pána, a pozdější změny se do nich vepisovaly. Jsou to tedy pravá zrcadla majetkových a poddanských poměrů našeho venkovského lidu v různých dobách a na různých panstvích, a tím také důležitých historickým a vlastivědným pramenem.

Ves Wietczow.

Rychtáři zákupní. Ten jest povinen, když by ven z země tažení bylo, Jeho Milosti pánu koně a pacholka hodného ve zbroji, jakž na to náleží, spolu s rychtářem mnichovským vypraviti. Týž jest povinen Jeho Milosti pánu, když se mu malé telé dá, až do vejrostu velkého vola vždycky chovati.

Matieg Rychtarzu z jedné čtvrti rolí o svatém Jiří III gr., o svatém Václavě III gr., za III měřice ovsa po V gr. XV gr., slepici o vánocích, vajec v témže čase VI. Týž on povinen, kde se jemu ukáže, koňmi robotovati I den, žíti I den, síci kosou hrabičnou I den, travnou kosou I den, vázat a hrabat vobilí I den, drva sekat I den, hrabat a vobracet seno II dni, pleti v zahradách I den, hlásat v roce II dni.

Staniek Kowarz z II 1/2 prutu rolí o svatém Jiří V gr, o svatém Václavě V gr, za III měřice ovsa leského po V gr XV gr. Slepice o vánocích II, vajec v témž čase XV.

Týž on povinen, kde se jemu ukáže, koňmi robotovati I den, žíti I den, síci kosou hrabičnou I den, travnou kosou I den, vázat a hrabat vobilí I den, dříví sekat I den, hrabat a vobracet sena II dni, pleti v zahradách I den, hlásati v roce II dni.

Jan Michalu z I prutu rolí o svatém Jiří II gr., o sv. Václavě II gr, z kopaniny o sv. Jiří 1/2 gr., o sv. Václavě 1/2 gr, za III měřice ovsa leského po V gr. XV gr, Slepice o vánocích II, vajec v témž čase VI. Týž on povinen, kde se jemu ukáže, koňmi robotovati I den, žíti I den, síci kosou hrabičnou I den, travnou kosou I den, vázat a hrabat vobilí I den, dříví sekat I den, hrabat a vobracet sena II dni, pleti v zahradách I den, hlásat do roka II dni.

Gira Seykoru z 1 1/2 prutu rolí o sv. Jiří III gr, o sv. Václavě II gr, z kopaniny o sv. Jiří II gr, o sv. Václavě II gr, za III měřice ovsa leského po V gr činí XV gr. Slepice o vánocích II, vajec v témž čase VIII. Týž on povinen, kde se jemu ukáže, koňmi robotovati I den, žíti I den, síci kosou hrabičnou I den, travnou kosou I den, vázat a hrabat vobilí I den, dříví sekat I den, hrabat a vobracet sena II dni, pleti v zahradách I den, hlásat do roku II dni.

Martin Uher z prutu rolí o sv. Jiří II gr, o sv. Václavě II gr, za III měřice ovsa leského po V gr činí XV gr. Slepice o vánocích II, vajec v témž čase VI. Týž on povinen, kde se jemu ukáže, koňmi robotovati I den, žíti I den, síci kosou hrabičnou I den, travnou kosou I den, vázat a hrabat vobilí I den, drva sekat I den, hrabat a vobracet sena II dni, pleti v zahradách I den, hlásat v roce II dni.

(Von disem Gruntt gibt man Zinss auf Georgi 22 gr, auf Wenzelslai 22 gr, Hiener 2, Ayer 6, 3 Mezen Haber zu 5 gr 15 gr.)

Jan Kolarz z půl prutu rolí o sv. Jiří III gr, o sv. Václavě I gr, z pustého prutu a z lázu o sv. Jiří III gr, o sv. Václavě III, z kopaniny o sv. Jiří 1/2 gr, o sv. Václavě 1/2 gr, za 1/2 V měřice ovsa leského pro V gr XXII 1/2 gr. Týž on povinen, kde se jemu ukáže, koňmi robotovati II dni, žíti II dni, síci kosou hrabičnou I den, travnou kosou I den, vázat a hrabat vobilí I den, dříví sekat I den, hrabat vobracet sena II dni, pleti v zahradách I den, hlásat v roce II dni.

Pavel Krzivanecz z I prutu rolí o sv. Jiří II gr, o sv. Václavě II gr., z kopaniny o sv. Jiří 1/2 gr, o sv. Václavě 1/2 gr, za III měřice ovsa po V gr XV gr. Slepice o vánocích II, vajec v témž čase VI. Týž on povinen, kde se jemu ukáže, koňmi robotovati I den, žíti I den, síci kosou hrabičnou I den, travnou kosou I den, vázat a hrabat vobilí I den, drva sekati I den, hrabat a vobracet sena II dni, pleti v zahradách I den, hlásat do roka II dni.

Blaziek Wankua.ze dvou prutů rolí o sv. Jiří III gr, o sv. Václavě III gr, z pustiny o sv. Jiří I gr, o sv. Václavě I gr, z kopaniny o sv. Jiří I gr, o sv. Václavě I gr, za III měřice ovsa leského po V gr XV gr. Slepice o vánocích II, vajec v témž čase XII. Týž on povinen, kde se jemu ukáže, s koňmi robotovati I den, žíti I den, síci kosou hrabičnou I den, travnou kosou I

den, vázat a hrabat vobilí I den, dříví sekati I den, hrabat a vobracet sena II dni, pleti v zahradách I den, hlásat do roku II dni.

Prokop Wawru... z 1 1/2 prutu rolí o sv. Jiří III gr, o sv. Václavě III gr, z pustiny o sv. Jiří I gr, o sv. Václavě I gr, z kopaniny o sv. Jiří II gr, o sv. Václavě II gr. Za VI měřice vovsa leského po V gr I zl. Slepice o vánocích III, vajec v témž času XV. Týž on povinen, kde se jemu ukáže, koňmi robotovati II dni, žíti I den, síci kosou hrabičnou I den, hrabat a vobracet sena II dni, pleti v zahradách I den, hlásat v roce II dni.

Jan Lucza... ze II prutů rolí o sv. Jiří III gr, o sv. Václavě III gr, z kusu louky Filovský o sv. Jiří III gr. o sv. Václavě III gr, za III měřice vovsa po V gr XV gr. Slepice o vánocích II, vaje v témž času XII. Týž on povinen, kde se jemu ukáže, koňmi robotovati I den, žíti I den, síci kosou hrabičnou I den, travnou kosou I den, vázat a hrabat vobilí I den, dříví sekati I den, hrabat a vobracet sena II dni, pleti v zahradách I den, hlásat v roce II dni.

Matieg Rychtarzu z pustiny Suchánkovské auroku o sv. Jiří III gr, o sv. Václavě III gr, za III měřice vovsa leského po V gr XV gr. Slepice o vánocích II, vaje v témž času X. Týž on povinen, kde se jemu ukáže, koňmi robotovati I den, žíti I den, síci kosou hrabičnou I den, travnou kosou I den, vázat a hrabat vobilí I den, dříví sekati I den, hrabat a vobracet sena II dni, pleti v zahradách I dne, hlásati v roce II dni.

Barton Mlynarz z mlýniště o sv. Jiří II gr, o sv. Václavě II gr, ze mlejnu o sv. Jiří III gr, o sv. Václavě III gr, za 1/2 měřice vovsa leského po V gr VII 1/2 gr. Slepice vánocích II, vajec v témž času VI. Žíti I den, síci kosou hrabičnou I den, travnou kosou I den, vázat a hrabat vobilí I den, dříví sekati I den, hrabat a vobracet sena II dni, pleti v zahradách I den, hlásat v roce II dni.

Summa platu svatojirského z gruntů rolí, pustin, z kopanin a z luk 1 1/2 zl VI 1/2 gr.
Summa platu svatováclavského z gruntů, rolí, pustin, z kopanin a z luk 1 1/2 zl VI 1/2 gr.
Summa slepic, která o vánocích vycházejí, 1 1/2 kopy XXII, pokládajíc za I slepici po 1/2 gr, činí I zl IX gr. Summa vajec, které o vánocích vycházejí, 1 1/2 kopy XXII, pokládajíc za I kopy po III gr, činí VII 1/2 gr. Summa vovsa leského, který z té vsi vychází, a peníze za něj dávají, I met VIII měřic, pokládají met po V zl činí VI zl XV gr. Summarium všeho platu peněžitého i za slepic, vejce a oves leskej XI zl XIII 1/2 gr. Z též vsi vychází koňmi robotovati, kde se jim ukáže, XIII...dni, pokládajíc za I den po VIII gr, činí III zl XIII gr. Ženných robot vychází XII dní, pokládajíc za I den po III gr, činí 1 zl VI gr. Síci kosou hrabičnou vychází CII dni, pokládajíc za I den po V gr, činí II zl. Síci travnou kosou vychází XII dni, pokládajíc za I den po III 1/2 gr, činí I zl XII gr. Vázat a hrabat vobilí vychází XII dni, pokládajíc za I den po III gr, činí I zl VI gr. Dříví sekati vychází XII dní, pokládajíc za I den po II 1/2 gr, činí I zl. Hrabat a vobracet sena vychází XXIII dni, pokládajíc za I den po III gr, činí II zl XII gr. Pleti v zahradách vychází XII dni, pokládajíc za I den po II 1/2 gr, činí I zl. Hlásat do roka vychází XXIII dni, pokládajíc za I den po po III gr, činí II zl XII gr. Summarium všeho platu peněžitého, který z té vsi za roboty vychází, XXVII zl XVI 1/2 gr.
Ve Věcově bylo při založení urbáře 1 zápisný rychtář 11 ostatních usedlých a 5 pustin.

Panství novoměstské

pozůstávalo v této době z města a 19 vesnic v obydlených a 1 vsi pusté. Nebylo na tomto území tedy ještě osad Brušovec, Cikánka, Kadov, Koníkov, Krátká, Milovy, Novosady, Paseky, Samotín, Svratka Mor., Tři Studně a Vříšť. Vedle 40 rychtářů zákupních nacházíme na celém panství 400 usedlých (z nich 10 nově postavených) a asi 19 poustek. Počítali-li

bychom dle výsledků posledního sčítání lidu na usedlého průměrně 6 členů, bylo by na celém panství asi 2 466 obyvatelů, a to, pokud dle jmen souditi lze, téměř vesměs národnosti české. Časem přibýlo 13 usedlostí, zpusťlo však 28 (zvláště v N. Městě a Křižánkách). U mnohých vesnic nenacházíme v urbářích obvyklého rozdělení na hospodářské celky. Přihlédneme-li k věci blíže, shledáme, že okolnost tato není jen náhodná, nýbrž že asi skutečné, pravidelné hospodářství provozovalo se jen ve vesnicích v bezprostřední blízkosti města, neboť z ostatních shledáváme se s tímto rozdělením jen při vesnici Věcově, poblíž městečka Jimramova ležící, a to ještě jen v rozměrech nejmenších. Zde tedy lze také hledati mnohem starší kolonisaci. Ucelenější obraz o hospodářských poměrech obdržíme z přehledu dle jednotky: lán = 4 čtvrti, 12 prutů = 50 jiter neb konů, podsdek = menší pozemkový majetek než selský, láz = neodělaná plocha, mlýniště = pustý mlýn, ovecš leský = lesní, polesní, byl starý plat místo peněz za užívání panského lesa. Zde měly jej odváděti pouze tři vesnice (Německé, Věcov, Lisstne), celkem 3 mty 29 měřic, dávaly však místo něho peníze, 19 zl. 25 gr. (Met = 30 měřic)

Ceny. Jednotkou ceny v urbáři uvedených jest zlatý = 30 grošů, groš po sedmi denárech, denár po 12 haléřích, počítá se tedy na kopu míšenskou (V této době měl groš cenu asi 20 hal měny nynější - předválečné. Z urbáře dovídáme se o ceně těchto předmětů: měřice ovsa leského 5 gr, slepice 1 1/2 gr, kopa vajec 4 gr, kopa násady kaprové 1 zl, kůň zbrojný s výpravou 50 zl, kůň do vozu 25 zl, výchova vola 30 zl, 6 kop, sklenic 4 zl Míle české = 365 provazců, provazec = 52 loktů aneb 26 kročejů pro středního člověka (Brandl, Glossarium)

Předmět důchodkový.

Vedle usedlých byly to hlavně lesy, jež tvořily tu hlavní zdroj příjmů pána panství. Lesy, zbytky to hvozdu pomezních, byly rozsáhlé a urbář dělí je na 2 části: les na jihu u Dlouhého u Křidel se dvěma hájemstvími počítá se do platů běžných, rozléhlý les na severu s 9 hájemstvími do odhadu mimo platy stálé a běžné. Užitek - dříví, zvěř. Rybníkářství zvláště páni z Pernštýna podporovali Mlynáři byli povinni dodati pánu koně do vozu při veřejné hotovosti, bylo jich devět. Rychtáři v tom případě musili vypraviti 8 koní zbrojových s pacholky a všemi úpravami, a to každý rychtář po koni s pacholkem, jen rychtář vlachovický dělil se o tuto povinnost s rychtářem maršovickým a rychtář německý s rychtářem daňkovickým a rychtář věcovský s rychtářem mnichovským. Pokud dle jmen souditi lze, byl ve Věcově kovář a kolář.

Některé zápisy ze staré pozemkové knihy:

Na vnitřní straně přední desky jest psáno:

Protož styšte, Králové, a rozumějte. Víte se, soudcové končin země, nachylte uší vašich, vy, kteříž vládnete nad množstvím a zalibujete sobě v houfích národův, nebo dána jest vám moc od Pána Boha a síla od Nejvyššího, který otáže se na skutky vaše a na myšlenky vaše plati se bude (Kniha moudrosti)

Šebestian Antonín

Želechovský z Želechovic.

Registrum pro snadniegssi grůntůw nalezeni a spravedlností syrotczich y ginech napadnikům naležitých vyhledanj:

Wes Wietczow

1 Grunt: syrot: neboz: Michala matoussowa list	1
2 " " " Yana Ssránika "	13
3 " " " Yana Lucze "	25
4 " " " micze mlynarze "	37

5 Grunt Rychta Yana rychtarze	"	49
6 " Bartonie Komosnyho	"	61
7 " Jiry seykorowa	"	73
8 " Marina uhra	"	85
9 " hawla Sskrziwancze	"	97
10 " Mikulasse kowarzowa	"	109
11 syrot: neboz: prokopa	"	123

Wes Wietczow

Syrozczy Neboztika Michala matoussowa

1 2 3 4 5

Máti Marusse Jan dorota hawel

Léta 91...soudie ti.....psani napadniczy y s materzi Prodali san ten grunt pozustaly po Nebož: Michalowi Matanssowi Yanowi yednomu z tiech napadniku se wssim přislussenstwim k memu od starodowna naležitým Za sumu Z.....(90 zl) místo zawdawku ma sobie swug dil napřed porazyty ... na nieho przigde. Wssak matie neyprw przed ginymi sirotky ma sobie napřed wzyti.....(10 zl) a potom czo zustane teprwa rownym dilem wssickni se magi rozdeliti placzeni toho gruntu kazdeho roku poezna v saudie Leta 92 po Ili R (3 zl) až do sumy Zaplaczeny. Hawlovi bratru swemu kdyby mu toho potřeba byla k swadebnimu weseli tyto weyminky wydatj ma Ili nb (3 míry) žita, IIIi ub owsa a i wola nebo krawu dobran. Pakliby umrzel nezliby staw swug promienil ta weyminka przí gruntu zustatj ma. Matezze swe ma tu do smrtj gegi chraniti a gestliby gi nechrawil a srownatj nemohli tedy aby gi powinen byl o....žita pokud ziwa bude každeho roku wydawatj a semene Lnienyho siwatj na rolj swy po j wiertelj každeho roku. (Až potud věrný opis z knihy. Další opis k vůli snadnějšímu přehledu je pravopisem nynější doby)

Léta 91 porazil sobě Jan místo závdavku GVjR VIIIi g= 16 zl 9 gr.

" 92 položil první vejrunk Ili R = 3 zl

" 93 položil Ili R = 3 zl

a. t. d.

Léta 98 zdržel 3 zl

" 99 " 3 zl

Nápadníci dluhův

Blažkovi, zeti svému, do Michova dlužen pozůstal Matouš Michalů, zl, jest mu při prodaji toho gruntu vypraven a dán, nežli se rozděl stal. Sirotci a nápadníci po nebožtíkovi Matoušovi Michalovi Mateři tu náleží G v j R v IIIi gr

Anna co před jinými sirotky vzíti má G r Nadepsaná máti pustila a v tom dovolení své dala Blažkovi, který má Maruši, zeti svému, aby on bral napřed svou spravedlnost a potom máti zase po něm Léta 92 dáno mu IIj R

" 93 " " IIj R

atd. až

léta 97 dáno mu ostatních a tak tu nic nemá

Janovi náleží:

Ten jest na gruntě léta 91 porazil sobě svůj díl v závdavku Dorotě náleží GVjRGGIIIi...=16zl 24 gr

Havlovi náleží GVjFGGIIIi...

Léta 1600 ušel od (... M pána nočně sobě zámek otevřel, řetěz a zámek stočil, pročež jest hoden katem trestání.

Jan Michalů

Prodej toho gruntu po nebožtíkovi Janovi Michalovu Janovi Uhrovi, otčimovi níže psaných sirotkův, pozůstalých po nadepsaném Janu Michalovi. Sirot: nebož: Jana Michalova: Máti, Anna, Dorota, Manda. Mariána umřela, nežli se mezi nimi rozdíl stal. Léta 99 v sobotu po sté: Juliane prodán jest ten grunt, pozůstalý po nebož: Janovi Michalovi se vším příslušenstvím, k němu od starodávna náležitých, Janovi Uhrovi, otčimovi nadepsaných sirotků za sumu.....(90 zl) Z té sumy zavdali má hned VIIIi R na zdržený peníze nebož: Jana Michalova za léta 97, 98, 99 po Iii R a k tomu spravedlnost svou sobě počne porážeti po manželce své, mateři napřed psaných sirotkův. A platili má vejrunky každého roku, počna v sondě léta 1600 po Iii R až do sumy nadepsané zaplacení. Léta 99 položil Jan Uher závdavku zdržených peněz trojích za léta 97, 98, 99 po Iii R - učiní VIIIi R

Léta 1600 položil Iii R

atd. až

léta 1620 položil Iii R

Nápadníci a sirotci: po : Neb: Michalovi Matoušovi

Mateřitu náleží mimo díl, co napřed před jinými sirotky vzíti má

Těž jí tu více z rovného díla náleží

To máti umřela a takto svou spravedlnost rozporočila:

K záduší německého 1 R

Léta 99 dám k záduší j R

Mikulášovi Novotného IIIj R Vj ...

Léta 99 dám mu ty IIIj R Vj ...

Blažkovi zeti svému IIj R

dány mu ty IIj R

Dorotě, dceři neb: Michala Matoušova, kterou má Mikuláš G R VIIIj ...

Léta 99 dáno Mikulášovi po Dorotě manželce jeho j R VIIIj...

" 1600 dáno mu IIj R

" 1601 " " IIj R

" 1602 " " IIj R, a tak tu nic nemá.

Dorotě tu na tom gruntě její spravedlnost po neb: Michalovi Matoušovi náleží G V j R VIIIj gz

Léta 99 prodal jest Mikuláš Novotný, manžel nadepsané Doroty, tu výše psanou

spravedlnost, těch G V j R VIIIj gz,

Janovi Uhrovi, držiteli téhož gruntu za IIIj R V gz hotových, a tak tu týž Mikuláš ani budoucí jeho nic více nemají.

Léta 1606 dáno Janovi Uhrovi IIj R

" 1607 " Uhrovi iij R

a t d. až 1611 dáno mu ostatních GGIII j gz

Havlovi tu náleží G V j R VIIIj gz

Léta 1600 ušel od J. M. pána, nočně sobě zámek otevřel, řetěz a zámek stočil, pročež jest hoden katem trestání.

Léta 1603 vzato k ruce J. M. pána IIj R

" 1604 " " " IIj R

Léta 1605 vzato k ruce J. M. pánu IIj R

" 1611 " " " IIjR Vj g

" 1612 " " " IIj R

" 1613 dáno J. M. pánu ostatních j R G V IIj g

Dluhové, co komu nebož: Jan Michalů dlužen pozůstal:

Rychtáři z Věcova dáno j R

Janovi Misterkovi dáno G V g

Bartoňovi za Eis (tisíc) šindele dáno	VIIj g
Breylovi	GG g
Lesnarovi	V g
Mlynáři z Lišného	IIIj g
Andrlovi z Jimramova	Ij g
Vyplatil na to	1 R G G g
Suma těch dluhů	IIIj R GG J gz
Zůstane sirotkům nebož: Jana Michalova	G G V j R GG V I J g
Dostane se na čtyři díly po	VIj R VIj gz Ij ... I hal
Nápadníci sir: neb: Jana Michalova	
Mateři náleží	VIj R VIj g Ij ... I hal
Anně náleží	
Dorotě náleží	VIj R VIjg Ij ... 1 h
Mandě náleží	

Rychta Jana Rychtáře

Sirot: neb: Matěje Rychtáře (věrný opis) Mariana, Jan, Anna, Martin, máti. Létka 1595 ve čtvrtek po svatém Martině, jakž nebožtík Matěj, rychtář věcovský (orig. Matie Rychtarz Wietezowsky), leže na smrtelné posteli prodal jest rychtu svou při přítomnosti Martina Uhra, Jana Michala, Jana Valkova, Bartoně mlynáře (orig. Bartonie Mlynarze), Vavřince Syrového, Jiříka Kalousa synu svému Janovi se vším příslušenstvím, co k té rychtě od starodávna náleží, a se dvěma koňmi, vůz, rádlo, brány, čtyři krávy, za sumu IIj ...(tři sta) G t R (40 zlatých), a k tomu díl, co by tu z té rychty na Jana přijíti mělo, aby sobě porazil, a na to místo všecky dluhy, co jsou lidé nebožtíkovi Matějovi, otci jeho povinovali, kterýchž jest do G t R (410 zl), a ty aby sobě k své ruce na pomoc placení té rychty zvyupomínal bez překážky jiných nápadníkův a platiti má tu rychtu po G R až do vyplacení sumy. Téhož léta a dne svrchu psaného úctlo se a vyhledalo, že nebožtík Matěj rychtář zůstal dopláceti té rychty nebožtíkovi Konyvkovi mimo srážené GGG VIIj R podle smlouvy, za zbroj, ručnice i jiné věci, co při té rychtě na pacholka a kuň zbrojný zanechati měl " ...t GGIj R G v Na to jest zdržených peněz od léta 1592 až za léta 95, za čtyři léta po GR, to činí G t R, jakž v knize gruntovní v listě tGGG v zapsáno jest, a tak zůstane na Jana díl po zaplacení té rychty GGG R, ty jemu náležeti budou. Co se dotýče Anny a Martina, sirotkův dotčeného nebo: Matěje rychtáře, těm povinen bude Jan s matkou svou výpravu dát, kdyžby k místu přišlo, a to za tou příčinou, poněvadž týž nebožtík Matěj rychtář prodal a oddal grunt svůj jiný, který zaplacený měl, Anně manželce své, mateři tří sirotků, za zdravého života s obilím zimním i jarním zasetím (orig. S wobilým Wozymym y Jarym zasetim) při té rychtě i také při tom gruntu tak, aby Jan s mateří spolu toho všeho obilí užívaly. Protož společně Jan s matkou výpravu budou povinni týmž sirotkům Anně a Martinovi vydati, totiž dva kusy dobytku hovězího (orig. dwy dobytka howiezyho) a vypravu, jak na děvečku náleží, a Martinovi dva voly, a pakli by který z nich umřel, nežli by k místu přišli, tehdy z jednoho na druhého ty výminka aby spadla.

Léta 1598 položil zdržených peněz GGGR

" 1598 položil	GR
" 1600 "	GR
" 1601 zdržel	-
" 1602 položil	GR
" 1603 "	GR
" 1601 zdržených položil	GR

atd. až 1615

Nápadníci nebo: Konyvky na té rychtě

mají

Těž vydáno Mikulášovi Konyvkovi do Nedědice ViiiJR. Těž vzal Mikuláš Konyvka v penězích od Jana rychtáře j bečku soli za iiJ R Vzato z těch peněz položených

.....
od zápisu z jednoho každého zlatého po j g léta 1916 – ViiJR Paměť, že jest vydáno na poručení J. M. pána léta 1603 rychtáři do Německého za zbroj, za kterouž rychtář německý musil za Konyvku doplatiti do rychty daňkovské IIIj R Těž vydáno Havlovi, sirotku nebo: Konyvku za IIIj lokty plátina na košile rychtáři věcovskému, které od něho vzal GIIIj g Léta 1619 v úterý velikonční podle poručení J. M. pána odvedeno toho sirotka nebožtíka Konyvky panu Mikulášovi Vodičkovi, úředníku na Pernštejně proti kvitanci hotové sumy

Léta 1621 na připsání pana Václava Brogle (?), úředníka na Pernštejně vydáno témuž pánu úředníku na místě toho sirotak GR

Z uvedeného zápisu a jiných vyplívá, že rychtu ve Věcově do r. 1595 držel Matěj rychtář, toho roku ji koupil syn jeho Jan. Roku 1625 vzal rychtu Šimon Wondra po nebo: Janovi Lesnovi za sumu 700 R. R. 1643 koupil rychtu věcovskou Jakub Myslivců z dědiny Německého od vdovy, pozůstalé po nebožtíku Šimonovi rychtáři. 1729 Jiřík Dvořák odevzdává rychtu synu svému Jiříkovi za sumu 459 kop (Poslední zápis o poz. kor.)

Grunt Anny, pozůstalé vdovy po nebožtíkovy Matějovi rychtáři věcovském

Sirotci nebožtíka Matěje, rychtáře věcovského: Mariana, Jan, Anna, Martin, Anna máti pátá. Léta 1595 ve čtvrtek, po svatě Martě, jakož jest nebo: Matěj, rychtář věcovský, prodal grunt svůj tu ve Věcově, leže na smrtelné posteli při přítomnosti osob těch, kteří jsou poznamenáni při prodeji rychty věcovské, Anně, manželce své, s nábytky těmito, pěti kravami, se dvěma koni a s jiným hospodářstvím, což k vozbě náleží a k tomu gruntu od starodávna za sumu j E GGR. Místo závdavku díl svůj, což tu na ni přijíti má, sobě porazí a platiti má ten grunt počna v soudě příštím každého roku po IIjR až do sumy nadepsané zaplacení. Anny a Martina, dětí svých, při sobě chrániti má. Co se pak Jana, který na rychtě jest, dotýče, ten v tyto spravedlnosti na tomto gruntu žádného práva nemá, a to za tou příčinou, že jemu nebožtík Matěj, otec jeho, na té rychtě IjER slevil, a tak se na nadepsaném gruntu dostane Marianě, Anně, Martinovi a Anně mateři každému po GGGR. Těž tito čtyři nápadníci mají spravedlnosti sobě náležité v městě Jimramově (Miesto Ymramowie) na mlýně šafářova Marka GGGG v iij R, dostane se jim po G ij R. Léta 96 ve čtvrtek po sm Fabianu Šebestianu stala se smlouva přátelská a dobrovolná před J. M. pánem mezi Annou, rychtářkou svrchu psanou, a Annou a Martinem, sirotky a dětmi též Anny rychtářky, a to taková, že táž Anna rychtářka stojíc při rejstřích (reystzzich) s Janem, manželem svým, uvolila jest se všecknu svou spravedlnost, což jí tu na tom gruntu má G G G R a u města Jimramově na mlýně Marka šafářova G ijR dáti Anně a Martinovi, vlastním sirotkům a dětem svým bez překážky jiných nápadníkův i Jana, manžela svého, a tak Anna a Martin mají každý na tom gruntu po G G G G v R a v městě Jimramově na mlýně po G viJR. Takové peníze má již pokládati Marianě po iijR a sirotkům po ijR

Léta 96 položil Jan v R

" 97 " " v R

" 98 " " v R

Nápadníci a sirotci nebo: Matěje rychtáře

Marianě náleží GGG R

a na mlýně v městě Jimramově G ijR

Léta 96 dáno jí IIj R

" 97 " " iij R

" 98 " " ij R
Hledej ve druhém prodaji toho gruntu
Anně tu náleží i s těmi, co jí máti odvedla svou spravedlnost na tom gruntě a na mlýně v
městečz Jimramově, tak jak výš zapsáno zejména jest, totižto na tom gruntě
GGGGv R,
na mlýně Gviiij R
Léta 98 dám jí na to iiij R
Hledej v druhém prodaji toho gruntu.
Martinovi tu náleží i s těmi, co mu máti odvedla svou spravedlnost na tom gruntě a na mlýně
v městečz Jimramově, tak jak výše zapsáno zejmén jest, totižto na tom gruntě
GGGGv R
a na mlýně Gviiij R
Hledej v druhém prodaji tohoto gruntu.

Bartoň Komosný

Prodej zase toho gruntu do Jana, který má Annu, starou rychtářku, Bartoňovi Komosnýho se
vším příslušenstvím k němu od starodávna náležitým za sumu J E Z GGGG R (=190 zl)
Zavdati má hned z té strany sumy GGG v R, platiti má každého roku, počna v soudě léta 99,
po v R až do sumy nadepsané zaplacení Léta 98 položil Bartoň Komosný závdavku GGG v R,
" 99 položil vejrunku v R
atd. až 1621
Nápadníci a sirot. nebo: Matěje rychtáře
Mariáně tu náleží GGj R
na mlýně v městečz Jimramově GIj R
Za léto 99 dáno jí IIj R
a t. d. už 1605 dává jí ostatních iiij R
Tu nic více nemá
Anně tu náleží i s těmi, co jí máti odvedla svou spravedlnost na tom gruntě a na mlýně v
městečz Jimramově, tak jakž napřed zapsáno jest, totiž na tom gruntě
GGGG v R
a na mlýně v městečz Jimramově Gviiij R
Léta 99 dáno jí I R
až 1605 I R
" 1606 " " ij R
a. t. d. už 1617 ostatních I R
Martinovi tu náleží i s těmi, co jemu máti odvedla svou spravedlnost na tom gruntě a na
mlýně v Jimramově, tak jakž napřed zapsáno jest, totiž na tom gruntě
GGGG v R
a na mlýně v městečz Jimramově Gviiij R
Léta 1614 dáno Martinovi na závdávek, když sobě
mlýn koupil GG R
Léta 1615 dáno mu i R
a t. d. už 1621 j R
" 1625 složil Martinovi 2 1/2 R
" 1626 " " 2 1/2 R
" 1627 " " 2 1/2 R
Janovi, který má starou rychtářku, na tom
gruntě náleží Z GGGiiJR (83 zl)
Za léto 1598 dáno mu závdavku GGGvR
Léta 1606 dáno mu i R

a. t. d. už 1621 dáno mu i R
" 1625 složil Janovi 2 1/2 R
atd.

Ještě některé úryvky ze staré pozemkové knihy.

Václav Kovář (jméno na čís. 7. až do vyhoření se udržovalo. Jedná-li se o toto číslo, nelze ovšem s jistotou tvrditi) koupil grunt od Jiřího Míči r. 1646. R. 1656 nastoupil na ten grunt Lukáš Pička, r. 1657 Matěj Pastejř. Grunt Jakuba Venzálka ležel mnoho let pohořely a pustý, a J. M. pán jej dal znovu vystavěti a prodal Jakobovi za 86 R. Grunt " Pustinu " prodal Tomáš Lešna leže na smrtelné posteli synu svému Janovi. Matouš Švejle r. 1625 koupil grunt od Martina za 505 R, 1626 Matouš prodal jej svému synu Blažejovi. 1639 prodán grunt po nebož. Blažkovi Matouši Buchtelovi. 1651 Matouš Buchtele prodal svůj grunt Matěji Blažkovému. R. 1660 prodal Matěj Blažku grunt Janu Chalupníkovi pro příčinu velikého nezdraví. 1611 grunt Jana Misterky prodán Janu Formanovi z Lišného za , E tGGGR (= 180 zl) R. 1639 prodán grunt po neb. Hemzovi Vítkovi Hemzovi. Ten jej prodal r. 1665 Matějovi, synu rychtáře vlachovic

Katastr obce Věcova z roku 1741

Vrchnosti prováděly občas pozemkové úpravy. Poslední z nich byla provedena v první polovici osmnáctého století a výsledek její nám znázorňuje situační plán zeměměřiče Jana A. Křoupala z r. 1741., který ve zmenšeném měřítku je okreslen viz. straně 81., a vysvětluje vyměřovací spis Tomáše Jana Žáka, obročního a Jana Karla Homoláče, šichmistru, z posledního prosince r. 1735 a berní fase ze 6. září 1749. Na pláň tom jsou vyjmenováni hospodáři: 1 Jan Libra, svobodný rychtář, 2 (nynější č. 1) Tomáš Zobač, 3 (nynější č. 25) Antonín Zobač, 4 (24) Matěj Neděla, 5 (22) Michal Srnský, 6 (21) Václav Hloušek, 7 (56) Jíra Kalina, 8 (9) Kristian Kosek, 9 (8) Jan Mlejnek, 10 (7) Jakub Zobač, 11 (6) Josef Zobač, 12 (5) Jan Matějek, 13 (31) Jan Dvořák, svobodný mlynář, 14 Obec. Po této úpravě měla rychta 46 měř, mlynář 40 měř, 11 gruntů po 39 měřích katastrálních pozemků. Obec měl 15 měřic pastvin a na nich tři podružské chaloupky. To byl právní stav, ale ve skutečnosti měli jednotliví usedlíci pozemků mnohem více, neboť v této míře nejsou započteny pozemky t.zv. kopaniny, které jsou na pláň naznačeny barvou šedou, nýbrž jen t.zv. pozemky lánní, na pláň světlé. V kopaninách jsou zahrnuty i lesy. Z pozemků těch se daň neplatila, neboť byly ještě ve špatném stavu. Vrchnost mlčky trpěla, když její dělníci po vymýcení části lesa pro sklené a železné huti nebo hamry si postavili na vhodném místě mýtiny chaloupku a paseku postupně zpracovávali a osévali, nebo když si pilní starší osadníci kus takové paseky k obdělání přibrali. Teprve po řadě let (asi 20), když bylo kamenní z pole vybráno a půda přiměřeně obdělána, vrchnostěnní úředníci pozemky odměřili a určili z nich roční plat (úrok) a robotu, ale k pozemkům lánním čítaly se mnohem později, a to tehdy, když po vyměření při převodu na nového majitele zapisoval se grunt nebo chalupa, na určitý trvalý peníz oceněné, do gruntovních register. Jednotkou měřičkou byl čtvereční sáh (....), jednotkou poplatnou měřice výsevku, dělicí se na achtele a mírky, a normální převodní poměr pro nejhorší pozemky (poslední třídu pozemků) byl 600 čtver. sáhů, nejvýše 700...na jednu měřici. Kde byly pozemky neúrodné a kamenité, tam se čítalo na měřici 800 - 900 čtver. sáhů. Úrok činil 8 - 16 kr z měřice (1 zl. rýnský po 60 kr, krejcar po 4 denárech. Za míru žita se platilo 1 zl 30 kr, tedy za 45 kr. bylo možno dostat půl míry žita) a počítal se ze dvou třetin pozemků, protože bylo tu třetinové hospodářství, a tedy jen dvě třetiny pozemků ročně se obdělávaly a dávaly užitek Snížením sazby vyrovnávaly se rozdíly v rozloze nebo jakosti pozemků jednotlivých osadníků Celkové vyměření, obci předepsané, odvádělo se ve dvou

lhůtách: první polovici na Jana, druhou o vánocích. Důležitější než plat byla pro vrchnost robotu. Aby ta se mohla stejnoměrně nebo alespoň poměrně uložit, bylo třeba utvořit pokud možno stejné nebo alespoň poměrné hospodářské celky. Byl pak po úpravě r. 1741 stav selských pozemků ve Věcově tento: rolí 1 334 měřic 5 achtelů, luk 279 měřic, krovín a pastvin 69 měřic 7 acht., z toho lánských pozemků 515 měřic, kopanin 819 m. 5 acht. Z toho pozemků obecních 169 měřic kopanin. Ve skutečnosti měl po úpravě celý sedlák 90 měřic polí a 20 měřic luk. Na náčrtu modrou barvou označené pozemky byly od katastru obce Věcov přiděleny k obci Odranec.

Tereziánský katastr.

Od doby Josefa I. (1705 - 1711) pracovalo se v Čechách na novém katastru půdy poddanské, byl hotov 1738 a nazván katastrem tereziánským. Podle vzoru jeho nařízeno i zemím ostatním vzdělání podobné katastry a poříditi i katastry majetku a důchodů vrchnostenských (katastr panství). Na Moravě byl katastr tereziánský hotov r. 1750 a podle něho byli ve Věcově držitelé pozemků: 1 Jan Dvořák, svobodný rychtář, 2 Tomáš Zobač, 3 Michal Klíma, 4 Matěj Neděla, 5. Michal Srnský, 6 Václav Hloušek, 7 Martin Kalina, 8 Kristian Kosek, 9 Jan Mlejnek, 10 Jakub Zobač, 11 Josef Zobač, 12 Jan Matějek, 13 Jan Dvořák, svobodný mlynář, 14 Martin Havlíček, 15 Matěj Matějek, 16 Pavel Vařák, 17 Jan Feldvebel. Rychtář měl 46 měřic rolí, 1 sáh zahrady a výnos z luk mu odhadnut na 6 párových fůr sena a otavy. Mlynář měl 42 míry pozemků rolí, 1 sáh zahrady a z luk tři párové fůry sena a otavy. Ostatní sedláci měli po 39 měřicích rolí, 1/4, 1/2, 3/4, 1 sáh zahrady a po 3 fůrách sena a otavy. Ze čtyř posledních měli tři jenom zahrádky, poslední něměl ani té. Obec měla 52 měřic pastvin, 1 1/4 míry lesa. Les měl také mlynář, a sice 3 míry. Porovnáme-li výměru pozemků v tereziánském katastru s výměrou ve vrchnostenské úpravě, vidíme, že i ter. katastr je výměra mnohem menší a že skutečný stav byl mnohem vyšší.

Z pozemků se platila státní daň:

z 519 měř polí, z míry 42 kr	363 zl 18 kr.
" 1 míry 6 3/4 sáhu zahrad, z míry 42 kr	1 zl 14 kr. 1 3/4 denáru
" 42 fůr sena a otavy, z fůry 1 zl	42 "
" 3 měř lesa , z míry 22 1/2 kr.	1 " 7 " 2 "
Jedno mlýnské složení na nestálé vodě	6 "
Obec z 52 měř pastvin, z míry 4 2/3 kr.	4 " 2 " 2 2/3
" z 1 1/4 fůry sena , z fůry 20 kr	25

Daň vrchnostenská:

ze 2 obecních domků	2 24
1	36
přádelné	24 31 3 1/2

Jiné poplatky (urbáriální byly: úrok pozemkový na sv. Jiří 2 zl. 3 kr, na Václava 1 zl 59 kr., úrok přádelní na Václava 8 zl. 48 kr, úrok z kopanin dvakrát po 9 zl. 33 kr., na Václava 26 slepic (kuřat?) a 108 vajec Svobodný rychtář platil robotní úroku 10 zl, 3 kr, mlynář z vlatního mletí 2 zl. 30 kr. U obce Věcova jest výměřen i urbáriální poplatek chalup (není udáno kolik), vystavěných na panské půdě a nazvaných Koníkov. Vlastní osady Koníkova tehdy ještě nebylo. Pět sedláků konalo s párovým koňským potahem robotu 3 dni v témdni, 6 sedláků s pánovým volským potahem také tři dni v témdni. Pěší robotu byla 4 dni v témdni. Názvy některých pozemků v ter. katastru: U kadersky, U roublíka, U hajnej, U smrku, Na studnici, V háji, Na zadě, Na kopci, U kamenného plotu, Horní pole, Za březinou, Ve křibích, U studynky, Na pustině, Nade mlýnem, Za horou, Červený kopec. Číslování domů bylo provedeno 1770. Brambory byly u nás zavedeny po sedmileté válce, kdy byla velká neúroda a hlad, někdy kolem r. 1765. Tehdy i řepa a jetel začaly se někde pěstovati.

Toleranční patent.

Roku 1781 (13. října) vydal císař Josef II. toleranční patent, kterým v 10 člancích povoleno soukromé vykonávání evangelického náboženství angsburského a reformovaného vyznání, jakož i církvi pravoslavné, a kterým stálo právní postavení evangelíků urovnáno. Toleranční patent vyhradil katolickému náboženství přednost jako panujícímu, evangelíkům pak povoleno, kdež se jich 100 rodin neb 500 duší přihlásí, i v rozličných osadách, žříditi si vlastní sbor i školu, avšak evangelická modlitebna nesměla vně míti způsob katolického kostela, žádných věží, zvonů a vchodu z ulice, také štola evangelíkům vyhrazena knězi katolickému. U vrchnostenských úřadů zřízeny komise, u nichž se musili hlásiti, kdo k evangelickému náboženství přistupovali. Komise v Novém Městě (Ant. Kolentz, farář z Bystřice n. P., císařský komisař, M. J. Thad. Renner z Brna, krajský komisař, Hynek Gberhardt, ředitel) začala přihlašující se vyslyšati 24. května 1782, protokol podepsán 29. května, z obce Věcova:

Z čísla 4 čeládka - 8 osob, č. 6 Matěj Zobač, sedlák - osm osob, č. 7 Matěj Zobač - sedlák - 10 osob, č. 7 Jiří Zobač, bratr hospodářův - 6 osob, č. 8 Jakub Zobač, sedlák - 5 osob, 9 Václav Zobač, sedlák - 6 osob, č. 9 B. Jan Kosek, podruh - 3 os., č. 10. Mar. Němcová, vdova - 6 osob, č. 11 Tomáš Fajmon, podruh - 2 os., č. 12 Václav Matějek, podruh - 6 osob, č. 13 Jan Zobač, podruh - 6 osob, č. 15 Josef Kosek, podruh - 7 osob, č. 17 Filip Kalina, podruh - 10 osob, č. 18 Václav Zobač, podruh - 4 os., č. 19 Jiří Hanych, podruh - 10 osob, č. 20 Josef Kalina, sedlák - 7 os., č. 21 Jan Kosek, sedlák - 12 osob, č. 22 Josef Klouda, sedlák - 7 osob, č. 23 Michal Srnský - 6 osob, 25 Pavel Zobač, sedlák - 10 os., 4. 25 Fr. Zobač, podruh - 8 osob, č. 25 Michal Klíma - 2 os., č. 27 Jakub Zobač, podruh - 4 os., č. 28 Jan Zobač, podr. - 8 os., č. 31 Josef Dvořák, mlynář 11 osob, celkem 172 osoby.

Josef II. patentem z 1. listopadu zrušil t. zv. nevolnictví, t.j. nařídil, že poddaný nepotřebuje napříště k sňatku, naučení řemesku a ke studiu svolení vrchnosti a že se může bez svolení pánova vystěhovati. Zrušil tedy omezení svobody selské, jež se byla od 15. stol. na újmu poddaných vyvinula, ale nedotkl se instituce poddanství.

Josefínský katastr.

Josef II. pojal úmysl poříditi nový katastrální soupis veškeré plodné půdy v zemích západních, a to stejně poddanské jako panské a zdaniti ji stejnoměrně. Katastr tento proveden vskutku ve 3 - 4 letech (1785 - 1789), při tom změřena byla (sedláky samými) a číslována každá parcela a všude stanoven hrubý výnos půdy. Ač dílo bylo nedokonalé, přece našlo se v Čechách proti dřívějšímu o 4 mil. korců půdy dosud k dani nepřiznané.

Podle toho katastru ve Věcově drželi:

Obec všech pozemků 62 jitra 115 4/6 sáhů a měla platit 13 zl 19 kr daně

Josef Zobač č. 1 48 " 291 " 22 zl 2 1/4 kr.

V. Zobačová č. 2 73 3/6 1 3/4

Jan Kakač č. 70 1 1/4

Jan Havlíček č. 3 495 9 1/4

Tomáš Honek č. 4 69 " 707 3/6 31 57

Ant. Matějek č. 5 44 " 1045 23 3 1/4

Frant. Zajzl č. 5 všech pozemků - j 15 3/6 sáhů a měl platiti daně 1/4 kr

Matěj Zobač č. 6 " 46 j 298 4/6 s. " " 21 zl. 53 1/4 kr

Matěj Zobač č. 7 " 38 " 1373 5/6 " " 28 37

Anna Zobačová č. 7 " 22 1/6 " " 2/4

Jakub Zobač č. 8	44 j 1486 1/6	" "	22	39 1/4
Josef Zobač č. 9	37 965 3/6	" "	18	16 2/4
Anna Kosková č. 9	16			1/4
Marie Němcová č. 10	33			2/4
Tomáš Fajmon č. 11	40			2/4
Václav Matějka č. 12	7 2/6			1/4
Jan Zobač č. 13	182 4/6			3 2/4
Martin Klouda č. 14	18			1/4
Josef Kosek č. 15	156 4/6			2 2/4
Jakub Vařák č. 16	256 4/6			4 3/4
Filip Kalina č. 17	77			1 2/4
Václav Zobač č. 18	48			1
Jiří Hanych č. 19	127			2 2/4
Josef Kalina č. 20	39 j 1431 2/6 s.			21 zl. 2 3/4
Václav Dufek č. 20	6	-	-	
Jan Kosek č. 21	41 1324 4/6			19 17 2/4
Alžběta Kosková č. 21	-			-
Josef Němec č. 22	40 625 5/6			20 26 1/4
Michal Srnský č. 23	53			1
Jan Sklenář č. 24	45 1084 3/6			21 55
Dorota Kosková "	-			-
Pavel Zobač č. 25	45 113			23 49 3/4
Michal Klíma "	-			-
Frant. Zobač č. 25	1 843 3/6			53
Jan Sklenář č. 26	48			1
Jakub Zobač č. 27	285			5 2/4
Jan Zobač č. 28	27			2/4
Mikuláš Honek č. 29	37 2/6 sáhu			3/4
Josef Němec č. 30	-			-
Josef Dvořák č. 31	19 j 908 sáhů			8 zl. 20 3/4 kr.
Uhrn	627 j 306 s.			289 zl. 20 3/4 kr.

Hrubý výnos a daň je vypočítána takto:

Josef Zobač č. 1 má rolí 39 j. 520 2/6. Z nich odhadnut výnos za rok 97 měř 13 1/4 mázu po 1 zl. 11 kr, 2 míry ječmene po 45 kr, 132 míry 12 2/4 mázu ovsa po 33 kr, výnos z rolí 189 zl 35 kr. Z toho 10 zl 37 1/2 kr ze 100 zl. daně činí 20 zl 8 3/4 kr.

Luk a zahrad má 8 j. 1370 4/6 s. a z nich je odhadnut výnos 28 centů 76 2/4 liber sena, cent po 22 kr činí 10 zl 33 kr. Z toho daň 17 zl 55 kr ze sta činí 1 zl 53 3/4 kr, celkem výnos 200 zl 8 kr a daň 22 zl 2 1/4 kr.

Dne 10. února 1789 vyšel t. zv patent berní a urbaniální, jenž stanovil, že poddanému musí z hrubého výtěžku půdy jeho zůstatí 70 %, ostatních 30 % mělo připadnouti jednak na kontribuci (jež mělo obsáhnouti jen 12 % výtěžku), jednak na všechny povinnosti k farářů a vrchnosti, robotu a to počítaje, za něž tedy měl poddaný platiti všeho všudy zbývajících 18 %. Zákon stanovil v platnost 1. listopadu 1789, ale podlehl sobecké nespokojenosti postižené šlechty, trval jen půl roku, přežil zákonodárce svého a několik měsíců. Nástupce Josefův Leopold obnovil stav dosavadní.

Úplná svoboda vyznání evangelíkům zaručena patentem z r. 1851.

Stabilní katastr.

R. 1817 počalo se pracemi o přesné trigonometrické vyměření vší půdy v zemích neuherských a spolehlivý odhad čistého výnosu každé parcely (stabilní katastr). Rozsáhlé to dílo, při němž pořízeny řádné mapy všech berních (katastrálních) obcí, bylo dokonáno v letech 1834 - 1860, a na jeho základě vyměřená daň pozemková, stanovena na 16 % z čistého výnosu, r. pak 1853 bylo však pozemková daň zvýšena na 22 1/2 z čistého výnosu.

Zrušení poddanství.

Dne 7. září 1848 byla uzákoněna velká reforma o zrušení poddanství. Jí odstraněn byl úplně od středověku trvajícím rozdílem mezi pánem a poddaným, mezi půdou panskou a poddanskou, sedláci, jejichž statky do té doby náležely více nebo méně vrchnostem, stali se plnými vlastníky svých gruntů a sprostěni byli dávek i robot dasavadních, jakož i církevního desátku, za náhradu poměrně nevelikou.

Škola

Nynější škola povstala spojením školy " horní " (katolické) a školy " dolní " (evangelické). Budiž tu stručně na základě zápisů v obou školních kronikách nařzuto, jak školy ty povstaly.

Škola evangelická.

Věcov byl od nepaměti přiškolen do Jimramova, ale pro velikou vzdálenost nebylo možno děti řádně do školy posílat. R. 1808 jimramovský evang. učitel Dobiáš získal pomocníka Brdického a posílal jej dva dny v týdnu do Věcova. Týž byl brzy krajským úřadem jako pomocník ve Věcově potvrzen, a od r. 1809 děti z Věcova a okolí již pravidelněji vyučovány. Vyučovalo se ovšem po domech, neboť škola č. 45 byla postavena teprve r. 1822. Do vystavění školy byl evang. učitel ve Věcově považován jako ezkurendní podučitel v Jimramově, který mu školní plat od rodin evangelických z Věcova, Koníkova a Roženeckých Pasek odstoupil a který obnášel asi 60 zl, k tomu jej Věcovští po pořádku živili. Po vystavění školy dostal se do Věcova za učitele Jan Jandert, po něm Josef Němec, r. 1254 Fr. Svoboda. R. 1863 postavená nová škola, nynější čís. 61., na pozemku od č. 7 zakoupeném Po odchodu Fr. Svobody vyučoval tu Miroslav Němec, podučitel z Jimramova a od 1. ledna 1881 Jan Glis. Od 16. září 1892 ustanoven na " dolní " škole ve Věcově Vincenc Chládek. Při škole byla od r. 1911. zimní, od r. 1912 celoroční a od školního roku 1918 – 19 stabilizovaná pobočka. Jako druhé síly učitelské působily na škole od zřízení pobočky: Marie Navrátilová ve šk. r. 1911 - 12, 1912 - 13 Josef Kubík, 1913 - 14 Jar. Josef Musil do 16/4 1914, od toho dne do konce šk. r. Josefa Švandová, 1914 - 15 Marie Švandová do 31/1 1915, od 15/9 1919 Fr. Chládek. Ženským ručním pracím začalo se učití ode dne 1. dubna 1889.

Škola katolická.

Počátek školy kat. spadá do posledních let 18. století. Také katolíci neměli vlastní místnosti, učilo se v nájmu v pazderně od č. 5, v č. 4., 1., 27., 41., 32 a naposledy v č. 24. Místní školní rada kat. koupila domek č. 32 a chtěla jej upravit na školu, ale okresní školní rada neuznala budovu za způsobilou na školu, proto místní školní rada domek prodala, zůstala tam v nájmu dále, pak se odstěhovala do čís. 41. Bylo v nájmu celkem přes 80 let. Okresní školní rada 13. září 1873 prohlásila, že vyučování dítek učitelem Šedým jeden týden v Borovnici a druhý týden ve Věcově neshoduje se s předpisy nových školních zákonů, že katolické děti v Borovnici budou chodit do obecné školy v Borovnici, a katolické děti katolické děti ve Věcově že mají navštěvovati obecnou školu, na které učí učitel Svoboda.

Okresní školní rada.

Okresní školní rada nařídila, aby se obě strany shodly ohledně náhrady katolíků, evangelíků, aby se katolíci stali spolumajiteli školní budovy. Škola evang. by byla všechny děti nepojala, mělo dojít ke stavbě druhé třídy, ale nedocílilo dohody.

V r. 1881 koupila místní školní rada kat. čís. 66., přistavěla patro, a budova pro školu schválena. Náklad činil 5402 zl. 59 kr a uhrazeno 700 % ní přírůžkou k přímým daním. Na škole působili: Václav Záborský do r. 1828, Václav Kyšperský - střídavě v Borovnici a ve Věcově do 1/2 1829 do 7/5 1836, Matěj Homoláč - od 11/10 1847 v Borovnici a ve Věcově, Jan Belatka, Josef Slezák, Adolf Beneš, Čiháček, Josef Blažek do r. 1857, Pernica, Josef Šedý, Jan Kutta od září 1866, Josef Šedý 10/12 1867 - 6/1 1869, Frant. Rohulán 6/1 1869 - 23/1 1870, Josef Šedý do r. 1880, Fr. Vilím do 31/8 1894, Jan Řehoř 16/9 1894 - 28/2 1897, Ladislav Kudrna 1/3 1897 - 16/9 1897, Jan Fendrych 16/9 1897 - 16/9 1906, Kalláb, Frant. Jindra od 1/3 1907. Jako druhé síly působil na škole: Josefa Novotná 190 4/5, Rud. Štursa do 18/4 1906, Jindřich Slavík do 31/3 1907, Fr. Pilný 11/11 1907 - 31/3 1908, Josef Trefulka od 1/11 1908 - Od školního roku 1909 - 10 celoroční pobočka Václav Šejnoha od 15/9 1909, Josef Pavelka 1/5 1914 - 13/2 1915, Alois Kubek 13/2 1915 - 31/12 1916, Josef Pavelka 1/1 1917 - 23/4 1917, Alois Koza 23/4 1917 do konce šk. r., Josef Pavelka

Školní úřady několikrát usilovaly o spojení obou škol ve Věcově v jednu, ale obyvatelé dlouho se nemohli domluvit.

Teprve v r. 1922 spojeny obě jednotřídky ve školu trojtřídní, a Vincenc Chládek, dosavadní správce školy " dolní " jmenován od 1. září 1922 zatímním a od 1. února 1923 definitivním řídícím učitelem na této škole. Pan Fr. Jindra, dosavadní správce školy " horní " jmenován řídícím v Radešínské Svatce. Kromě řídícího učitele působili tu Fr. Chládek, od 1. září 1922 Vlasta Fialová, od 1/9 1923 Marie Matějková, od 1/9 1924, kdy řídící učitel odešel na dovolenou, Božena Tulisová do 1/10 1925, Marie Matějková do 1/11 1925, Jarmila Bílá o 1/11 25, Fr. Oulehlová do 1/10 1926, Vlasta Bratránková do 1/10 1926, Libuše Hájková od 1/9 1927, Boh. Nahodilová, Jarosl. Pohanková do 10/11 29, J. Hubáčková od 10/11 29, Marie Lukášková od 1/12 29, H. Chmelová od 1/9 30, Fr. Matějková od 1/9 1931.

Správce školy " horní ", pan Fr. Indra, nastoupil voj. službu 1/8 1914, sloužil v zázemí až do 4. prosince 1917, kdy byl na neurčitou dobu od domobr. služby osvobozen. Učitel Fr. Chládek byl jako 18 letý chovanec učít. ust. v Čáslavi v r. 1916 odveden a sloužil do převratu, 27/10 1921 musil nastoupit voj. službu opět. Tehdy bývalý císař rak. Karel zahájil akci, aby se zmocnil alespoň trůnu uh. Přistál aeroplanem v Šproni a chystal se slaviti vjezd do Pěsti. Na nátlak velmocí byly Uhry nuceny Karla ze země vypovědět. Tak nebezpečí Slovensku hrozící, pro něž mobil. provedena, minula, a Fr. Chládek 21/11 nastoupil službu na škole

Válka světová.

Znalci evropských poměrů přirovnávali Evropu v prvních letech 20. století ke skladišti třaskavin, jehož výbuch stále byl na dosah ruky. Nejcitlivější místo na Balkáně a otázka blízkého východu byla základním tónem zahraniční politiky téměř všech států. Německo zcela veřejně snilo skvěly sen o světovém panství, o vítězném soupeřství s Británií a Ruskem, a konečným cílem mělo býti vybudování mohutného soustání Střední Evropy, který by pod vedením Německa přes Balkán pomocí železné dráhy bagdadské ohrozilo asijské državy britské a ruské. A Rakousko snilo dávno o rozšíření panství na Balkáně.

Bezprostřední příčina války. 28. června 1914. zastřelil spiklenec, bosenský student Gavrilo. Princip v Sarajevě rak. následníka trůnu Františka Ferdinanda. co asi plánoval, k tomu dala signál jeho smrt. Rakousko - hlavně jeho vojenské kruhy - čekalo na příležitost napadnouti Srbsko - nyní ji mělo. Podalo srbské vládě ultimatum, v němž bez důkazů, jen podle dohadů kázela se na ni odpovědnost za atentát sarajevský. Srbsku ukládaly se v této notě podmínky tak těžké, že přijetím jich bylo by se zbavilo své státní samostatnosti. Vojenské kruhy rakouské si vlastně ani přijetí nepřály, neboť chtěly válce. Bylo zřejmé, že se válka neomezí jen na ty dva státy, proto státy sousední před ní varovaly, ale marně.

Začátek války.

Rakousko 29. července válku v Srbsku vypovědělo, 1 srpna ji vypovídá Německo Rusku, 3. srpna Francii a žádá vládu belgickou, aby německému vojsku otevřela Belgie průchod do Francie. K tomu Belgie, zachovávajíc neutralitu, nemohla přistoupiti. To bylo podnětem Anglii, aby jako spojenec Francie, se kterou a Ruskem tvořila t. zv. Dohodu, vypověděla válku Německu, a jí brzy na to následuje i Japonsko. Itálie jako člen Trojspolku (Rak., Něm. a Itálie), dovolávajíc se, že nejde o válku obrannou, prohlásila se neutrální. Také Rumunsko a Řecko vyčkává, ale 5. srpna vypovídá válku Rakousko Rusku, téhož dne přidala se Černá Hora k Srbsku a 11. srpna vypovídá válku Německu. Tak byl rozpoután zápas, jemuž podobného nepoznaly dějiny.

Co rakouský generální štáb konal přípravy, aby jeho trestná výprava proti Srbsku stala se vzornou ukázkou válečného umění, vedena proti Srbům zuřivá válka domácí hlavně v Bosně. Srbské krámy poštvanou luzou pustošeny, za jediný měsíc bylo z jediného bosenského kraje vyštvané 5260 rodin, do března 1915 prchlo 70 000 takových nešťastníků jen na Černou Horu. Kdo z veřejných pracovníků neuprchl včas za hranice, byl odvečen do žaláře. Za jediný měsíc bylo vykonáno v Trebinji na 80 poprav, v Sarajevu oběsili 70 lidí, ve Sřemu hned v prvních dnech přes 50. Mrtvoly visely kolik dní na stromech, a nikdo se jich nesměl dotknout.

První dvě výpravy proti Srbsku skončily pro Rakousko neblaze. V srpnu 1914 měli 8000 mrtvých, 4000 zajatců, na 30 000 raněných a ztratili 40 děl. V prosinci zůstalo v rukou Srbů na 50 000 zajatců a 120 děl. Po této vypravě vypukla v Srbsku strašná epidemie tyfu. V Niši umíralo až 1300 lidí denně. Srbských vojáků zemřelo na 30 000, rak. zajatců jistě 10 000.

Vpád Němců do Francie.

Němci byli na válku mnohem lépe připraveni než Dohoda. Probíjeli si rychle cestu do severní Francie přes znásilněnou Belgii a odráželi s úspěchem výpady Francouzů do Alsas a Lotrinska. U Nancy utrpěli velké ztráty, ale u Charlevri dobyli velkého vítězství. To působilo na náladu v Čechách velice tísnivě. Bylo se obávati, že Rakousko se stane provincií německou a nás, že Němci vyhladí ohněm a mečem. Nálada se zlepšila, když Němci byli na řece Marně, přinuceni k ústupu. O toto vítězství Francouzů měl hlavní zásluhu mocný útok Rusů do východních Prus. Němci tam z Francie odeslali dva armádní sbory. Rusové tak Francii pomohli, ale sami byli ve Vých. Prusku poraženi Ruská porážka u Mazurských jezer byla tak rozhodná, že možno mluvit o zničení této armády. Tisíce vojáků zahynulo v této příšerné půdě, která místy otvírala se jako propast slizkého bláta pod nohama zoufalých vojáků. Trvalo často celé hodiny, nežli voják zmizel v blátivém tom propadlišti. Řev tisíců, zachycených tímto chladným objetím děsné smrti, hrůzně se rozléval chmurnými lesy, ale nikomu nepomohl. Koho jenom močál zachytil, byl neodvolatelně ztracen. Tisíce se zbláznily z tohoto hrozného divadla zmatku a děsu více než pekelného. Jiné tisíce uhořely v jemných houštinách, které Němci polili petrolejem a zapálili. Zajatců bylo přes 90 000.

S jakým nadšením bojováno na francouzské straně, o tom vydávají svědectví dopisy francouzských vojáků. Jeden (učitel) píše: " Otče, jsem klidný, velmi klidný. Padnu-li, padnu v útoku bez nářku, v plném vědomí své síly, jasnosti ducha a pevná vůle. Válka, kterou

vedeme, stojí za takovou smrt!" Jiný (mladý učenec) píše své ženě: " Slib mi, že se nebudeš hněvati na Francii proto, že mne chtěli mítí celého pro sebe...Ovšem, budeme mítí také děťátko, jehož ani nepoznám. Bude-li to hoch, řekneš mu, až do dovede chápat, že jeho tatínek dal dobrovolně život za vznešený ideál obrození a posílení naší druhé vlasti." Matka, které přinášejí zprávu o úmrtí syna, volá:" V tomto strašlivém neštěstí zbývá mně veliká útěcha. Po sedmnáct let rvala jsem se o svého syna v nejrůznějšími chorobami. Jen stálou soustavnou péčí mohla jsem jej vyrvati z objetí smrti. Jsem neskonale hrda, že se mně podařilo zachovati ho proto, abych mu dovolila umřítí za vlast. Hle, toť má veliká útěcha!"

Boje v Haliči v Polsku.

Koncem srpna a na začátku září 1914 hlavní massy armád rak. v Haliči u Polska podléhají ruské přesile. Tu se vyznamenal rak. generál jízdy Viktor Dankl, který vedl velmi řízně válku hlavně proti civilnímu obyvatelstvu. Sta a sta lidí bylo v těchto týdnech oběšeno v Haliči v Ruském Polsku pro pouhé podezření z rusofilství. Celé vesnice byly vypáleny a tisíce mužů, starců, žen i dětí bylo odtud hnáno v řetězech do pověstných intermačnických táborů.

Počátkem září ztracena východní Halič se Lvovem, do konce října ovládli Rusové celou zemi až téměř ke Krakovu a průsmykům karpatským. Již v prosinci drala se ruská vojska karpatskými průsmyky na Slovensko. Tu šířeny byly u nás tajné proklamace vrchního velitele rus., velkokr. Nikolaje Nikolajeviče, slibující Polákům a Čechům svobodu, což způsobilo u Čechů naději na vítězné tažení Rusů Moravou k Vídni a na brzký mír. S tím souviselo, že čeští vojáci začali se tu a tam na frontě chovati passivně, dávající se zajímatí nebo přecházející při vhodné příležitosti k nepříteli. Přispěla k tomu i počínající se vládní persekuce. Již v srpnu a září zastaveny některé lišty české, v září zatčen V. Klofáč, neškodní opisovatelé letáku ruských byli odsuzováni k hrozným trestům, ano jednotlivci již umírali na popravišti. 22. března 1915 padl sice Přemysl, ale 2. května Němci prolomili ruskou katoličskou frontu u Gorlie a Farnova. Rusové musili ustoupiti z Haliče a království polského, trpíce nesmírně nedostatkem zbraní i střeliva. Ruská fronta byla zatlačena do podzimu 1915 až k čáře záliv řížský, Dvinsk, Pinsk, Luck, Strypa - hranice rumunská. Rusové ztratili bezmála 1 mil. zajatých a bezpočet děl a pevností.

Zničení srbské armády.

V té době Němci s Bulhary a Rakušany zničili velkou přemocí zoufale - hrdinný odpor Srbů. Zbytky Srbů unikaly Albánii k Andrii do Skadru, odkud Dohoda v lednu 1916 dopravila zbytky srbské armády na ostrov Korfu Srbsko, Černá Hora a Albánie octly v rukou nepřátel Srbové se octli v postavení velice kritickém, jako kdysi po bitvě na Kosovu. Vzpomněly na první Kosovo, na dlouhou řadu let bídy a poroby, na první červánky svobody, vzpomněly svých otců, kteří se tak často modlili ústy básníka Zmaje Jovana Jovanoviče, stará ta modlitba zašuměla novou vírou na nehostinných vrcholech albánských hor: " Hospodine, rci nám, že tvůj hněv je usmířen a žes nám odpustil naše viny. Hospodine, učiň konec mukám synů Lazarce, mučedníka Kosovského. Hospodine, vrať nám místo, jež nám přísluší mezi národy a osvobod' nás od Turků a Švábů!" Do vypovězení války Itálií Rakousku 23/5 1915 a upoután největší díl rak. armády na nové bojiště horské do války na Soči a na hranici jihotirolské, ale 4 velké bitvy na Soči 1915 přes těžké ztráty nepřinesly. Italům úspěchu.

Ve Francii přes veliké úsilí obou stran (4 - 5 mil. bojovníků a statisícové ztráty v r. 1915 žádného rozhodnutí nedocílilo).

V Čechách s potěšením přijímány zprávy, že na frontě protiruské i v Srbsku přecházejí menší oddíly, ano i celé (pluky) prapory k nepříteli, ale zprávy o vítězství ústředních mocností působily rostoucí sklíčenost. Vojenské vedení rak., chtějíc si zabezpečiti spolehlivost českých pluků, připadlo na prostředek nejnevhodnější, nespokojilo se dosavadní persekucí tisku a náhodných velezrádců, ale dalo na jaře 1915 zatknouti několik předních osobností českých, v

tom zejména dva Kramáře a dva Rašína, a postaviti je na základě indicií zkola nedostatečných před soud vojenský V r. 1916 vyčistila Anglie moře, jimiž panovala, od německých lodí obchodních i válečných, a Německo pocíťovalo obtíže v zásobování i v průmyslové výrobě. Také Rusko se v r. 1916 vzpamatovalo, počátkem června Brusilov rozbíjí rak. frontu v široké čáře u Lucku a zajímá celou malou armádu. Rakousko vidí se nuceno zastaviti ofensivu do severní Italie (nížiny) a poslati vše, čeho bylo lze postrádati, na ruské bojiště. Tak Rusko, jak bylo r. 1914 zachránilo Francii, zachránilo nyní Itálii. Na západě Němci marně dobývají Verdunu, na Soči Italové dobývají Gorice. Koncem srpna 1916 vstupuje do boje proti ústředním mocnostem také Rumunsko. V té době oživily zas české naděje. Rumuni vpadli do Sedmihrad a brzy stanuli až na uherské hranici, ale Němci se postavili v čele boje proti nim, Rum. byli poraženi a trojdohoda se zmocnila dvou třetin země. Ustupující Rumuni zapálili petrolejová zřídla, aby jich Němci nemohli užiti pro své ponorky. Henry Barby takto líčí hrůzné divadlo hořících zřidel: " Všecka krajina proměněna byla v pekelný jícen tekutého ohně. Týden chvěla se země, otřásala prudkými výbuchy, jež chrlily k nebesům strašlivou změt' plamenů, po zemi svíjely se plamenné potoky, rozbíhající se v hořící močály, uprostřed dne zachvácený kraj, zavalený hustým oblakem kouře, pohlcujícím sluneční záři, byl osvětlován pouze vířivými kotouči plamenů a za noci v širokém okruhu 50 km zrudla obloha divokou červení tohoto rozvratu, svítíc na cestu prchajícím zástupům, zachváceným hrůzou a zoufalstvím."

Německo, chtěc tohoto vítězství využití jako náskoku a hnáno k tomu kroku vzrnávajícím se nedostatkem v zemi, nabízí 12/12 1916 Dohodě mírové jednání, ale ta je 30/12 odmítá. Přispělo k tomu asi přesvědčení, že v dohledné době se k nim připojí Spojené státy amer., kde veřejné mínění i president Wilson čím dále tím určitěji plnili se myšlenkou, že je mravní povinností země připěti k ukončení války a založení trvalého mírového spolku mezi národy. Na přímou výzvu Wilsonovu v tom duchu pojatou a žádající, aby státy Dohody stanovily otevřené své cíle válečné, odpověděla Dohoda 9. ledna 1917. Stávíc se na povznesené mravní stanovisko Wilsonovo, jež i nejmenšímu národu chtělo zabezpečiti ochranu proti násilí, pojala do výčtu svých podmínek mírových i větu: osvobození Vlachů, Jihoslovanů, Rumunů, Čechů a Slováků z cizí nadvlády. Toto osvoboditelské posvěcení programu dohodového jevílo se čím dál tím více zbraní veliké mravní účinnosti. Prohlášení, že Dohoda žádá i osvobození Čechů a Slováků, nebylo, jak přirozeno, mocnostmi jejími chápáno jako nezměnitelná podmínka míru, ale prozrazovalo přece, že zahraniční propaganda česká nese již ovoce. Ta počala se hned po vypuknutí války, beze všeho podnětu neb styku se zemí mateřskou, a to především v Rusku, kde bylo poměrně nejvíc Čechů, a pak ve Francii. Čechové ve Francii jali se hned stavěti dobrovolce pro francouzskou armádu. Daleko větší význam měla však propaganda pérem, zahájená prof. Denisem. Jeho třeba označili jako prvního bojovníka za český program osvoboditelský.

V Rusku počali Čechové již v srpnu 1914 na schůzích v Kyjevě i Petrohradě pracovati pro zřízení zvláštního vojenského oddílu českého v ruské armádě, t. zv. " České družiny ", jejíž první pluk poslán v říjnu na frontu, a organizaci Svazu českých spolků v Rusku, jenž si vytkl za úkol starati se o úlevy nebo osvobození českých zajatců v Rusku (jejich počet během války přiblížil se počtu 200.000), brzo pak i úkol, postaviti z českých zajatců, dobrovolně se hlásících, zvláštní český armádní sbor jako část samostatného spojeneckého vojska českého. Politické plány Čechů ruských (jako franc.) směřovaly k utvoření samostatného československého království, jež by bylo v užším nebo volnějším svazku s Ruskem. Rusko vycházelo českým touhám vstříc, rozpakovalo se však přece dáti svolení k utvoření bitevního sboru z českých zajatců. Masaryk a spolupracovníci jeho Dne 14. listopadu 1915 vyšlo v Paříži svolání " českého komitétu zahraničního ", podepsané na prvním místě poslanci

českými T. G. Masarykem a Jos. Durichem, dále předáky českého živlu ve státech Dohody, i Čechy a Slováky americkými, jež bylo prvním oficiálním projevem všech Čechů zahraničních pro samostatný československý stát, pro Dohodu a proti Rakousku. Tu začíná veřejně organizační práce Masarykova. Masaryk již v říjnu 1914 odjel do neutrální ciziny, chtěl se ještě vrátit, ale zprávy z Čech o rostoucí persekuci české utvrdily jej na jaře 1915 s úmyslem nevracet se a jednati. Nepočítal slepě s jistotou úspěchu, ale věřil, že i v případě nepříznivého, t. j. dojde-li k míru kompromisnímu, bude vystoupení Čechů za hranicemi s to, aby zajistili Čechům podporu Dohody a s ní zlepšení jejich postavení v Rakousku. Poslanec strany agrární Josef Durich se k němu připojil 1915 s podporou a vědomím předních poslanců českých, zejména A. Švehly a dra Kramáře. Jeho působiště mělo být Rusko, kam se v červnu 1916 odebral. Zatím se na jaře 1916 vedení zahraniční akce ustálilo tak, že se Masaryk stal předsedou Nár. rady české za hranicemi, Durich místopředsedou a dr. Beneš generálním sekretářem. Masaryk zvolil za své působiště Londýn, Beneš Paříž a jehospolupracovníkem se stal Milan Štefánik Masaryk našel v Anglii velkého pomocníka v mladém učenci Setonu Watsonovi. Tíha války, nedostatek, persekuce. Tíha války v r. 1916 doléhala strašným tlakem na obyvatelstvo: branná povinnost bylo svémocně rozšířena od 18 do 50 let, ztráty mrtvých, zajatých a raněných byly čím dál tím hroznější, nouze o potraviny a drahota vzrůstaly život milionů, vyjímaje čím dál tím větší počet válečných spekulantů a zbohatlíků, naplňoval se nebyvalým strádáním a bolestí.

V zemích českých zvyšovala utrpení poličeská persekuce: vojenské soudy stávaly se pověstnými svými krutými rozsudky, jež začasť právu byly v tvář, v červnu 1916 byli odsouzeni k smrti dr. Kramář a dr. Rašín se soudruhy, nemalý počet jiných poslanců a publicistů seděl ve vězení, tisk byl uhněten nanejvýš (zastaveno bylo trvale nebo na čas na 100 českých listů, censura a vnucené policejní články pečovaly o dobrého ducha zbylých). Sokol a vše, co mělo program slovanský nebo pokrokový nebo státoprávní, bylo pronásledováno, třeba to byly spisy dávno vydané a uznané. Podobně čistěny školské učebnice a knihovny. Připravováno i osamostatnění Haliče v Předlitavsku, čímž by byli Čechové ve vídeňské sněmovně vydáni na milost Němců. Za takového stavu věcí zemřel 21. listop. 1916 ve věku 86 let císař František Josef, uprostřed jásotu Němců a Maďarů nad shroucením Rumunska. Jeho mladistvý nástupce císař Karel zůstal na polovičních opatřeních, jež nepomohla.

Válka ponorková

Polovičatost jeho politiky jevila se i v tom, že přistoupil k německému návrhu vyhlásiti válku ponorkovou (v lednu 1917), již Němci hodbali v několika málo měsících zničili obchodní loďstvo anglické do té míry, aby Anglie byla nucena prositi mír. V skutku zničili veliké množství lodí, ale potápějíce i lodi neutrální, na př. veliké osobní parníky americké i lodi nemocniční, pobouřili teprv mravní svědomí světa a dosáhli, že severoamer. Unie vypověděla 2. dubna 1917 Německu válku. Ruská revoluce, povolení českého vojska v Rusku. Pomoc ta přišla Dohodě velice vhod, neboť tou dobou ztratila Rusko. Tam vypuklo 11/3 1917 revoluce, car donucen se zřici trůnu, a nastoupivší vlády zklamaly. Carská vláda byla zpravena v proticarském smyšlení Masarykově, proto chtěla, aby v českém vojsku na Rusi rozhodovala česká rada proti Durichem, na Masarykovi nezávislá. Pod tou podmínkou v postavení vojska svolila Družina se vyznamenala 2. července 1917 u Zborova. Zajala více nepřátel než sama mužstva čítala, nemohla však vítězství využiti pro mravní rozklad ruských pluků, zavinivší nověústupy a nové porážky.

Nábor zajatců byl konečně povolen.

Říšská rada, prohlášení českých poslanců. V květnu 1917 svolána říšská rada a čeští poslanci v den zahájení (30/5) podali prohlášení, žádající přetvoření mocn. rak. ve spolkový stát rovnoprávných národních států. 2. července císař Karlem vydaná amnestie dala největší části politických odsouzců svobodu, v tom českým poslancům s čelem Kramářem v čele. Tajné kroky císaře Karla k docílení míru s Dohodou nepotkaly se s výsledkem.

Katastrofa v Rusku a v Itálii. 7. listopadu zmocnili se Petrohradu a znenáhla celé říše radikální socialisté, t. zv. bolševici, s fanatiky Leninem a Trockým v čele, zahájili dílo nevídané zkažky, potřísněné mnohonásobnou vraždou a loupeží. S novými pány, jež dali Rusku, uzavřeli pak Němci a spojenci jejich 3/3 1918 v Brestu Litevském mír, jímž Rusko bolševické se vzdalo nejen Polska a Litvy a Pobaltí, ale i Ukrajiny a části Kavkazu a jímž se zavázalo k úplné demobilisaci a vrácení všech zajatců. K podobně ponižujícímu míru odhodlalo se brzy na to i Rumunsko. V Itálii Rakušané pomocí Němců prorazili italskou frontu a donutili ji za ohromných ztrát na lidech (300.000 zaj.) a materiálu, ustoupiti za řeku Piavu.

Na české naděje spadl stín obavy

Ostřelování Paříže.

Na západě nedocházelo v r. 1917. k žádnému rozhodnutí, ačkoliv Němci zájezdy Zeppelinů na Paříž a Londýn a na Paříž dalekonosným dělem počali 23. března 1918 ostřelovati. Za dobu války bylo svženo z letadel a vzducholodí na Paříž 746 bomb, jimiž bylo zabito 266 a zraněno 603 lidí. Účinek dalekonosných děl byl velmi strašlivý a jejich existence přímo hrůzná. Děla ta střílela na vzdálenost více než 100 km. Nejohrovnější účinek měl granát, který právě na Velký pátek dopadl do kostela Saint Gervais. Prorazil mohutnou kloubu a roztrhl se uprostřed modlícího se zástupu. Na chrámové dlažbě zůstalo 88 mrtvol a 68 zraněných. Na výsledek války to však nemělo vlivu. Dohoda nežádala o mír, za to v Německu nadcházelo rozčarování.

Hladové bouře a rozsáhlé stávký

propukaly vždy ve větších rozměrech, slibovaný mír nepřicházel, za to přicházeli Američané do Evropy. Ještě v dubnu a květnu 1918 dobyli Němci vítězství v sev. Francii, ba dostali se až 50 km od Paříže, ale od 15. července do konce srpna jsou ustavičně poráženi a v době té ztratili 128.000 zaj., 2069 děl, 3780 kulometů a 1734 vrhače min.

Česká armáda v Rusku.

Po povolení náboru a úspěchu zborovském vzrostla na podzim 1917 česká brigáda ruská v jižním Rusku na celý armádní sbor, ale rozpad ruské armády, převrat bolševický a mír brestskolitevský učinily jeho praktický význam velmi pochybným. Rozhodnuto, že bude přepraven do Francie. Od počátku přepravy českého vojska z Ukrajiny k Penze a odtud do Sibíře přibývalo známek, že bolševická vláda chová se k podniku neloyálně. Sověty žádaly odzbrojení Čechů, a odbočka Národní rady v Moskvě, chtějíc dopravu do Vladivostoku zabezpečiti, s odzbrojením souhlasila. Ale když se dostaly do rukou vojska telegramy sovětských úřadů, nařizující úplné odzbrojení Čechů, postřílení neochotných a zařazení jiných do sovětských pracovních pluků, dorozuměli se velitelé zadních oddílů českých v Čeljabrnsku, že vypovědí poslušnost odbočce Národní rady, zvolí si vlastní Výkonný výbor a dobudou si cesty do Vladivostoku se zbraní v ruce. A to se také stalo. Ke konci srpna byla celá hlavní trať sibiřská, v délce 8000 km, v moci české. V této době nebylo již cílem boje dobýti cesty do Vladivostoku naopak všechna postradatelná moc česká vrhána zpět z dalekého východu na západ do Ruska. Vůdcové českých vojsk přišli k přesvědčení, že je třeba obrátiti frontu proti

německo-bolševickému (vojsku) Rusku a pokusili se, aby Rusko bylo vráceno Rusku a alianci s Dohodou.

Význam českého úspěchu.

Vítězné boje českosl. pluků s bolševiky a Povolží a opanování Sibíře způsobily pravou sensaci ve státech dohodových: jména našeho národa po tři měsíce plnilo tisk celého světa. Vojenský úspěch český záležel v neposlední řadě v tom, že vládě sovětů a tím Německu uzavřena byla cesta k sibiřským zásobám potravin a surovin, a že zmařen plán užití německých zajatců, v Sibíři utábořených, k posílení německého vojska. Pro politický program zahraniční Čechie mělo české opanování Sibíře nepochybně významrozhodující. Anglický premier Lloyd George telegrafoval Masarykovi 11. září: " Váš národ prokázal neocenitelnou službu Rusku a Spojencům v jich boji za osvobození světa od despotismu. My toho nikdy nezapomeneme!" Francie pak 29. června zavázala se ve vší formě podporovati snahu po zřízení československého státu, osvobozeného z jáma Rakouska, podobný význam měl projev Spoj. Států z 2. července. Během srpna a září byla Národní rada česká v Paříži uznána za představitelku budoucí československé vlády ode všech velmocí Dohody a československý národ za národ spojenecký.

Česká deklarace.

Národní rada česká mohla se ve svém usilí o uznání Dohodou opírat i o projevy českého národa v Rakousku. Poslanci čeští rady říšské i sněmů zemských vydali 6. ledna 1918 v Praze deklaraci, v níž jasně a určitě prohlásili, že stojí o svrchovaný stát " v hranicích historických zemí a sídel svých a své větve slovenské " a zamýtlí myšlenku řešení právo sebeurčení československého v rámci ústavy rakouské nebo uherské. Dne 13. dubna shromáždili se v Praze zástupci všech vrstev národních, aby složili přísahu, že v boji o samostatnost českou neustanou, dokud ne zvítězí.

Ústup a porážka Němců ve Francii

Ještě na jaře 1918 bylo postavení armády francouzské takové, že se pomýšlelo na ústup a na vyklizení Paříže. Přesto se Němcům chystaný průlom franc. armády nezdařil, a gen. fr. Foch, zatím připravil sám ofenzivu, měl k ní, zvláště po příchodu Američanů, nejen potřebnou zásobu rezerv, ale i jeho výzbroj byla, zejména užitím velkého počtu lehkých tanků, dokonalejší německá. Od 18. července počalo se vítězství Dohody a ústup Němců. Po třech měsících byla v rukou jeho asi polovice franc. území, dosud Němci obsazeného, a 1/4 mil. nových zajatců. Dne 4. října obrací se Německo spolu s Rakouskem a Tureckem k Wilsonovi o sprostředkování příměří a míru na základě podmínek v dosavadních projevech Wilsonových obsažených. Císař Karel, aby sám podmínkám těmto předem vyšel vstříc, vydal 16. října manifest, jímž ohlašoval přeměnu Předlitavska ve spolek států národních. Státy ty měly býti zbudovány na základě hranic národních, nikoli historických. Čechové odmítli ovšem manifest ze 16. října, a to jak projevem Národního Výboru v Praze (ustavil se v červenci 1918), tak ústy poslanců, kteří počali mluvit v parlamentě vídeňském zcela otevřeně. Dne 14. října oznámil Beneš v Paříži vládám Dohody, že Národní rada pařížská, uznána již za prozatímní vládu českou, bere z vůle národa a vojska do svých rukou řízení politických osudů zemí československých. Dne 18. října Masaryk ve Washingtonu uveřejnil prohlášení české samostatnosti. Na žádost o sprostředkování míru odpověděl Wilson Rakousku, že autonomie pro národy rakouské Vídní nabízená nemůže již stačiti jako základna míru, protože Spojené Státy zatím uznaly, že jen československá vláda v Paříži má právo rozhodovati o české budoucnosti. Nechť se tedy Vídeň dohodne s Čechy. Protože odpověď Wilsonova předpokládala dorozumění Čechie domácí a zahraniční o podmínkách míru, císař dovolil, aby přední poslanci čeští odjeli (24/10) k poradám s dr. Benešem do Ženevy. Císař získal v hr.

Jul. Andrassy nového ministra zahraničí, který věřil, že zachrání ne-li Rakousko, tedy aspoň Uhry, vypoví-li věrnost Německu, požádá o separátní mír s Dohodou a uzná-li právo Čechů a Jihoslovanů se smyslu odpovědi Wilsonovy. Nato to byla vydána v pondělí ráno 28. října. Praha ji pojala jako úřední souhlas k prohlášení české samostatnosti. Lid pražský v stavech vystoupil na ulici, aby ve vzrušení a nadšení nevyličitelném oslavil první den své svobody a zbavil se všech vnějších symbolů rakouského panství. Národní výbor s poslanci Švehlou, Rašínem, Stříbrným a Soukupem (pak i Šrobárem) v čele ujal se hned vlády země. Vojsko i úřady vzdaly se celkem bez odporu. Na poradách v Ženevě, bylo ujednáno, že státní formou v Československu bude republika. 14. listopadu sestoupilo se Nár. shromáždění, které zvolilo profesora Masaryka prvním presidentem. President Masaryk vrátil se do Prahy 21. prosince 1918 za zvláštního zimního dne, zavaleného od rána chmurami, které právě ve chvíli příjezdu roztřeseny byly zlatými paprsky vítězného slunce. Nikdy žádný panovník nebyl uvítán svými poddanými tak slavně a hlavně tak srdečně jak president Masaryk. Celý národ jásal mu upřímně vstříc, matky zvedaly své děti do výše, aby jim ukázaly Osvoboditele.

Oběti světové války

Časopis Naše doba ve svém mírovém čísle koncem r. 1931 píše: Za války bylo mobilisováno na 70 milionů lidí, z nichž na 10 milionů bylo zabito, 20 mil. zraněno, na 6 mil. zajato a nezvěstných, z nichž asi 3 mil. zemřely. Při bombardování a masakrech, popravách a letadlových útocích bylo zabito 13 mil. civilistů. Ke strašným útrapám světové vojny je třeba připočísti bídu 9 mil. válečných sirotků, 5 mil. válečných vdov a 10 mil. uprchlíků a běženců. Podle Felgera lze přímo škody hmotné odhadnouti na 1" 037.942.000.000 zlatých marek (1 zlatá marka 8 Kč.), podle Bogarta na 355.000.000.000 dolarů. Na naši měnu uvedeno : přes deset bilionů Kč. Jiní odhadují škody ty na více než tři miliard franků (franc. frank v r. 1932 = 1. 32 Kč)

Dne 31. července 1914 nařízena v Rakousku všeobecná mobilisace do 38 let. Ještě před tím nastoupil vojenskou službu na jaře odvedený Zobač Jan č. 21. Dne 2. srpna odešli k činné vojenské službě z Věcova: Prosecký Stanislav, Dvořák Adolf č. 14, Kosek Vincenc, Zobač Vincenc (Jak.), Zobač Josef č. 33, Zobač Josef č. 1, Zobač Ludvík č. 1, Jindra Frant., Fišmon Ad., Pekárek Ad., Kubík Fr., Dobrovolný Fr., Dobrovolný Josef, Chroust Josef, Havlíček Frant. (podr. č 31), Votava Fr., Svoboda Ant., Husák Alois.

3. srpna odešli: Dudek Ad., Procházka Fr., Husák Josef, Dvořák Josef č. 59

4. září: Němec Josef, Boháč Ed., Zobač Fr. č. 54. Od počátku války několikrát se konaly prohlídky domobranců. Někteří teprve při opětné prohlídce byli uznáni ke službě vojenské: Budeš tak dlouho chodit k odvodu až tě odvedou. 9. října 1914 byli odvedeni: Kryštof Adolf, Dvořák Josef č. 26, Kalina Josef č. 7, Zobač Jan č. 54, Libra Josef č. 19

19. listopadu 1914 - 24 - 36 letí Lorenc Fr., Lorenc Josef, Kubík Jan, Pavelka Josef

20. února 1915 (ročník 1891 - 1895) Boháč Fr., Dvořák Josef č. 59, Makovský Adolf

22. dubna (36 - 42 letí): Kalina Fr. st. č. 37, Prosecký Vinc č. 9, Dostál Fr., Bartoš Josef, Polanský Frant.

28. května 1915 (21 - 36 letí): Zobač Josef č. 47, Kalina Josef č. 10, Boháč Josef ml., Vítek Jan, Zobač Josef č. 15.

22. června (18 letí): Tlustoš Fr., Zobač Vinc.

27. srpna (42 - 50 letí): Havel Josef č. 44, Zobač Josef č. 8, Zobač Petr, Dvořák Alois st. č. 52, Bojanovský Jan, Srnský Josef st. č. 28, Boháč Josef st.1. října 1915: Matějka Ignát, Kalina Adolf č. 7, Vítek Fr.

25. dubna 1916: Havlíček Ludvík, Jandert Josef, Chládek Fr.

3. července 1916: Kalina Fr. ml. č. 37, Kryštof Josef, Prosecký Josef č. 9, Dvořák Josef č. 30. Na podzim 1916 odešel k vojsku Hladký Josef 10/3 1917 odvedeni: Dědič Fr. č. 49, Boháč Bohumil, Libra Josef č. 6, Srnský Josef byl povolán v září 1915 k pracovnímu oddělení a tam v listopadu toto roku odveden. U pracovního oddělení byl i Prosecký Fr. č. 42, který tam zemřel a byl pohřben v Gmundu a Klouda Fr. č. 40, jenž byl propuštěn, když vážně onemocněl.

V ruském zajetí byli:

Fišmon Adolf č. 3, Zobač Josef č. 33, Lorenc Josef č. 43, Havlíček Frant. (tehdy v č. 60), Zobač Jan č. 21, Kryštof Adolf č. 56, Prosecký Stanislav č. 42, Zobač Josef č. 15, Kalina Adolf č. 7, Libra Josef č. 19, Klouda Alois č. 29, Husák Alois č. 51, Husák Adolf (narukoval z Vídně, Boháč Josef)

V zajetí italském byli:

Dvořák Josef č. 30, Jandert Josef č. 49, Dědič Fr. č. 49.

V ruské legii byli:

Kryštof Adolf, Libra Josef č. 19, Husák Adolf, Zobač Jan č. 16,

Na bojišti padli nebo v zajetí zemřeli:

Boháč Frant. č. 27, Dvořák Frant. č. 14, Dvořák Josef č. 26, Dvořák Josef (Bělehradů), Dvořák (Tondů), Chroust Josef č. 25, Kalina Adolf č. 7, Klouda Alois č. 29, Kosek Josef (cestářů), Mach Josef č. 42, Prosecký Frant. č. 42, Zobač Frant. č. 54, Zobač Jan č. 21, Zobač Josef č. 47.

Povoláním četných mužů ke službě vojenské bylo pracovních sil, a na mnohou rodinu dolehla první starost, která sklídí úrodu. Na rozkaz okr. hejtmanský zřizovány t. zv. žnové komise, které měly být nápomocny potřebným rodinám při sklizni a měly právo přibírat k pracím i školní děti, učitelé vojenské služby prostí měli na ně dozírat. Na štěstí nebylo ve Věcově takového opatření třeba. Na žně připadlo krásné počasí, a kdo sklídl dřívě, pomohl těm, kterým zůstalo doma málo dělníků. Později to bylo se vším mnohem horší. Vojíní dostávali tu a tam dovolenou na setí a na sklid, ale nemohli jí někdy ani užít. Přišlo nepříznivé počasí, práce, na které byla dovolená dána, nemohly se vykonat, nebo se vykonaly přece, ale špatně. Byl vzácný každý dělník, i když se v práci nevyznal. Orali starci, oraly ženy a děti, ale většinou špatně. Proto rostl nejlépe plevel, a úroda stále slabší. Ve Věcově se šily vojenské obleky, a byly na tom dobré výděly. Kdekdo byl přidržen k pracím ve prospěch války. Děti za dozoru učitele sbíraly ostružnickové a jahodové listy vojínům nathé, děvčata pletla při ručních pracích prádlo vojínům a dělala papírové vložky do bot. V listopadu 1914 vypsána první válečná půjčka, později jich bylo vypsáno více. Činěn nátlak na úřady, aby hleděly získat co nejvíce úpisů, a tyto proto přemlouvaly jednotlivce k úpisům horlivě, obávající se nepříjemných následků v případě opačném. Stávalo se, že se ptali toho, kdo žádal za dovolenou nebo za sprostění, zdali a kolik upsal na válečnou půjčku. Prvních šest válečných půjček vyneslo 23.229 milionů K, sedmá v hejtmanském novoměstském 5.300.000 K. Císařským nařízením ze dne 21/2 1915 uzavřeny zásoby obilí a mlýnských výrobků, které

byly 24/2 1915 v královstvích a zemích na říšské radě zastoupených. Tyto se nesměly bez povolení úřadů zpracovati, zkrmiti, dobrovolně nebo nuceně zciziti. Držitelé jejich směli do všeobecné úpravy zpotřebovati 240 g mlýnských výrobků nebo 300 g obilí denně pro osobu, chovatelé koní zkrmiti denně 3 kg ovsa jedním koněm. Denní dávka pro koně byla ještě téhož roku snížena na 1 kg. Mlít se smělo zatím svobodně, ale již v červenci 1915 jen s povolením hejtmanství. Předvíдалo se, že tento zákaz přijde, proto hleděli hospodáři namlít co nejvíce. Dne 2/3 1915 proveden dlé zmíněného nařízení soupis zásob obilí a mlýnských výrobků dle stavu ze den 28/2 1915. Ve Věcově byl jeho výsledek tento: 259.23 g žita, 24.77 g mouky, 16.79 g ječmene, 12.60 g pšenice, 1.5 g krup, 0.84 g krupic, 299.63 g ovsa a 0.50 kukuřice. Z těchto zásob měla obec na jařodvůli 30 g žita a 40 g ovsa. Poněvadž však některá žita ve Věcově špatně přezimovala a musila se zaorati, musila se místo nich sít jařice. Proto po odečtení zásob na výživu místního obyvatelstva do žní ponechaných oněch 30 g žita nezbyvalo. I zmírnilo okresní hejtmanství množství to na 13 g. Od 28/3 1915 nesměla jedna osoba až na další ustanovení zpotřebovati více než 200 g mlýnských výrobků, pro zemědělské dělníky povoleno 300 g žita nebo z něho vyrobenou mouku. Tato denní dávka majitelům zemědělských podniků a příslušníkům jejich domácností zvýšena na 400 g obilí koncem června. Opětný soupis obilí a mlýnských výrobků proveden v říjnu 1915. S nákupem obilí, které převyšovalo spotřebu držitele, zmocněn jej podkomisionář Válečného obilního ústavu, v hejtmanství novoměstském Hospodářské družstvo v N. Městě na M. Tomu odvedl Věcov po provedeném soupisu na podzim 1916 - 58 g bramborů a 200 g ovsa. Při soupisu od 26/2 do 5/3 1917 shledáno ve Věcově 1720 kg žita, 1542 kg ovsa a 250 g bramborů přebytků. Zásoby ty 30/3 1917 přepočítány tak, že zemědělcům ponechány jen do konce června. Pro koně ponecháno na den jen 1/2 kg ovsa. Podle toho shledáno přebytků o 653 kg žita, 63 kg ječmene a 356 kg ovsa více. Později ubráno i bramborů, ponechaných na krmení prasat 80 kg jednomu kusu, což vyneslo 33 g, ale brambory ty ponechány v obci k výživě a na sadbu lidem, kteří jich měli málo. Po rekvizici 17/11 1917 měl Věcov odvésti 18.45 g žita, 5.34 g ječmene, 24.43 g ovsa, 224.90 g bramborů a 10 g sena.

Množství obilí a bramborů, které bylo zemědělcům ponecháno na setí, výživu a krmení, bylo naprosto nedostatečné. Proto si hospodáři pomáhali, jak mohli. Obilí se schovávalo, a to ještě více, než bylo třeba k doplnění potřeby k povolenému množství, a namnoze se draho prodávalo. Jistý mlynář prodal 100 kg žitné mouky za 400 K. Hůře bylo těm, kteří svých zásob neměli a také ne dosti peněz. Mlynáři měli veliké zisky. Byli sice na kontrolu mlýnů ustanovováni zvláštní dozorcí, ale to byli pronejvíce učitelé, kteří si při tom počínali velice blahovůlně, zrovna tak jako při soupisu zásob.

Výkazní lístky

Již v r. 1915 byly se městech, ano i některých osadách zavedeny chlebenky, výkazní lístky pro dodávání chleba a mlýnských výrobků, by se nespotebovalo více, než se připouští. Byl však již toho roku mouky nedostatek, a tak nebyla ani na tyto lístky mouka k dostání. Rohlíky již toho roku se nesměly vyřáběti, a do chleba nařizeno míchati k vůli úspoře brambory a mouku kukuřičnou. Dnem 2. května 1916 zavedeny chlebenky ve všech obcích na Moravě, od 19/3 1916 lístky i na cukr - 1 kg pro osobu na měsíc za 96 - 99.5 h, v červnu 1916 na kávu, 3/8 kg pražené kávy pro osobu na 8 neděl - 1 kg za 13 K. V srpnu zavedeny lístky i na tuk.

Maximální ceny

V r. 1916 stanoveny nařízením max ceny mouky: pšeničná krupice 0.88 K, pšen. mouka na pečivo 1.18 K, na vaření č. 1 - 0.97 K, č. 2 - 0.65, mouka chleba 0.48, mlynských výrobků: kukuř. krupice 0.83, mouka 0.48, mouka ječm. 0.48, cena chleba: 80 % chléb má 20 % kukuř. 0.46, 80 % chleba: 15 % kuk. a 5 % bramborů 0.46, chléb z mouky žitné a pšen. 0.48 K, ceny lustěnin: 1 kg bobu 0.92, hrách loupáný 1.24, neloupáný 0.92 K, cukr 96 - 99.5 h, káva 13 K, za 100 kg slanina se škvárou 618 K, bez škváry 666 K, za 1 kg sádla 7.50 K, vepřové mso 8.30 - 8.60 za 1 kg, hov. m. 5.80 - 4.80

Bezmasé dni

Podle místodržitelského nařízení 20/6 1916 nesmělo se maso ve středu a v pátek, později i v pondělí požívat. Četné osoby za přestupek citelně pokutovány.

Nedostatek

Podle zaznamenaných max. cen dalo by se souditi, že válka docela nepůsobila zhojně na život obyvatelstva, ale ve skutečnosti nebylo tomu tak, neboť za ty ceny byla k dostání mouka, kterou dodával okresní aprovisační úřad apro. úřadům obecním pro obyvatelstvo, které svých zásob nemělo. Ale mouky té docházelo velice málo, kdo chtěl mouku sehnat, musil ji draho zaplatit. A tak to bylo i s jinými potravinami. 1 kg másla byl v srpnu 1917 v okolí za 18 K, jinde mnohem dražší. Nouze o potraviny dosáhla vrcholu na jaře 1918. Až z Prahy a Kladna lidé do Věcova a okolí, aby tu sehnali něco mouky a bramborů. Věděli, že za peníze by jim nikdo neprodal, nabízeli obnošené šaty, obuv, prádlo, nádobí, tabák, sodu a. t.d. Časem nebylo ani petroleje vůbec, nebo byl jeho příděl velice napatrný. Látek na šaty také nebylo, co bylo, bylo velice drahé. Metr látky, která stála před válkou asi 9 K, byl v srpnu 1917 za 90 K, metr bavlněného štruku 40 K, vysoké boty 180 K, mužské stěvívce 110 - 120K. Nosily se stěvívce se dřevěnými podešvemi a dřeváky.

Oděvy

Zemské a okresní oděvny, zřízené pro zaopatřování obyvatelstva oděvem a prádlem, jen nepatrně odpomohly tomuto nedostatku. Oděv se směl prodávati jen na zvláštní poukázky, a to jen těm nejpotřebnějším, a nedostávalo se ho ani těm, neboť látek docházelo velice málo. Bylo je sice možno tu a tam také koupiti od těch, kteří je před zabavením ukryli, nejspíše ještě za žito nebo máslo, na němž oni zase mnoho vydělali. Později byly k dostání jen šaty papírové (niti ze skroucených úzkých proužků papírových).

Tržebny dobytka

Zřízeny pro obchod dobyt看em koncem r. 1916, a to zemské a okresní. Trhy na hovězí dobytek se zrušují, a nákup hovězího dobytka (včetně telat), jakož i obchod dobyt看em k chovu a užitku jest výhradně jen dovolen zemské tržebně dobytka. Z toho vyňat jest obchod hovězím dobyt看em užitkovým a k chovu od rolníka v okrese, pokud se týká s nákup hov. dobytka pro vlastní hospodářský podnik. Věcov dodal do 1. září 1917 - 60 kusů dobytka. V r. 1990 bylo na Moravě 810.178 kusů dobytka, v r. 1918 594.853. V dubnu 1917 vydán zákaz vyvážeti vepřový dobytek z Moravy, směl se vyvážeti jen s povolením místodržitelství, a nákup povolen výhradně jen všeobecnému mor. nákupnímu prodejnímu ústavu v Brně. Vepři do 40 kg živé váhy nesměli se vůbec prodati nebo poraziti. Z poražených vepřů do 60 kg mrtvé váhy musilo se od února 1917 odváděti 2 kg sádla, od 60 - 100 - 3 1/2 kg, od 100 do 150 - 6 kg, přes 150 - 10 kg. Majitelé dojných krav měli dodati od každé krávy denně 20 g hotového másla, nebo místo másla 1/2 l mléka.

Sbírky

Jak již podotknuto, bylo nařízeno prováděti školními dětmi rozličné sbírky. Sbíráno ostružinnkové a jahodové listí na thé vojínům, sbírány hadry, válečný kov, konány sbírky ve prospěch sirotčího a vdovského fondu veškeré ozbrojené moci. České zemské komise pro ochranu dítek a péči o mládež, na Červený kříž, na válečné hroby, ba dokonce na ponorku.

Válečné náklady, dluhy

25. září 1917. předložil ministr financí poslanecké sněmovně ve Vídni státní rozpočet. Vydání na příští rok rozpočteno na 22.168 mil. K, z čehož 5.360 mil K na trvalá vydání a 16.808 mil. na přechodná vydání ve válce. Schodek byl 17.975 mil. K. První válečný rok se vydalo 6.327 mil K, druhý 9513 mil a třetí 11.453 mil. K. Na konci třetího válečného roku činily dluhy ze všech válečných úvěrních operací 41.257 mil. K, z nichž šesti válečnými půjčkami získáno 23.229 mil., ostatek jinými výpůjčkovými operacemi.

Znehodnocení peněz

Vídeňské noviny " Arbeiterzeitung " psaly 14. prosince 1917. Každý další měsíc války musí nezbytně zvětšovati množství bankovek, vyháněti cena zboží do výše, stupňovati hromadnou bídu. Nic nevyvolává tak velké sociální nebezpečí, jako znehodnocení peněz, které je nezbytným účinkem prodlužování války. Před válkou bylo bankovek 2.119 mil. a nyní přes 18 miliard. Nejvíce trpěly drahotou osoby s pevným ročním platem, na venkově duchovenstvo a učitelé. Měli platy předválečné, ale životní potřeby byly mnohonásobně zdraženy, proto nepatrné drahotní příplatky nestačily ani na to nejnnutnější, zvláště když nákupní příspěvek státní na r. 1917 nebyl ještě koncem června toho roku vyplacen. Úřednictva se stejným vzděláním dostalo se včas výpomoci mnohem vydatnější. To uznal konečně i zemský výbor moravský a zaslal všem obcím vyzvání, aby učitelstvu vyšly vstříc v té těžké době zvláště pronajímáním pozemků, poskytováním potahů a. t. d.

Kolkování peněz

V březnu 1919 provedeno v celé republice kolkování peněz papírových. Věcov kolkoval 7. března v Novém Městě na Mor. přes 54.000 K. Před tím však vložili občané značné obnosy do záložen, které ovšem musily peníze také dát okolkovat. Z předložených peněz po okolkování polovice navrácena majiteli, polovice druhá zadržena a navrácena později. Druhoty ani v r. 1919 neklesala, spíše stoupala. Dle týdeníku " Cep " ze dne 28. listopadu 1919 platila se v Brně za 1 kg másla 40 K, tvarohu 8 K, sádla 50 K, vepřového masa 24, skopového 15, jablek 2.80 - 3, zelí 1.20, hrušky 3-4, česnek 9, cibule 4, mák 12, hrách a čočka po 6, 1 kg tučné husy 26-28 K. Znehodnocením peněz některé osoby velice byly poškozeny. Kdo měl před válkou 20.000 K, třeba těžce a krvavě našetřených, mohl si za ně koupiti menší rolnickou živnost. Kdo takovou živnost před válkou měl, třebas hodně zadluženou, měl ji po válce čistou a ještě peníze a živnost měla cenu nejméně 100.000 K, ale ten, kdo měl před válkou těch 20.000 K, měl po válce zase jen tolik. Po případě měl ještě méně, musil-li své úspory vydati za potraviny.

Živelné pohromy a počasí

V roce 1848 stihla Věcov povodeň, kterou utrpěl zvláště majitel čísla 25 škodu. Mezi Odrancem a Věcovem strhla se prudká bouře, která přešla v průtrž mračen. Od Kutin přivalily se veliké spousty vody, ta strhla chlěvy a kůlnu od čísla 25., odplavila všecken dobytek i se žlaby a ovce. Vzala si pazdernu od čísla 1. a chalupu, spojenou s číslem 47., která patřila jistému Husákovi. Ten si pak postavil nynější číslo druhé a Zobač č. 1 vystavěl místo shroucené pazderny pazdernu nynější u toho čísla. Z trámoví, sena, hnoje, zkrátka ze všeho, co voda urvala, utvořila se zástava u čísla 1, voda se vylila z koryta a stála tak vysoko, že

tekla u čísla 26. a 27 okny dovnitř. Od čísla 28 strhla a odnesla kovárnu a strhla i hráz rybníku, který byl na číslem 39. Zima r. 1895 byla velice tuhá, za to však v r. 1902 neobyčejně mírná, jaro však toho roku studené. 7. července za časného rána zmrzala sekáčům na kosách rosa. Téhož roku dne 7. srpna způsobilo krutostí na katastru věcovském veliké škody, největší na pozemcích k Lišné, Jimramovským Pasekům a k Novému Jimramovu, kde nezůstalo státi ani stéblo, ale škoda byla veliká i na ostatních pozemcích.

R. 1904 bylo léto neobyčejně parné a suché. Od 23. května do 15. září téměř nepršelo, dešťů, které v té době spadly, smočily sotva povrch vyprahlé půdy. Proto byla žeň slabá, zvláště ovsů a lenů se málo sklídilo. Otavy na lukách jen trochu sušších se vůbec neklidily. Zima r. 1908-09 byla tuhá a dlouho trvala. Již 19. října 1908 země na trvalo umrzla a zmrzlo mnoho řepy a peckového ovoce. Jaro roku 1909 bylo deštivé, žeň se velice zdozdila. Začala teprv 20. srpna, ale byla dobrá. Sedmdesátiletí starci říkali, že takové úrody nepamatují. Na míře pole se sklídilo 9 mandel žita. Léto 1910 bylo velice deštivé. Stálými dešti se zkazilo mnoho lučních a jetelových sen, a poškozeno mnoho jarního obilí. Toliko žita se obstojně sklídila. Bramborů mnoho shnilo, někde přes polovici. I následující rok 1911 vyznačoval se abnormálním počasím. V květnu a první třetiny června časté bouře a lijáky, pak přšlo do polovice září jen jednou. Vedra zasáhla celou západní Evropu, všude nedostatek píce pro dobytek. Leny zůstaly krátké a řídké, ovsy nedozráli, ale uschly. Také koncem léta na podzim 1912 bylo počasí velice nepříznivé. Sklizeň jařin se dešti v srpnu a září velice zpozdila. Ovsy a jařiny (jarní žita) sklizeny tak vlhké, že se jich mnoho se stodolách zkazilo. Tuhým mrazem 5. a 6. října země na rok ztuhla a poškozeno mnoho bramborů. Sníh napadl již 3. listopadu, pod ním zkazilo se mnoho lenů, místy i oves a otava zůstaly nesklizeny. Léto v r. 1917 bylo velmi suché. V okolí Věcova za celé léto přšlo poněkud vydatně jen jednou. Přesto byla úroda bramborů dobrá. Koncem května 1918 pomrzl v nižších polohách květ žita, a tato zůstala úplně hluchá. Zima 1918-19 se dostavila velmi brzy 28. října a následující dny napadl sníh, střídaly se mrazy s plískanicemi, a toto počasí se již nezlepšilo. Mnoho polí zůstalo nezoráno, dosti bramborů a řepy nesklizeno.

V r. 1926 utrpělo žito velice sněhovou plísní. Nemořená vzešla velice řídko, takže se musila zaorati. Od té doby rolníci pravidelně moří žita a pšenice, někdo i osivo jarní Dne 16. srpna 1926 asi o 5 hodině odpolední strhla se nad katastrem Věcova prudká bouře s krupobitím, které velice poškodilo jarní žita, ovsy a brambory. Žita byla většinou v panákách, proto utrpěla méně, ale některá přece ještě stála, a na těch byla škoda veliká. Poškození zemědělci podali žádost za podporu o žádost za slevu pozemkové daně. V listopadu 1930 obdrželi podporu na zakoupení osiva, hnojiva a p. Pro celou obec obnášela podpora 13.000 Kč, a větší hospodářství dostali od 900 do 1300Kč.

Zima 1928-1929 byla neobyčejně krutá. V Novém Městě na Mor. bylo v únoru 1929 11 dní nad 20°C, 6 dní od 15 do 20°C a 7 dní od 10 do 15°C pod nulou. 10 února bylo v Jimramově 33°C, v Německém 31, v Polsku v první třetině února až 44°C pod nulou. Ale ještě v dubnu dosáhly ranní mrazy na západě republiky a v sousedních oblastech Německa - 7 až - 10°C, Podle pozorování na pražské observatori v Klementinu vyskytla se nižší teplota naposled v dubnu 1990, v pozorovací radě posledních 150 let pouze sedmkrát. Byl nedostatek vody a pro nedostatek topiva místy zavřeny školy. Zhynulo mnoho ptactva a zvěři, na Olomoucku 75 %, a co je zvláštní, nalezeno dosti srní zmrzlého v stoje. Zmrzlo mnoho ovocného stromů, zvláště peckového.

Dne 26, 27 a 28 října 1930 zuřila po celé Českomoravské pahorkatině prudká sněhová vichřice. Vlhký sníh zůstal lpět na jehličnatých stromech a velice je obtížil. Proto vichřice stromy na vlhčí nezmrzlé půdě snadno vypracovala a na půdě sušší lámala. Byly oddíly vysokého lesa, kde zůstal státi jediný strom, leda tu a oude pahýl stromu zlomeného. Na některých místech vývraty a zlomy cestu úplně zatarasily. Chůze lesem byla velice

nebezpečná, neboť každou chvíli položil se přes silnici vývrat nebo zlom. Dráha z Tišnova do Žďáru a ze Svitav do Poličky nemohla jezdit, pokud s kolejí nebyly odstraněny překážky. Dle slov jistého hajného působil lomoz, povstávající lámáním stromů, dojem jako rány ze strojní pušky. Ve Lhoteckém revíru odhadli dříví z vývratů a zlomů na 45.000 m..., v revíru Rovenském na 35.000 m..., na celém panství Roženeckém na 122.000 m..., v Koníkovském revíru na 12.000m...Nebylo pomyšlení, aby domácí dělníci zpracovali tak velké spousty dříví. Proto bylo povoláno mnoho drvařů ze Slovenska a Podkarpatské Rusi a přijeli sem i s povozy, aby odváželi dříví na dráhu. Cena dříví značně poklesla. Odhadovalo se, že po zapravení všech výloh - zpravocování a dovoz na dráhu - zůstalo prodávajícímu sotva 2-3 Kč za metr. Domácí obyvatelé později dostali zlomy - vršky za nepatrnou cenu a pařezy také za cenu nižší i zábobili se palivem na 10 i více let.

Požáry

24 ledna 1899 vyhořelo číslo 47, 5 dubna 1904 č. 21 - Jan Zobač, 16 listopadu 1907 č. 35, majitel V. Havel uhořel, 30 března 1910 Vincenc Havlíček č. 11, 2 dubna 1914 č. 45, stará škola, 26 dubna 1914 č. 7, nepost., 17/10 1921 Matějkova stod. u rychty, 18/9 1923 stodola u č. 8, 7/12 1923 Matějkova stodola u stavení, 1924 č. 50, Němcova pazderna

Volby presidenta 27. května 1927

Volbu presidenta provádí společně obě sněmovny v poslanecké sněmovně. Jednotlivé kluby měly mandátů:

Republik. strana zemědělského lidu v poslan. sněm., v senátu, celkem

	45	23	68	
Komunisté	41	20	61	
Čsl. strana lidová	31	16	47	
" " soc. dem.	29	14	43	
" " nár. soc.	25	14	39	
Slovenská strana ludová		23	12	35
Bund der Landwirte		24	12	36
Německá sociálně dem. strana		17	9	26
Čsl. strana nár. demokr.		13	7	20
Německá strana křest. soc.		13	7	20
Čsl. strana židovská		13	6	19
Německá strana soc.		10	5	15
" " nár. soc.	7	3	10	
Maďarská strana křest. soc.		4	2	6
Různé	5	-	5	

Předseda poslanecké sněmovny Malypetr zahájil schůzi v 11 hod. 15 min. dopol., při čemž komunisté rušili výkřiky. Privil: Zahajuji schůzi Nár. shromáždění republiky Českosl. podle § 38 ústavní listiny. Schůze tato se sešla, aby podle § 56 ústavní listiny a podle zákona o volbě presidenta republiky, č. 161 Sb. zák. a nař. z r. 1920 po uplynulém sedmiletí presidenta republiky. Podle § 38 ústavní listiny svolal Nár. shromáždění předseda vlády dne 12. května 1927 a svolání to odpovídá tedy § 2. zákona o volbě presidenta, jež nařizuje svolání volební schůze nejdéle 14 dní před koncem volebního období presidenta, jež se čítá ode dne vykonaného slibu, v tomto případě od 27. května 1920. Přítomno bylo 273 poslanců z celkového počtu 299 a 138 senátorů z celkové počtu 150. Byla tedy přítomna nadpoloviční většina. Od 434 při volbě přítomných členů Národního shromáždění odevzdáno bylo 432 platných lístků, z nich 104 prázdné 274 zněmo na jméno Tomáš Garigne Masaryk a 54 na jméno Václav Šturc. Počet odevzdaných hlasů na toto jméno převyšoval třípětinovou většinu, byl tedy zvolen president Tomáš G. Masaryk. Ve 12 hodin 15 minut schůze přerušena, v 1

hod. 8 min vstoupil nově zvolený president do sněmovny, uvítán potleskem. Netleskali jen národní demokraté a ludovci. Komunisté, němečtí nacionálové a němečtí národní socialisté odešli po vykonané volbě.

President byl uveden tajemníkem sněmovny dr. Říhou, a provázeli jej min. předseda Švehla, generálové Hoppe a Čeček a kancelář dr. Šámal. President vystoupil na vyhražené místo uprostřed tribuny. Předseda Malypetr mu oznámil krátkým vřelým proslovem výsledek hlasování a podle § 65 ústavy vyzval jej ke složení slibu. President vložil pravici na rozevřenou Sbítku zákonů a nařízení, v níž je Ústavní listina, řekl pouze: Slibuji. Na to mu předseda Malypetr vyslovil blahopřání jménem obou sněmoven i všeho obyvatelstva a vyzval shromáždění k provolání slávy presidentu Masarykovi. President přijal tedy blahopřání od ministerského předsedy Švehly a předsedy senátu dra. Hrubana. Nato živě zdraven členy obou sněmoven odešel v průvodu hlavním vchodem sněmovny. Nepomohly štvavé a urážlivé články před volbou ludáckého Slováka, nár. dem. Národních listů a tisku komunistického, a rozeštvaných polit. poměrech většina poselstva si dovedla zachovati přece chladnou rozvahu. Pres. před volbou podnikl cestu do Palest., Egypta, Řecka, Anglie

Volba obecního zastupitelstva v r. 1927 a starostové dřívější.

Při nové politické organizaci v r. 1850 byla ve Věcově utvořena místní obec v poloze 722 jiter a 429 obyvateli, a jako první představenstvo zvoleni: starosta obce Jan Nedělec, radní Josef Zobač a Ign. Matějka a výbory Jan Ondra, Ant. Uhlíř, Josef Kosek, Jan Jandert a Jan Zobač.

Byli pak, pokud bylo lze zjistiti, ve Věcově starostové: Zobač Jan č. 6, 15 let, snad 1862-1877, Uhlíř 1877-1878, Kakač Vincenc č. 62 - 1879-1885, Zobač Václav č. 8, 4 1885-1891, Kakač Vincenc 1891-1894, Chroust Jan č. 25, 1894-1900, Zobač Jan č. 21, 1900-1904, Dvořák Alois č. 52, 1904-1906, Matějka Ign. č. 5, 1906-1913, Kryštof Vincenc č. 56, 1913-1919, Matějka Ign. č. 5, 1919-1923, Němec Josef č. 20, 1923-1931.

Volba obecního zastupitelstva v r. 1927 se mělo konati 16. října. Republikánská strana, spojená se stranou maloroľníků a domkařů dohodla se se stranou lidovou na společné kandidátce tak, aby strana republikánská dostala 8 členů a strana lidová 4 členy v obecním zastupitelstvu. Stali se pak členy obecního zastupitelstva za stranu republikánskou: Němec Josef, Kryštof Fr. č. 56, Husák Josef č. 51, Zobač Jan č. 21, Boháč Josef č. 27, Zobač Jan č. 26, Zobač Josef č. 8 a Chládek Frant., řídící učitel. Ze strany lidové vstoupili do obecního zastupitelstva Dostál Frant. č. 4, Zobač Josef č.1, Zobač Ed. č. 36 a Libra Josef č. 19. Za starostu zvolen Němec Josef, za jeho náměstka Husák Josef, za radní Zobač Ed. a Chládek Frant.

Drenáže v roce 1927

provedli: p. Matějka na lukách pode vsí a na poli na Pustině, p. Fr. Dostál na louce pode vsí, p. Josef Dobrovolný na lukách tamtéž a p. Josef Zobač č. 1 na lukách celkovým nákladem 20.206.58 Kč, na který obdrželi subvenci 8760 Kč.

Úprava okresní silnice

nad budovou bývalé " dolní " školy v r. 1927 provedena tím, že pravý úhel, který tu silnice tvořila, přikoupením pozemku od p. Matějky zvětšen, a jízda s dlouhým dřívím, dosud v tom místě velmi obtížná, se stala úplně pohodlnou.

Do okresního zastupitelstva v r. 1928

I. zvoleni byli za stranu republikánskou:

1 Josef Homolka, rolník v Kozlově, 2 Josef Boháček, rolník v Německém, 3 Frant. Starý, rolník z Jam, 4 Alois Mareš, domkář v Ujčově - Kasánech, 5 Frant. Zelený, řídící učitel v Bohdalově, 6 Oskar Čaha, rolník v Rozsochách

II. Za stranu lidovou:

1 Fr. Pospíšil, ředitel škol ve Městě - Žďáře, 2 Fr. Čech, rolník z Lesoňovic, 3 Jan Toman, knihtiskař v Městě - Žďáře, 4 Vincenc Slavíček, domkař z Mor. Křížánek, 5 Jan Fousek, rolník z Mělkovic, 6 Fr. Toman, domkař z Rozsoch

III. Za stranu sociálně - demokratickou:

Josef Khun, učitel v N. Městě na Mor.

IV. Za stranu komunistickou:

Metoděj Kroupa, obuvník ve Štěpánově

V. Za stranu živnostenskou:

Josef Makovský, kovář v Bystřici n. P.

VI. Za stranu nár. - socialistickou a pokrokovou:

Jn. Dr. Václav Nedělka, r. z. soudu ve Městě - Žďáře.

Vládou do okr. zastupitelstva jmenování:

I. Za stranu lidovu: prof. Žák z N. Města, 2 katecheta Jan Máchal z Jimramova, 3 rada Dostál z Rožinky

II. Za republikánskou stranu:

Fr. Mikeš z Radňovic, 2 M. Klimeš z Mirošova, 3 Fr. Chromý z Ostrova

III. Za obchodní komoru:

Josef Veselý, továrník z Německého

IV. Za živnostníky:

Ph. Mr. Pollak, lékárník z Jimramova

Do zemského zastupitelstva země Moravskosl.

bylo zvoleno 5 republikánů, 8 lidovců (mezi nimi prof. Drobný, rodák z N. Města na Mor. a Peňáz z Petrovic), 2 živnostníci, 1 nár. dem., 5 sociálních demokratů, 3 nár. socialisti, 4 komunisté, celkem 30 Čechů a 10 Němců.

Zájezd presidenta Masaryka na Moravu 1928. Při návštěvě Moravy zavítal prezident také do Nového Města na M. Horácko připravilo mu pěkné uvítání a těšilo se již dlouho před tím na návštěvu hlavy státu. Krajský list, týdeník Horácké listy, vydal slavnostní číslo na uvítání. Paní Pavla Kříčková napsala do něho " Pozdrav horáckých dětí " panu prezidentovi:

Náš tatíčku nejmilejší, pane presidente!
Tu kytíčku od nás dětí z Horácka si vemte
na památku z našich hor,
kde z kamení roste bor,
ale kde jsme přece šťastní
prací svou na půdě vlastní
a Vás, Osvobitele,
pozdravujeme z duše celé.

Chcem, abyste nás měl rád, jak Vy: nelhat, pracovat.

Pan prezident byl již před válkou v Novém Městě na Mor. Mluvil tu na táboru lidu na náměstí. I v jiných horáckách městech již byl. Tehdy ovšem byl to jen hlouček jeho ctitelů,

kteří jej vítali a měli rádi. Bylo mnoho lidí, kteří tehdy neprojevíli profesoru Masarykovi mnoho lásky, naopak při jeho přednášce povykovali: Po 22 letech přijíždí na hory opět, ale jako hlava republiky, a všechny vrstvy občanstva vítají jej s nadšením. Také zdejší škola účastnila se přivítání, jako všechny ostatní z okolí Nového Města. Chlapci měli praporky, děvčata kytice. Napjatě očekáváno znamení, že se pan president blíží k N. Městu. A když konečně zazněly fanfáry s kostelní věže na uvítanou, když přijelo auto paně presidentovo, bouře jásotu a nadšení propukla, tisícíhlavý zástup Horáků zdravil svého presidenta. Pan president uvítán byl po starém způsobu chlebem a solí. Ukrojil si on i jeho dcera Dr. Alice Masaryková, předsedkyně Červeného kříže, která jej na zájezdu doprovázela. Potom představeny mu byly významné osoby úřední. Po ceremonielu odebral se pan president špalírem obecnstva, spolků a školních dětí do sokolovny, kde byl dáván oběd. Po obědě odejel dále, do Města Žďáru, horlivě pozdravován nadšenými zástupy lidu.

Přednášky pro lid

V r. 1905 ustavilo se v N. Městě na M. Přednáškové sdružení, které si obralo za úkol pořádati přednášky v okolí. I ve Věcově bylo několik takových přednášek pořádáno. 26. února 1905 přednášel tu obchodní lékař dr. Fr. Matonoha z Německého " O hlavničce " a Ant. Lorenc, učitel z Německého " O východě mládeže odrostlé." 4. února 1906 mluvila ve Věcově pí. El. Bláhová, choť profesora z N. Města na Mor., o výchově žen a p. profesor Liška z N. Města " O výchovu hospodářských družstev." 9. ledna 1908 přednášel p. Fr. Indra, správce školy " horní " ve Věcově, " O výchově v rodině " a p. K. Chroust, správce školy v Javorku " O nábožensko-mravní výchově dítek " Filip z Nového Města a " O následcích bitvy bělohorské " p. odb. učitel Málek z N. Města. V únoru 1909 přednášel na téma " Kterak zvýšiti hospodářský výnos" J. Slavík, ředitel hospodářské školy v Bystřici n P. a J. Kadlec z Lesoňovic " O vzdělání rolnické mládeže " V prosince 1910 odbor Národní jednoty v Dalečíně pořádal odpoledne přednášku se světelnými obrazy " Cesta po Amerie " a večer pro dospělé " Letadla a sopky " 27. března 1911 p. Fr. Indra líčil dojmy z cesty " Lublaň, Postojna, Terst, Benátky, Bled " 9. března 1913 p. Fr. Indra " Dějiny balkánských národů " 21. listopadu 1920 v " horní " škole přednášel Fr. Chládek " O Janu A. Komenském " a p. Fr. Indra " Bitva na Bílé Hoře a její následky "

Sdružení dobrovolných ochotníků

ustavilo se ve Věcově na počátku roku 1911 na řízení p. Fr. Indry, správce školy " horní ", které počalo v hostinci p. Fr. Dostála pořádati divadelní představení. Sahrálo se jich do války asi deset, skoro samé velehohry a frašky. Po válce spolek zanikl, režisér byl hned v r. 1914 poslán k vojenské službě, a z hráčů mnozí rovněž. Když byl režisér v prosinci 1917 z domobranecké služby propuštěn, žádali jej z bývalých ochotníků ti, kteří byli již také propuštěni nebo vůbec na vojně nebyli, aby se ujal zase řízení divadla. Svolil, ale vymínil si, že čistý výnos z představení se musí věnovati dobročinným účelům, a vydání že se musí hledět co nejvíce omeziti. Z výtěžku představení, pořádaného 1. dubna 1918 dáno Fondu pro vdovy a sirotky po padlých českých vojínech 50 K, ve prospěch Českého srdce 30 K. Zbytek a výnos z představení, pořádaného za 7 neděl na to, celkem 370.89 K, věnován na zřízení veřejné knihovny. Z čistého výtěžku představení 12. ledna 1919 a opakování téhož 19. ledna 1919 dáno sirotkům po českých legionářích 50 K, školám ve Věcově na potřeby chudým žákům po 50 K, Ústřední matici školské 10 K, veřejné knihovně věcovské 20 K. Knihovně se dostalo také daru 100 K od divadelních ochotníků z Rožen. Pasek. Začalo se jí užívati veřejně v r. 1920, a v létě toho roku jí daroval Kroužek mládenců výtěžek výletu 620 K. Sdružení, nemajíc dosud stanov, rozhodlo se postavit se na půdu zákona, zvolilo si zařizovací výbor, aby pořídil stanovy k ustavení divadelního spolku jménem Horák místo dosavadního Sdružení a zažádal o jejich schválení zemskou politickou správou. Stanovy schváleny výnosem zemské

politické správy ze dne 27. března 1921, čís. 1394/ VIII. Brzy po přestěhování jeviště do hostince Fr. Dobrovolného č. 72 byl zařizovací výbor Horáka vyzván třemi bývalými ochotníky Sdružen, aby se dostavil k obecnímu starostovi na domluvu ohledně jeviště, odebraného od Fr. Dostála. Když zařizující výbor vyzvání neuposlechl, dostal od advokáta Hoffmanna z Nového Města vyzvání, aby uznal vlastnické právo pěti bývalých ochotníků Sdružení na jeviště a vrátil je zase do hostince Fr. Dostála. Když zařizující výbor ani tohoto vyzvání nedbal, podalo oněch pět na zařizující výrob žalobu. Při stání Horák přistoupil na smír a dal za jeviště 450 Kč odstupného. 3. a 4. března 1921 sehrál Horák " Sedlák Zlatodvorský, příjem 513 Kč.

V r. 1920 ustavilo se ve Věcově

" Sdružení katolické omladiny " se sídlem u Dostálů a pořádá tam divadelní představení. Spolek Horák brzy zanikl, a divadelní představení v hostinci Jana Vašíka pořádal Sbor dobrovolných hasičů, při němž v r. 1936 ustaven divadelní odbor.

Trieur obecní

(Triedr)zakoupen v r. 1927 za 4590 Kč, od dovozu 82.11 Kč. Na jeho zaplacení věnovalo nájemné z honitby za léta 1925-1929 přidělu z kontribučenského fondu za léta 1924-1928 a část z r. 1929, subvence z r. 1930 - 500 Kč a z obecní pokladny 500 Kč.

Z vyrovnávacího fondu obdržela obec:

pro rok 1928 - 4730 Kč

" " 1929 - 4520 "

" " 1930 - 860 "

Sčítání lidu v r. 1930

Podle stavu z 1. na 2. prosince bylo ve Věcově 293 obyvatelů, a to 129 náboženství římskokatolického a 164 vyznání českobratrského. Politický okres Nové Město na Mor. měl 54.696 obyvatelů, z nichž bylo 42.812 římskokatolíků, 9291 vyznání českobratrského, 881 československých, 78 izraelitů, jiného a neudaného náboženství 7.071 a 617 bez vyznání. Čechy měly 7,706.766, země Moravskoslezské 3,563.157, Slovensko 2,998.244 a Podkarpatská Rus 604.593 obyvatelů.

- 1931 -

Narození

V roce 1931 se ve Věcově narodili: 19/4 Jaroslav Hladký, nemanželský syn svobodné Antonie Hladké č. 6

Zemřeli:

5. května 1931 Josefa Kalinová, rozená Jandertová, domkařka č. 10, narozená 13. března 1895, Josef Prosecký 22. června 1931, domkař č. 42, nar. 22. května 1859, 2. února 1931 Antonie Hladká, domkařka č. 17 a 24. října Josefa Boháčová, domkařka č. 27.

Sňatky

Vítek Bohumil přiženil se ve Spělkově do rodiny Trnkovy, pojav za manželku dceru Bohuslava.

Pronájem pozemků

V tomto roce měly se pronajmouti obecní pozemky. Obecní zastupitelstvo mělo za to, že by bylo nelépe, kdyby se pronajaly z volné ruky, ale nemohlo se právoplatně pro tento způsob rozhodnouti, poněvadž nebyly dvě třetiny jeho členů, kteří by neměli obecní pozemky pronajaty. Dalo tedy záležitost tu rozhodnouti okresnímu úřadu. Ten uznal za nejprospěšnější, když se pozemky pronajmou veřejnou dražbou, neboť se tak docílí většího výnosu. Ale obecní zastupitelstvo přece jen se nemohlo pro tento způsob rozhodnouti. Obávalo se, že by při dražbě ti nejchudší mohli vydíti úplně na prázdno, neboť by nemohli přidávati do takové výše jako majetnější nájemci, a že mohli po případě někteří nejchudší připadnouti i obci na obtíž, kdyby nedostali pozemky za mírné nájemné. Vyslala teda obec tři členy obecního zastupitelstva k okresnímu úřadu, aby tam tento důvod přednesli, a okresní vrchní komisař pan Jasiný uznal toto stanovisko docela správným. Obec tedy pronajala pozemky z volné ruky na 6 let.

Dobytčí váha

V r. 1931 koupena dobytčí váha za peníze, které měli poplatníci dostati za živení obecní chudé Jany Dvořákové. Všichni souhlasili, aby jejich podíl na zakoupení váhy byl použit, jenom jeden si dal peníz ten vyplatit.

Výročí hasičů

21. července oslavil Sbor dobrovolných hasičů své padésátileté trvání. Byl založen v r. 1881, a stanovy jeho schváleny výnosem ze dne 21. července 1881, č. 14.662. Do sboru tehdy vstoupilo 32 členů činných. Prvním velitelem byl Vincenc Kakač č. 62, po něm Jan Chroust č. 35 do r. 1894. Kakač Josef 1899-1902, Zobač Josef č. 72 1902-1908, Boháč Josef st. 1908-1925, Chládek Fr. 1925-1926, Dvořák Alois č. 62 1926-1927, Havel Jan č. 35 1927-1928, Boháč Josef ml. 1928-1935

Dvoukolová stříkačka zakoupena a postaveno pro ni skladiště Po oslavě podniknut výlet ke mlýnu Korábu. Sbor pořádal takové výlety každoročně, a byvají dosti hojně navštěvovány. Čistý výnos z těchto výletů, jakož i z hasičských plesů ukládají, aby mohli koupit stříkačku motorovou. Ke stříkačce pořízen později předek Roku tohoto 1931 stříkačka opravena nákladem 224.44 Kč a skladiště nákladem 553.70 Kč.

Nemovitosti

Roku 1931 koupil Jan Vašík z Míchova od Františka Dobrovolného a jeho manželky Marie domek č. 72 s pozemky a živým i neživým inventářem za 75.000 Kč. Na domku tom se provozovala hostinská živnost. Žádal tedy jeho nový majitel také o povolení koncese a obecní zastupitelstvo 18. července na dotaz okresního úřadu osmi hlasy ze 12 projevilo souhlas s jejím udělením.

Pošta

V září beze všeho dřívějšího dotazu a vyjednávání žádal poštovní úřad v Jimramově výpis protokolu, v němž obecní zastupitelstvo projevuje souhlas se zrušením pobočky ve Věcově. Obecní zastupitelstvo odpovědělo, že se zrušením pobočky nesouhlasí a že si přeje její ponechání.

Obecní volby

Dne 27. září, po uplynutí čtyřletého období, konala se volba obecního zastupitelstva.

I. Republikánská strana zemědělského a malorolnického lidu a Domoviny domkářů a malorolníků postavila tuto kandidátku:

1 Boháč Josef, domkař ve Věcově č. 27, 2 Bednář Ladislav, domkař č. 24, 3 Zobač Jaroslav, rolník, č. 21, (4 Dvořák Josef, domkař 30) 5 Laštovica Josef, dělník, č. 60, 6 Klouda Frant, dělník č. 40, 7) 4 Kryštof Frant., rolník č. 56, 7 Vítek Fr., 5 Zobač Jan, domkář č. 16, 6 Kosek Vincenc, domkař č. 12, 7 Vítek Fr, domkař č. 34, 8 Bednář Frant. domkař č. 24, 9 Havlíček Josef, domkař č. 11,

II. Kandidátní listina československé strany národně socialistické (předseda senátor Václav Klofáč):

1 Dědič Josef, dělník č. 46, 2 Kubík Fr, tesař č. 38, 3 Havlíček Fr., domkař č. 32, 4 Dvořák Josef, domkař č. 30, 5 Laštovica Josef, dělník č. 60, 6 Klouda Fr., dělník č. 40, 7 Dvořák Adolf, domkař č. 14, 8 Kalina Fr., domkař 37, 9 Vítek Josef, dělník č. 26, 10 Zobač Vincenc, dělník č. 57

III. Kandidátní listina československé strany lidové:

1 Zobač Josef, rolník č. 1, 2 Dostál Fr., hostinský č. 4, 3 Prosecký Josef, domkař č. 9, 4 Jílek Fr., krejčí č. 45, 5 Pekárek Adolf, domkař č. 23, 6 Fišmon Adolf, domkař č. 3, 7 Prosecký Stanislav, domkař č. 42, 8 Zobač Eduard, domkař č. 36

Strana lidová a strana národně socialistická se sdružili, a z volby vyšli:

5 členů ze strany republikánské, 4 ze strany lidové a 3 ze strany národně socialistické. 27. listopadu zvolen za starostu Fr. Dostál, Jaroslav Zobač č. 21 jeho náměstek, Josef Dědič č. 46 prvním a Ladislav Bednář č. 24 druhým radním.

Při odevzdání obecního úřadu předána pokladniční hotovost 393.19 Kč zvolenému obecnímu pokladníkovi Fr. Kryštofovi a pokladníkovi chudinského fondu Janu Zobačovi č. 16 353.36 Kč.

Ohledač masa

Ohledačem masa zvolen Josef Zobač č. 1, do finanční komise Josef Boháč, Alois Dvořák č. 62, Josef Laštovica č. 60, Fr. Votava, Fr. Jílek, Fr. Havlíček č. 32.

Odkupy, prodeje a investice

V roce 1931 odkoupil Fr. Dědič ml. od obce stavební místo za 421 Kč - 421 m.... po 1 K a vystavěl si na něm domek č. 7. Fr. Jílek koupil spálenisko po č. 45 a postavil na něm také chalupu. Josef Dvořák č. 30 částečně na obecní půdě postavil stodůlku.

Za kusové dřevo strženo od Bojanovského 350 Kč a od Josefy Srnské 600 Kč, za dříví palivové 707 Kč.

Z tržby té dáno hasičům 1000 Kč na zakoupení hadic na zakoupení skříně pro obecní knihovnu 289 Kč.

Na opravu cest vydáno 469.77 Kč.

Z vyrovnávacího fondu dostala obec 3000 Kč.

V r. 1931 provedly západomoravské elektrárny rozvod sítě až do blízkého okolí a snažily se získati i zdejší obec pro svůj podnik. Vyslaly sem 22. prosince p. inženýra Škorpila, aby podal návod, kterak při zařizování pokračovati. Někteří občané byli proti zavedení, obávající se, že by je náklad příliš zatížil, a tak zatím od zavedení upuštěno.

Počasi

Zima 1930-31 byla přezimování žit velice nepříznivá. Na zamrzlou půdu napadlo mnoho sněhu, který pozdě sešel. K tomu chodily na jaře tuhé mrazy, takže slabá žita, která nezničila

sněhová plíseň se vytratila a musila se zaorati. Fr. Kryštof musil zaorati všecko žito. Sel se místo nich oves, ječmen, jařice. Po té byla velká poptávka a platilo se 100 kg 160 Kč. Ale i žita, která obstála, zůstala řídká a málo odnožila. Jarní obilí se za příznivého počasí dobře vyvinulo, ale na žeň přišla velká nepohoda. Na počátku srpna nastalo deštivé počasí a trvalo až do října. Posečené obilí se musilo mnohokrát obracet a přeco porostlo. Ovsy se platily na podzim 90-100 Kč. To byla proti jaru 1931 cena nízká, neboť 14. dubna se na pražské burze prodávalo:

Pšenice česká červená 79-80 kg - 156-159 Kč,

" " žlutá 74-76 " 145-147 " ,

žito české 68-71 " 131-133 " ,

ječmen výběr 160-166 " ,

oves vadný 139-141 "

Máslo se v lednu prodávalo za 12-13 Kč, v dubnu za 14 kč.

- 1932 -

V r. 1932 se ve Věcově narodili:

9 dubna Jaromíra Zobačová č. 21, 10 června Vladimír Sodomka, nemanželský syn Josefy Sodomkové, 18 července Miroslava Bednářová č. 24, 9 července Vladimír Zobač č. 57, syn Vincence Zobače a Ludmily, roz. Jandertové, Věra Havlová č. 44, 7 dubna Frant. Jílek č. 45, 21 dubna Anežka Hladká, dcera Josefa Hladkého a Anežky, roz. Procházkové, 25 září Bohumil Zobač, nemanželský syn Antonie Zobačové č. 36, Josef Karel Zítka 22

Zemřeli:

Jiřina Prosecká č. 9 -27 května, 16 července Josef Kakač, svobodný tkadlec č. 49, 30 dubna Josefa Kosková, vdova č. 12, 13. srpna Josef Havel, domkař č. 44.

Oddáni byli:

Blažena Zobačová č. 8 s Josefem Topinkou, svým bratrancem z Petrovic 12. ledna a v týž den Fr. Vítek č. 34 s Annou Havlíčkovou z Věcova č. 11, Hynek Vítek z č. 34 s Lib. Drtilovou z Litovle.

K vojsku odvedeni:

Adolf Polanský k dělostřelectvu a Josef Michna k jízdě.

Události

Dne 13. srpna náhle zesnulý Josef Havel zastával 18 let službu obecního sluhy a po mnoho let byl ponocným a hajným nad obecními lesy. Obecní zastupitelstvo, uznávajíc jeho zásluhy o obec, povolilo na jeho pohřeb pozůstalým 100 Kč a ustanovilo obecním sluhou, ponocným a hajným jeho syna Josefa Havla ml. Hned začátkem ledna zahájil starosta jednání o zavedení elektrisace, ale členové obecního zastupitelstva ze strany republikánské se nemohli pro zavedení rozhodnouti. Na jejich nátlak bylo jednání o elektrisaci odloženo na dobu šesti měsíců. Ostatní členové obecního zastupitelstva by byli se zavedením souhlasili.

Vítek Frant. 26. června koupil od obce 415 m... po 1.10 Kč zahrady a vystavěl na tom pozemku stodůlku. Také Josef Boháč toho roku postavil stodolu a kůlnu a Julie Chroustová přístavbu ke stodole, Hynek Matějku postavil na parcele 126 rodinný domek.

Druhého ledna zvoleni do komise pro chov dobytka:

Alois Dvořák č. 52, Josef Boháč č. 27, Josef Prosecký č. 9, Frant. Kubík č. 38, za předsedu zvolen Jos. Prosecký.

26. května zvolen obecním policejním komisařem Frant. Havlíček č. 32 a téhož dne za vzdavšího se pokladníka zvolen jeho nástupcem Josef Prosecký.

V červenci umístěn obecní chudý Josef Kakač u Fr. Kubíka za 6 Kč denního platu.

V březnu přiznána starobní podpora Al. Zobačovi, výměníku č. 33.

V létě 1932 spadla s patra ve stodole Vlasta Zobačová č. 36 a utrpěla těžký úraz páteře, takže se dlouho nemohla na nohy postavit.

19. června světili katoličtí občané nákladem školní obce katolické při budově bývalé " horní " školy postavený mramorový kříž za velké účasti obyvatelstva místního i z dalekého okolí. Přednášel p. profesor Žák z Nového Města, církevní obřad vykonal p. farář Válka z Jimramova a pan konsistorní rada katecheta Jan Máchal z Jimramova.

V r. 1932 přestalo úplně tkaní koberců v obci, které poskytovalo chudším lidem slušný výdělek. Nepatrnou náhradou byla práce v lese. V lese bylo mnoho dříví z pohromy r. 1930, to musilo býti oškrabáno, aby se lykožrouti nerozmnožili. V mladším lese zůstalo dosud mnoho zlomů nezpracováno, a ty musily býti odstraněny. Lesní úřady rozdělovali poškozené parcely na menší dílky, které za nepatrný obnos lidem přenechali, aby si poškozené stromy vyklidily. Konem prosince nadělala jinovatka zase mnoho škody v lesích

Subvence

V r. 1931 zažádala obecní rada za subvenci na plemeného kance, chovaného pro obec jeho majitelem Jaroslavem Zobačem č. 21. Subvence byla povolena v obnosu 750 Kč a chovateli doručenež aniž byla do obecní pokladny zapsána. Když pak v r. 1932 za nového zastupitelstva zemědělská rada zjišťovala, jak byla subvence vyučtována, došlo k nemilým nedorozuměním, touto chybou zaviněným. Také na dobytčí váhu bylo r. 1931 za subvenci žádáno. Když však nové zastupitelstvo mělo záležitost tu projednati, nemohlo zemědělské radě jinak odpověděti, než že váhu za obecní nepovažuje. Subvence nedošla, ač prý již byla povolena.

Ovocná školka

Členové republikánské strany na jaře 1932 založili ovocnou školku. Utvořilo se sdružení, k němuž přistoupilo 24 členů. Členské příspěvky stanoveny u rolníků na 10 Kč, u domkařů na 5 Kč. Školka zřízena na pozemku Ad. Dvořáka, který pozemek, než školka ponese užitek, propůjčuje zdarma, až z ní bude příjem, vymíňuje každý rok pět stromků. Za členy se přihlásili: Jos. Dobrovolný, rolník a mlynář č. 31, Jos. Husák, domkař 51, Němec Josef, rolník 20, Jan Havel, domkař 35, Jos. Havlíček, d. 11., Ed. Zobač, dom. 36., Vin. Kosek, dom. 12, Adolf Dudek, rol. č. 6, Fr. Kryštof, rol. 56, Al. Dvořák, rol. č. 62, Fr. Sodomka, dom. 29, Jos. Boháč, dom. 27, Lad. Bednář, dom. 24, Jos. Havel, dom. 44, Al. Dvořák, rolník č. 52., Jan Vašík, host. 72, Jos. Zobač, dom. 33, Fr. Chládek, říd. uč., Jan Zobač, rol. 21. Josef Dvořák, domkař 30, Anast. Ptáčková, dom. 2, Ad. Dvořák, dom. 14, Josef Hladký, domkař. 17. Předsedou zvolen Jos. Husák, Lud. Bednář jednatelem, Jos. Boháč pokladníkem, Fr. Chládek zahradníkem. Členy výboru Al. Dvořák č. 62 a Ed. Zobač č. 36. Jako dobrovolný příspěvek kromě členského darovalal Anast. Ptáčková 50 Kč a Jan Zobač 10 Kč. Na oplocení

darovali členové sloupky, lyžiny i tyčky a práci vykonali zdarma, někteří až 14 hodin při stavění plotu a někteří až 13 hodin při rytí, sázení a zalévání.

Sbor dobrovolných hasičů

ve prospěch své pokladny 24 ledna pořádal hasičský ples, v létě výlet ke Korábu a 26 prosince divadelní představení. Náčelníkem byl v lednu zvolen opět Josef Boháč ml. Můstky a lávka opraveny nákladem 703 Kč, cesty u čísla 46, 26 a 25 nákladem 570 Kč. 6 ledna přednášel v hostinci Jana Vašíka M. Klimeš z Mirošova a politické situaci, tepal zvláště korupčnictví, na druhém pak místě promluvil i v elektrisaci a vřele ji doporučoval. V prosinci odstěhoval se z Věcova Josef Klouda, syn domkaře Fr. Kloudy č. 54 do Míchova, kde si koupil chalupu od manželů Palečkových.

Počasí, úroda, ceny

V lednu a první čtvrtině února bylo počasí mírné. Od 7 února tuhé mrazy, kolem 20 května sněží. Napadlo sněhu, že se jezdilo na saních, ale jen krátkou dobu - k Jimramovu jen asi týden, k Novému Městu o něco déle. Koncem dubna a v první třetině května teplo a sucho, takže bylo setí velice pohodlné. V noci z 8. na 9. května napadlo asi na 10 cm sněhu, místy závěje. Ve druhé třetině května abnormální horka, jejichž účinky se počaly jevit na osení, ale mírné deště ve třetí třetině měsíce osvěžily vše znamenitě. Koncem června a v první polovině července byla neobyčejná vedra a časté bouře, ve druhé polovině deštivo. Neobyčejně teplý byl měsíc září, takže bylo v Klementinu v Praze průměrná teplota 17.6 C. Stejný tepelný stav jako v tomto roce byl pozorován v r. 1866. V září 1932 stoupla dvakrát teplota na 30 st.C. Dní s teplotou nad 25°C bylo 8. Koncem listopadu tuhé mrazy, pak obleva a od 10 prosince zase mrazy. Úroda sen a jetelů byla dobrá, žit a ovsů bohatá. Jen pšenice selhaly, byly postiženy rzí, zrno se nevyvinulo. Také bramborů a ovoce se mnoho urodilo. V září platilo Družstvo hosp. v N. Městě za žito 86 Kč, oves 58 Kč, máslo v září 15 Kč, prasata živá váha 7-7 1/4 Kč, mrtvá 10 Kč, hovězí živá v 3-4 Kč. V prosinci se žito v Jimramově platilo 75 Kč, oves 57 Kč.

Námítky proti rozpočtu na rok 1933.

Josef Dobrovolný a druhové podali 31. října 1932 a Ed. Zobač č. 36 dne 20. listopadu 1932 námítky proti rozpočtu na rok 1933 z těchto důvodů:

Schodek 12.865 Kč není ani z polovice kryt předepsanými přírážkami. Jelikož z vyrovnávacího fondu úhradu nelze očekávat, zůstává 6.779 Kč vůbec nekryto, ačkoliv některé položky v rozpočtu se mimořádně zvýšily. Protestují proti položce 2000 Kč na obecní cesty, protože se za minulá léta nikdy takový obnos na opravu obecních cest nevyčerpal. Žádají, aby na obecní práce nebyli bráni členové obecního zastupitelstva a finanční komise, ale aby se na práce brali lidé mimo obecní zastupitelstvo. Dále podávají námítky proti položkám 4.634 Kč na úrok 1.544 Kč na umořování, 1545 Kč na úrok z prodlení z výpůjčky 158.450 Kč na elektrisaci, poněvadž výpůjčka provedena není, a většina voličů a poplatníků důrazně žádá, by s elektrisací bylo posečkáno, až budou poměry příznivější, poněvadž za nynějšího stavu není myslitelné, aby tak chudá obec výpůjčku, jak je v rozpočtu, bez katastrofálních následků někdy zaplatila.

Obecní zastupitelstvo ve schůzi 5. listopadu 1932 odůvodňuje výši položek v rozpočtu takto: Položka na správu cest byla zvýšena, poněvadž jsou cesty ve velice špatném stavu. Na práce brány osoby finančně slabé a s četnou rodinou. Odměna 10 Kč na osobu a 30 Kč za potah je přiměřená. Na vození kamene si přihlásil jen Jos. Zobač č. 1, cesty opravovány jen tam, kde toho bylo nejvíce třeba. Půjčka není sice dosud povolena, ale v případě, že se tak stane, je třeba potřebnou částku do rozpočtu zařadit. Obec má dosti značné kmenové jmění - 31 ha půdy (8 ha lesa) a 4000 Kč na hotovosti. Obecní zastupitelstvo všemi hlasy přítomných rozpočet v plném znění bez dodatku schvaluje. Okresní úřad za účelem důvodnosti námitek

předvolal na den 21. prosince starostu a dva zástupce obce a zástupce stěžovatelů (nejvýše 4), opatřené plnou mocí všech stěžovatelů.

- 1933 -

V roce 1933 se ve Věcově narodili:

Miroslav Havel č. 35- 1. února, Josef Němec č. 20- 17. dubna, Vladimír Kosek č. 12- 3. července. Josefa Dvořáková, nemanželská dcera Kaloliny Dvořákové, narodila se 24. června v porodnici v Brně.

Zemřeli:

Bohumil Zobač č. 36- 2. dubna, Josefa Prosecká č. 42- 12. dubna, Anna Dvořáková č. 26- 14. dubna, Jan Bojanovský č. 39-8. května, Josef Bartoň z Nyklovic, sebevrah, nalezen oběšený v obecním lese- 8. května, Vincencie Zobačová, bývalá spolumajitelka č. 37- 18. dubna, Alois Zobač (Tomšů) č. 47- 4. dubna, Josef Zobač, výměnkář č. 8- 24. června, Jos. Dvořáková,dc. Kar. Dvořákové - 25/7

Oddáni:

Emilie Havlová se provdala Havla v Pavlovicích, Anna Michnová, dcera po Janu Michnovi č. 12, s Josefem Poláčkem v Telecím. Josef Dvořák č.52, kolář, přiženil se ke Tlustošům v Odranci. Fr. Votava č. 48 s M. Dvořákovou z Valu.

K vojsku odveden

Josef Dědič č. 49- šofér.

Rozpočet

Zemský výbor výnosem ze dne 24. února 1933 oznámil,že se usnesl schváliti obecní rozpočet řádného i mimořádného hospodářství obce Věcova na r. 1933 a stanovil, aby obec směla vybíratí přírážky k dani činžovní 200% a k ostatním daním 350%. Zemský příspěvek nebyl obci přiznán, ježto výpůjčka ve hlavě 12/1,2 nebyla dosud uskutečněna ani schválena a ježto obec má možnost uhraditi náklady spojené s úrokováním a umožňováním elektrisační výpůjčky příspěvky zájemníků. Tím položka ta padla, ale položka na opravu cest zůstala. 29. ledna přijat do svazku obce Věcova Josef Topinka, po..... č 58

Vysazování ovocných stromků

14. března přednášel v budově bývalé "dolní" školy inženýr Vlk, spolumajitel školkařských závodů ve Vanovicích v ošetřování ovocných stromů a 16. března jiní dva spolumajitelé závodu ukázali prakticky v zahradách některých hospodářů řádné prořezávání stromů. Na jaře pak vysázeno ve Věcově, Rož. Pasekách, Koníkově a Míchověmnoho ovocných stromků, zakoupených od Vlků z Vanovic. Také na podzim ve vysazování pokračováno.Na jaře provedeno postřikování ovocného stromoví roztokem zelené skalice v celé osadě. V únoru přišla Karolina Dvořáková ze služby ve Zvole těhotná na obec. Chodila po pořádku a v červnu dopravena do porodnice v Brně. Porodila děvčátko, které tam bylo pokřtěno na jméno Josefa. 29. června byla z nemocnice propuštěna a chodila po pořádku i s dítětem, které však 25. července zemřelo. Když jí byla přiznána invalidní renta, zdržovala se nějaký čas u své sestry Antonie Zobačové v Rož. Pasekách.

Obnovení místní školní rady.

Pátého dubna zvolen členem místní školní rady Fr. Dostál č. 4 a náhradníky Jan Zobač č. 10, Josef Prosecký č. 9, František Havlíček č. 32. Proti této volbě podal Josef Boháč a soudruzi 13. dubna námitky. Volba byla zrušena, a vládní komisař jmenoval členem místní školní rady Al. Dvořáka č. 62 a náhradníky Jana Havla č. 35, Ed. Zobače č. 36 a Vinc. Koska č. 12

Odprodej pozemku.

V květnu odprodán Fr. Havlíčkovi č. 32 při jeho domku vl. pozemek ve výměře 9 a 58 m² po 1 Kč za 1 m², tedy za 958 Kč.

Elektrisace.

11. června svolání všichni majitelé domů, aby se vyjádřili, souhlasí-li se zavedením elektrisace. Sešlo se jich 35 a většina hlasovala proti zavedení, poukazujíc na nepříznivé poměry.

Stavby.

Josef Němec č.20 provedl přestavbu stavení, Jos. Prosecký č. 9 přestavbu kůlny, Jaroslav Zobač č. 21 postavil sklep a provedl úpravu kůlny, Ed. Zobač přestavěl stavení. Josef Husák dal novou vazbu, Frant. Kryštof provedl přestavbu stavení a Hynek Matějka dokončil v r. 1932 povolenou novostavbu rodinného domku.

Od prvního května nařízeno snížení úrokové míry na 3.5%

V zimě měli drvaři ještě nějaký výdělek, káceli zlomy a oškrabovali válce.

Rozpuštění obecního zastupitelstva

Za nějakou dobu úřadování nového obecního zastupitelstva měli někteří jeho členové ze strany republikánské dojem, že jejich návrhy a názory na projednávání záležitostí jsou pomíjeny. Rozhodli se proto s výjimkou jednoho resignovati na členství v obecním zastupitelstvu. To se však nedalo tak snadno provést, protože resignace nebyla dosti dobře odůvodnitelná. Proto okresní úřad naléhal, aby se tito členové schůzí obecního zastupitelstva dále pravidelně účastňovali. Neshoda však trvala dále a po nějakém čase došlo k rozpuštění místní organizace republikánské strany, když před tím zmínění členové chtěli z ní vystoupiti. Tak se stalo členství v zastupitelstvu za stranu republikánskou bezpředmětným. Přes to snažil se okresní úřad věc urovnati tak, že by do zastupitelstva byli povoláni náhradníci podle pořadí na kandidátce. Když pak byl výkonným výborem strany republikánské v Praze pátý člen obecního zastupitelstva pro porušení organizační kázně ze strany vyloučen, náhradníci pak odepřeli zastupovati rozpuštěnou organizaci, nebylo zbývající zastupitelstvo usnášení schopno. Tu zemský úřad výnosem ze dne 30. května 1933, č.24.447/II-2, podle §107 mor. obecn.zřízení rozpustil obecní zastupitelstvo ve Věcově, a okresní úřad v N. Městě na M. pověřil prozatímní správou obce Věcova pisatele těchto záznamů V. Chládku, řídícího učitele odvolání v.v. V obecním zastupitelstvu zbylých 7 členů podali proti tomuto výnosu odvolání. Obecní úřad předán 1. srpna vládnímu komisaři okresním účetním Jaroslavem Janovským.

Podle nařízení vlády ze dne 13. června obdrží pěstitelé lnu, kteří vyhoví předepsaným podmínkám, na 100 kg roseného lnu 40 Kč příspěvku. Do lnářské komise, která se má skládati ze starosty a dvou důvěrníků, navrhl vl. kom. Hynka Matějku a Al. Dvořáka č. 62 za důvěrníky.

Zrušení volby člena místní školní rady a tří náhradníků nabylo dle oznámení okresního školního výboru právní moci a vládní komisař jmenoval členem Al. Dvořáka č. 62 a náhradníky Jana Havla č. 35, Ed. Zobače č. 36 a Vincence Koska č. 12.

Do komise pro chov dobytka jmenování opět dosavadní její členové: Al. Dvořák č. 52, Jos. Prosecký č. 9, Josef Boháč č. 27 a Fr. Kubík č. 38, kteří si za předsedu zvolili Al. Dvořáka.

Obecním pokladníkem jmenován Josef Husák č. 51.

Členem osvětové komise jmenován Fr. Klouda ml. č. 54. Zvolen předsedou, Lad. Bednář místopředsedou a Fr. Chládek jednatelem. Osvětová komise pořádá poučné přednášky se světelnými obrazy a oslavy 28. října a 7. března. Finančních výtěžků z přednášek se světelnými obrazy používá se ve prospěch obecní knihovny

Dne 3. září konala se dražba na obecní honitbu a vydražil ji H. Matějka za 705 Kč na šestileté období 1934 - 1939. Za léta 1928 - 1933 měl honitbu pronajatou Jos. Kraus z Jimr. za 1050 Kč

ročně. 1922- 1927	"	"	H. Matějka č. 5 za 400Kč
" 1916 - 1921	"	"	" "
" 1910 - 1915	"	"	Albert Bašta z Jimramova
1904 - 1909	"	"	Jan Zobač č. 21
1898 - 1903	"	"	" "
1892 - 1897	"	"	" "

Do honebního výboru na 1934 - 1939 byli 27. prosince 1933 zvoleni:

Al. Dvořák č. 62, Jos. Boháč č. 27, Ed. Zobač č. 26, Jos. Husák, Jaroslav Zobač č. 21, Josef Topinka č. 8, Jos. Němec ml. č. 20 Za náhradníky zvoleni: Stan. Prosecký č. 42, Adolf Dvořák č. 14, Fr. Kryštof. Předsedou zvolen 12. ledna 1934 Josef Husák

Do rozhodčího honebního soudu jmenování Ed. Zobač, Jos. Topinka a Al. Dvořák č. 62 Sbor dobrovolných hasičů opakuje představení z konce prosince, 12. února pořádá představení "Krajánku, vrať se" a 26. března hraje "Děvče od Šerchova", vždy ve prospěch hasičské pokladny, v hostinci Fr. Dostála. Při druhé třídě povolena pro školní rok 1933-34 pobočka a za třetí sílu učitelkou (literní) Ludm. Čejková z N. Města na M.

V každé obci, kde se bude prováděti státní stravovací akce pro osoby nezaměstnané, musí býti dle nařízení okresního úřadu zřízena obecní sociální komise, ve které musí býti polovice členů ze zaměstnavatelů a polovice z dělníků. Vládním komisařem jmenován ze zaměstnavatelů H. Matějka č. 5, Adolf Dudek č. 6 a Al. Dvořák č. 52, z dělníků jmenování do komise: Vinc. Zobač, Josef Topinka a Josef Laštovica č. 10. Komisi uloženo, aby zkoumala, kdo by z přihlášených o podporu ze státní stravovací akce dle majetkových a rodinných poměrů byl nejpotřebnější a takové okresnímu úřadu na udělení podpory doporučila nepotřebné pak zamítla. Pro období od 17. prosince 1933 do 21. ledna 1934 přihlásili se o podporu 6 nezaměstnaných.

Výnosem okr. úř. ze dne 30. listopadu nařízena zostřená kontumace psů a koček.

Koncem r. 1933 vypršela platnost povolení k vybírání dávky z piva a líhovin, proto zažádáno v prosinci za povolení na další 3 léta.

Počasí, úroda, ceny.

V první třetině ledna bylo mlhavo, jinovatka nadělala mnoho zlomů. Teprve v polovici nastává tuhá zima, ale jen nakrátko. V první třetině února se oteplilo, často přšelo, sníh sešel. Teprve od 12. února zase mrazy do polovice března, ve druhé polovici krásné dni, teplo, ale na začátku dubna tuhé noční mrazy, pak teplo a sucho, takže mírný déšť 7. a 8. května žitům velice prospěl, jakož i jetelům. Ve třetí třetině července a v srpnu teplo, na žně krásné počasí. 12. listopadu napadalo asi 8 cm sněhu, 13. silný mráz. Úroda žit byla zvláště bohatá, ale i ostatní obilí se dobře urodilo. Bramborů bylo méně než v r. 1932, ovoce v místě skoro žádné, jen něco málo hrušek. Také zelí se následkem trvalého sucha málo urodilo. Žito se prodávalo v Jimramově na podzim za 60Kč, oves za 50Kč, brambory v Pavlovicích za 1% škrobnatosti 1.20Kč, tedy 100kg asi za 22Kč. Prasata se prodávala průměrně za 6Kč živé váhy, mrtvé 9, telata 4, jalovice 3 3/4Kč, živé váhy Selata byla jednu dobu na jaře velice drahá, asi 10kg těžké se prodalo v N. Městě za 180Kč. Másla byla v březnu za 10-13Kč, vejce za 35-25h. Dříví zlacinělo. Tenké válce stály v Koníkovském revíru 18Kč, štípy, které byly dříve za 45Kč, prodávaly se za 35Kč.

=====
- 1934 -
=====

Rozhodnutím presidia ministerstva vnitra ze dne 29. prosince 1933, čís. 23.565, byl pan okresní hejtman rada Antonín Zeman přidělen zemskému úřadu v Brně a vedením okresního úřadu v Novém Městě na Mor. pověřen pan Alois Dvorzak, rada politické správy a okresního úřadu ve Vsetíně.

V r. 1934 se ve Věcově narodili:

Josef Prosecký č.9- 29/5, Marie Kateřina Anna Votavová č.48- 11/10, Frant. Libra č.19- 3/12, Libuše Topinková č.8 21/1, Jiří Chládek č.66- 19/6, Libuše Jílová č. 45- 14/10, Marie Alena Němcová č.20- 16/11, Dědič č.46- zemřel nekřtěný.

Zemřeli:

Josef Zítka č. 22, narozený 19/10 1932-25/2, Vincenc Kryštof, výměník č. 56- 31/1

Oddáni:

Marie Havlíčková č. 32 s Fr. Husákem z Pavlovic, Františka Jaroslava Matějková, učitelka, s Josefem Křenkem z N. Města, úředníkem od pojišťovny - 6/8, Josef Havel, syn Čenka Havla č. 35, uzavřel občanský sňatek s Annou Proseckou z Unína, okres Tišnov, František Dědič č.7 s Annou Koskovou č. 12.

K vojsku odveden

Josef Zobač č. 36

Přestavbu stavení provedl Josef Topinka č. 8 a Al. Dvořák č. 62 postavil kůlnu pro náradí.

Výnosem okresního úřadu ze dne 9.dubna mění se zostřená kontumace v obyčejnou: vedení a uvázání psi mohou býti bez náhubku. Tato byla zrušena vým. okr. úř. ze dne 4/7, č. 8094/1

Žádosti, aby obec směla vybírat v letech 1934-1936 dávku z piva, vína a líhovin okresní výbor 20.března schválil, aby obec směla paušalovati dávku z vína a líhových nápojů částkou ročních 150Kč.

Obecní plemeník.

V dubnu zakoupen na výstavě v Novém Městě od Boháčka z Německého plemenný býk a dán v ošetření Jos. Němcovi č. 20 za ročních 1800 Kč. Před tím užívala obec po mnoho let za sebou soukromého, vždycky však licentovaného býka p. Hynka Matějky. Když vyšlo nařízení o zušlechťování plemene hovězího dobytka býky osvědčeného razu, koupil p. Matějka býka bernského plemene, na přání obecního starosty, ze lhoty. Znaky jeho- silná konstrukce a dosti dobrý užitek, se do nedávna ještě v obci vyskytovaly na jeho potomstvu. Když byl býk prodán, zase se užívalo býků různých držitelů, neboť se nařízení přísně neprovádělo. Na to koupil p. Matějka zase býka bernského razu. Ten byl u něho licentován a užívalo se ho jako obecního. Po jeho odprodeji nastala zase nějakou dobu svoboda, a když úřady začaly na provádění nařízení přísněji doléhati, koupila obec býka na Hané. Toho držel J. Zobač č.1, po něm býka koupeného v Jimramově ošetřoval Ad. Dudek, po něm téhož H. Matějka a od té doby až do r. 1934 užívala obec jeho býků. 22. března odbyval se v N. Městě teoreticko-praktický kurs o výkladu zákona o plemenném chovu, jehož se účastnil člen komise pro chov hovězího dobytka Josef Prosecký. 18. června oceňoval za přítomnosti jmenovaných delegátů ze sousedních obcí inženýr Bukáček z N. Města drenáží zlepšenou jakost pozemků. Ústřední sbor zemědělské rady v březnu sděluje, že žádostem o podporu ze živelného fondu na škodu vyhynutím v r. 1931 povstalou nemůže býti vyhověno, že však žadatelé obdrží náhradu daně.

Príslušník zdejší obce Fr. Husák, zemědělský dělník v Mor. Budějovicích, žádal, jsu úplně bez práce a výdělku v příspěvek 165Kč na zaplacení nájemného z bytu za 3 měsíce, aby se zatím předešlo nebezpečí, že by jej obec musila přestěhovati do Věcova.

Jos. Boháč a druhové 22. dubna na vyzvání okresního úřadu berou dobrovolně protokolárně zpět své odvolání ze dne 22. května 1933.

V r. 1934 přešla usedlost č. 17 kupní smlouvou s Jos. Hladkého ml. a Jos. Hladkého st. na Antonii Hladkou.

Volba presidenta republiky

se konala 24. května ve Vladislavském sále na pražském Hradu. V 9 hod. 50 minut zahajuje předseda sněmovny Staněk schůzi Nár. shromáždění republiky prohlášením, že dnešní schůze se sešla, aby zvolila presidenta republiky. Přítomno 420 členů Nár. shromáždění, 281 poslanců a 139 senátorů, schůze je tedy způsobilá platně vykonat volbu presidenta republiky. Odevzdáno 418 platných hlasů. Z nich bylo 53 lístků prázdných 327 hlasů znělo na jméno Dr. Tomáš Gar. Masaryk. Na jméno komunisty Gottvalda bylo odevzdáno 38 hlasů. Je tedy presidentem Československé republiky znovu zvolen Tomáš Garigue Masaryk.

Okr. úřad výnosem ze dne 20. července 1934,č 9465, uděluje povolení ku provozování podkovářské živnosti.Požární policejní prohlídka provedena štábním četnickým strážmistrem a kominickým mistrem Antesem z Jimramova Luďkou 12. července. Nařízeno komíny omítnouti a drobné palivo s návsi odstraniti.

Starobní podpora

vyměřena okr. úřadem výnosem ze dne 10. srpna ,č 9701/2 Vinc. Zbytovskému č. 46 obnosem ročních 500Kč. Žádosti Petra Zobače a Ant. Slámové za starobní podporu nebylo vyhověno. Dne 29. a 30. srpna vykonána okresním účetním Kulfánkem revise obecního hospodářství, revisní útraty činily 186.5 Kč.

Na dotaz okresního úřadu se občané věcovští vyjádřili, že si přejí, aby reálka v N. Městě byla přejmenována na reálné gymnásium.

Devalvace.

Dne 17. února 1934 nabyl platnosti zákon, jímž se snižuje zlatý obsah Kč o jednu šestinu, t.j. se 44.58 na 37.15 miligramů

Obilní monopol.

V červenci zřízen Čsl. obilní monopol, kterým se mělo čelit nízkým cenám obilí nakupováním téhož jen určitými jmenovanými komisary.

Vláda republiky Čsl. stanovila výkupní ceny obilí takto:

a) u pšenice, žita a ovsa za 1q parita Praha:

u pšenice tvrdé v jakostní váze 79 kg - 164 Kč,

u žita " " 70 kg - 125 Kč,

u ovsa " " 50 kg - 112 Kč

Pobočka při druhé třídě byla ponechána i na šk. r. 1934-35

Zakoupena obecní pokladna za 440Kč za dovoz 10 Kč, na opravu cest a mostků vydáno 666 Kč, za cementové roury na mostek u č. 24 s dovozem 129 Kč, za cementové roubení ke studni u č. 33 s dovozem 93.60 Kč.

Leny bylo H. Matějkou vseto 0.60ha

O podporu ze státní stravovací akce se hlásilo třikrát po šesti a dvakrát po sedmi nezaměstnaných. Kromě těchto brali podporu dle gentského systému nezaměstnaní, kteří byli pojištěni u svých organizací: tkalci, tesaři, zedníci, lesní dělníci.

Počasí, úroda.

Jaro bylo velice příznivé. Mořená žita dobře vyzimovala a při teplém počasí v březnu a dubnu se znamenitě vyvinula. Za celý duben a první polovici května spadly jen asi 2 nepatrné dešťůky, a tak trochu větší déšť 17 a 18 května přišel rostlinstvu velice vhod. Teplé počasí velice podporovalo jeho vývin. Do 12. května byly i jabloně odkvetlé, a kolem 15. května v některých zahradách sekla se již tráva. Ale pak celé léto suché, takže 15. srpna byla sklizena nejen žita, ale i mnoho ovsů, o pšenících ani nemluvě. Ovsy na lehčích k jihu obrácených půdách, zůstaly krátké a hubené, na půdách těžších a k severu obrácených byly dobré.

Jetele suchem zřidly, zakrněly, někde se úplně vytratily, a také sen bylo mnohem méně. Žita dobře sypala, některá až dvě míry z mandele. Také bramborů se dosti urodilo, takže se prodávaly asi po 22 Kč. Slámy a píce málo. Proto skoro všichni zemědělci zdejší žádali za podporu na uhrazení škody, způsobené suchem a za náhradu daně pozemkové. Okresní komise zařadila všechny tři okrey novoměstskému hejtmanství do kategorie pro slevu daní a v podporu, s výjimkou některých obcí, které suchem tolik neutrpěly. Na přihlášku, učiněnou na nabídku zemědělské rady, obdrželi o podporu žádající sušenou cukrovku po 40 Kč za 100kg: Jos. Husák 2q, Jan Vašík 2q, Fr. Bojanovský 1q, Janu Zobačovi č. 110 se žádaných 50 kg nedostalo, poněvadž nežádal o podporu. Všichni si tuto píci velice chválili. Členové Domoviny obdrželi celkem 16q denaturovaného cukru.

Velkým suchem vyschly prameny některých studní, takže někteří hospodáři vodu dováželi. Okrsková jednota republikánského dorostu uspořádala pro širší veřejnost přednáškový kurs 1. března v hostinci Jana Vašíka. Dr. Peňáz přednášel: Právní otázky (o služebnostech), okresní účetní Karel Kulfánek: Obecní samospráva Zelený, statkář z Borovnice: Živočišná produkce. Dne 16. března táž jednota pořádala divadelní představení " Nechod' tam, pojď' rač k nám"

Na podzim odešla paní Votavová s dítětem na doléhání svých rodičů od svého manžela do Valu. Kromě již zapsaných staveb přistavěla Jos. Procházková ve dvoře chléva, Jos. Zobač č.33 přestavěl obytnou místnost pod starou vazbou a Jos. Němec přestavěl chlév pod stávající vazbou.

- 1935 -

Narodili se:

Miloslav Dědič č. 7- 21.října, Libuše Vašíková č.72- 27.srpna, Věra Sodomková č.29 - 6.června.

Zemřeli:

August Zobač č. 59, podruh - 8/6, Vincenc Zítka, výměník č.22, nar. 26/9 1852-18/4, Karolína Zítková, výměnice č.22 nar. 29/6 1855-17/4, Antonie Topinková, podruhyně č.68, nar. 17/3 1875, Josefa Dědičová, výměnice č.7, nar. 2/2 1864 - 4/11

Oddáni:

Josef Vařák z Odrance přiženil se na čís. 37, pojav za manželku Emilii Kalinovou, Marie Dvořáková č. 52, nar. 13/7 1902 s Janem Filipi z Krouné-21/3, Antonie Zobačová č.36, nar.28/10 1909, s Bohumilem Bukáčkem z Odrance-26/11, Fr. Procházka, nar. 31/5 1909 s Marií Bednářovou z Lišné- 9/11 1935.

Odvedeni:

Karel Votava č. 48, Adolf Dvořák č. 14, Jos. Zobač č. 33 Na vyzvání okresního úřadu byl obecním úřadem 11. ledna se 6 členy rozpuštěného zastupitelstva sepsán protokol, v němž prohlašují, že netrvají na rozhodnutí o svém odvolání proti rozpuštění obecního zastupitelstva v r. 1933.

Rada města Brna přijala usnesením ze dne 25/1 1935 zdejšího příslušníka Jana Zobače Brně, Kamenomlýnská ulice č. 58, do svazkuměsta Brna se ženou a 2 dětmi s právní platností od 12. října 1934.

Josef Kalina, řezník v Benátkách u Jimramova, byl 22. dubna přijat do svazku obce Trhonic, Adolf Zobač, nar. 1899, obuvník a domkař v Jimramově, přijat 7. listopadu do svazku obce Jimramova a Bohumil Boháč 26. listopadu nabyt domovského práva v Ubušíně.

Pro období od 1. ledna 1935 do 31. prosince 1938 jmenování okresním úřadem do místní volební komise:

Republikánská strana- Lad. Bednář č. 24, Josef Boháč č. 27, náhradníci Jan Havel, Stan. Prosecký.

Českosl. strana národně socialistická- Josef Dědič č. 46, Josef Hladký č. 49, náhradníci V. Zobač č. 57, Fr Havlíček č. 32,

Českosl. strana lidová- Rostislav Dostál, Jos. Srnský č. 28, náhradníci Jos. Prosecký č. 9, Fr. Bojanovský č. 39.

Do místní komise 6. února na návrh vl. komisaře jmenováni:

Josef Husák, předseda, Ed. Zobač č. 36, Josef Boháč, Lad. Bednář, náhradníci: Hynek Matějka, Josef Prosecký č. 9, Alois Dvořák č. 62, Jos. Topinka č. 8.

Místní komise na vyzvání mor. zemědělské rady odhadla snížení sklizně obilovin a píce v r. 1934 na 50%, okresní komise odhadla úbytek na 40%.

Narozeniny presidenta Masaryka

oslaveny důstojným způsobem 10. března. Místní osvětovou komisí společně se Sdružením venkovské omladiny, Okrskovou jednotou republikánského dorostu a Sborem dobrovolných hasičů v budově bývalé "horní" školy přednáškou, zpěvym recitacemi a čísly hudebními za hojně účasti obecnstva. Také při oslavné hranici, zažehnuté Hasičským sborem 6. března, byla řeč na oslavu promluvená vyslechnuta velkým počtem obecnstva. Projevy všeobecné úcty ke hlavě státu 7. března nesmějí býti dle nařízení okr. úřadu rušeny nepřípustnými veřejnými projevy a výkonem nevhodných prací.

Okrsková jednota republikánského dorostu uspořádala pro širší veřejnost 21. března přednáškový kurs. Dr. Peňáz z N. Města přednášel: O testamentu, Ženatý, tajemník z Brna: Dorostové hnutí a úkoly dorostu, paní Dornová z Města Žďáru: Úkoly venkovské ženy, prof. Spáčil z Města Žďáru: Využití statkových hnojiv

Ministerstvo zdravotnictví provedlo v červnu akci potírání nebezpečí, uškntutím zmije způsobeným, vstříkovaním sera, které bylo okresním úřadem zasláno obvodním lékařům, aby jím postiženým posloužili. Obec za serum zaplatila 2.50Kč.

Pro další tříleté období členů školního výborů školy hospodářské v Jimramově jmenován vládním komisařem Jos. Husák. 7. května došlo 8 poukazů na vydání zlevněného ječmene a ovsa o 30 Kč na 100 kg zemědělcům, kteří v r. 1934 byli postiženi suchem a žádali o podporu, nyní pak o příděl se přihlásili. Měli pak poukázáno. Jos. Němec 350kg ovsa a 300kg ječmene, Jos. Boháč 250kg ovsa, Fr. Bednář 400kg ječmene, Jan Havel 150kg ovsa.

Volba do Národního shromáždění

vykonána 19. května. V místní obci při volbě do poslanecké sněmovny odevzdáno 198 platných hlasů, z nich dostala strana republ. 118 hlasů, nár. soc. 21 a strana lidová 55 hlasů, národní obec fašistická 3, národní sjednocení 1 hlas.

Do senátu odevzdáno 172 platných hlasů. Na stranu republ. znělo 105, na čl. nár. soc. 19, na stranu lidovou 45, na nar, obec fašistickou 2, na stranu národního sjednocení 1 hlas.

Ze stran v obci volených obdrželi republikáni do poslan. sněmovny

45 mandátů, do senátu 23 man.;	čsl. nár. social.	"	"
28 " , " 14 " ;	strana lidová	"	"
22 " , " 11 " ;	strana fašistická	"	"
6 " , " - " ;	národní sjednocení	"	"
17 " , " 9 " .			

Volba do zemského zastupiteľstva 26. května

Odevzdáno 182 platných hlasů, z nichž připadlo straně republ. 106, čsl. nár. soc. 21, straně lidové 54, straně národního sjednocení 1 hlas.

Volba do okresního zastupiteľstva 26. května

Odevzdáno 182 platných hlasů, strana republ. obdržela 106, čsl. nár. soc. 22, lidová 53, strana národního sjednocení 1 hlas. Byli zvoleni: Jos. Petr, učitel v N. Městě na M., Fr. Starý, rolník Jány 36, Oskar Caha, statkář Rozsochy, Fr. Havránek, domkař Rad. Svratka, Al. Pohanka, rol. N. Veselý, Josef Dobiáš, správce družstva a Bystřice n. P., Jos. Khun, uč. N. Město, Fr. Hutar, odb. uč. Město Žďár, Fr. Tomášek, kovod. Štěpánov, Fr. Čech,Lesoňovice, Fr. Pospíšil, řed. m. šk. Město Žďár, Oldřich Veselý, rol. Mírošov, V. Slavíček, dom. Mor. Křížánky, Fr. Volavý, rol. Habří, Václ. Musil, obch. N. Město. Ministr vnitra jmenoval členy okresního zastup. (třetinu členů): Jos. Hudec, rol. Dalečín, Jos. Chromý, rol. Ostrov, Ant. Kadlec, rol. Spšlkov, Jan Mičín, ř. uč. Věchňov, Alfons Svoboda, zvl. Radňovice, inž. Zdeněk Štancl, Jimramov, Fr. Štursa, rol. Mírošov, Jos. Zítka, rol. Velké Janovice.

Okr. zastupitelstvem do okr. výboru zvoleni: Jos. Homolka, rol. Kozlov, Jos. Petr, Fr. Štursa, Fr. Hutař, Fr. Čech, V. Slavíček, Fr. Pospíšil.

Náhradníky zvoleni: O. Caha, J. Hudec, Jos. Chromý, Fr. Starý, Fr. Tomášek, Fr. Volavý, Ol. Veselý, Al. Svoboda

Do koresní finanční komise zvoleni: O. Caha, Fr. Mokřý, Fr. Volavý

Náhradníky " " : J. Dobiáš, Mil. Bečka, Ol. Veselý

Na jaře posázená poschlá místa v obecním lese nákladem 92 Kč.

V srpnu upraveny břehy nádrže na potoku nákladem 118 Kč a pořízeno pevné stavidlo-145 Kč. Za dovoz kamene na obecní cesty vydáno 532Kč, za práci nádenickou 188Kč, za roury na obecní cesty u č. 11 a 38 s dovozem 282 Kč. Zakoupena skříň pro úřední spisy a knihy za 267.80 Kč.

Na obecní knihovnu obnášel příspěvek 150 Kč, přibylo 15 knih.

Lenem v r. 1935 oseli: H. Matějka 0.90ha, Jos. Topinka 0.19 ha, Fr. Kryštof 0.14ha a Al. Dvořák č. 62 - 0.16ha.

Sbírka "Motorisací k obraně vlasti" vynesla 64.50 Kč.

Volby do obecního zastupiteľstva

Výnosem okresního úřadu ze dne 2. listopadu 1935, čís. 10.499/1, vypsány volby do obecního zastupiteľstva na den 1. prosince 1935. Do 12. hod. 17. listopadu předložily své kandidátky 3 strany volební.

Čís. 1 Čsl. strana lidová:

1 Fr. Dostál, 2 Josef Zobač č. 1, 3 Josef Zobač č. 15, 4 Ed. Zobač č. 36, 5 Fr. Bojanovský č. 39, 6 Josef Libra č. 19, 7 Ad. Fišmon č. 3, 8 Jan Zobač č. 16, 9 Jos. Prosecký č. 9, 10 Ad. Pekárek č. 23, 11 Jos. Srnský č. 28, 12 Fr. Procházka č. 41, 13 Fr. polanský č. 67, 14 Josef Zobač č. 47.

Čís. 2 Čsl. strana národně socialistická:

1 Josef Dědič č. 46, 2 Fr. Kubík č. 38, 3 Fr. Dědič č.7

Čís. 3 Republikánská strana zemědělského a malorolnického lidu a Domoviny domkařů a malorolníků:

1 Al. Dvořák č. 62, 2 Josef Husák č. 51, 3 Josef Havlíček č. 11, 4 Josef Boháč č. 27, 5 Jos. Topinka č. 8, 6 Jan Vašík č. 72, 7 Lad. Bednář č. 24, 8 Fr. Chládek, 9 V. Kosek č. 12, 10 Fr. Kryštof č. 56, 11 Stan. Prosecký č. 42, 12 Adolf Dvořák č.14.

Z 207 voličů, zaspaných ve volebních seznamech, se dostavilo 197 a všechny jimi odevzdané hlasy byly platné.

Za stranu lidovou byli zvoleni:

Fr. Dostál, Josef Zobač č. 1, Jos. Zobač č. 15, tedy tři členové a Ed. Zobač a Fr. Bojanovský náhradníci.

Za stranu národně socialistickou zvolen 1 člen

Josef Dědič č. 46 a Fr. Kubík jako náhradník.

Za stranu republikánskou:

Al. Dvořák č. 62, Josef Husák č. 51, Jos. Havlíček č.11, Josef Boháč č. 27, Jos. Topinka č.8, Jan Vašík č. 72, Lad. Bednář č. 24, Fr. Chládek - tedy 8 členů a Vinc. Kosek, Frant. Kryštof, Stan. Prosecký a Ad. Dvořák- náhradníci.

19. prosince provedena volba obecní rady. Starostou zvolen Jan Vašík, jeho náměstkem Al. Dvořák č. 62, prvním radním Frant. Dostál, druhým Jos. Husák.

Koncem září byl zjištěn obvodním zvěrolékařem z Jimramova u uhynulého selete mor vepřového dobytka. Okresním úřadem nařízena opatření proti šíření této nákazy. I byla ostatní selata utracena a zakopána, hnůj vyvezen a zaorán, chlév desinfikován.

V r. 1935 koupil Josef Lorenc, domkař č. 43, usedlost od Vincence Stehlíka v Rož. Pasekách. Odstěhoval se tam, ale chalupu ve Věcově si ponechal. Odprodal pouze

Na oslavu našeho osvobození pořádána 27. října v budově bývalé "horní " školy Místní osvětovou komisí "Sdružením venkovské omladiny", Okrskovou jednotou republikánského dorostu a Sborem dobr. hasičů přednáška s promítáním světelných obrazů "Prvních deset let republiky"

Fr. Dědič č. 7 žádal po smrti své manželky Josefy, která pobírala jako on starobní podporu ročních 300 Kč, žádal za zvýšení své podpory, i byla mu zvýšena na 500 Kč.

President T. G. Masaryk- osvoboditel vzdal se 14. prosince 1935 úřadu.

Na poledne v sobotu 14. prosince 1935 pozval president republiky T. G. Masaryk do Lán předsedu vlády dr. Milana Hodžu, předsedu poslanecké sněmovny Jana Malypetra a předsedu senátu dr. Soukupa. Hosté se shromáždili v hale lánského zámku, kde pozdravil kancléř dr. Šamal a přednosta politického oddělení kanceláře presidenta republiky dr. Schieszl a presidentův tajemník dr. Schenk. Předseda vlády a předsedové obou sněmoven Národního shromáždění uvedeni byli potom do presidentovy pracovny. Pan president tam stál již u stolu a čekal. V pozadí pracovny byli členové jeho rodiny:syn Jan, dcery Alice a Olga a vnučka Anna po zemřelém synu Herbertovi. Přítomen byl také presidentův lékař dr. Maisner.

Kancléř dr. Šamal předstoupil a promluvil takto:

„ Pane předsedo vlády, pane předsedo sněmovny a senátu! Pan president mne pověřil a přikázal mi, abych jeho jménem vám přečetl dnešní jeho prohlášení a výraz jeho pravé vůle." Z desek vyňal pak kancléř list papíru a četl:

„ Presidentský úřad je těžký a odpovědný a vyžaduje proto plné síly. Vidím, že již nestačím, a proto se ho vzdávám. Byl jsem čtyřikrát zvolen presidentem naší republiky; snad mi to dává legitimaci, abych vás poprosil a celý národ československý i spoluobčany národností ostatních, abyste při správě státu pamatovali na to, že státy se udržují těmi ideály, z nichž se zrodily. Sám jsem si toho byl vždycky vědom. Potřebujeme dobrou zahraniční politiku a doma spravedlnost ke všem národům, ať jsou kterékoliv národnosti. Rád bych vám ještě řekl, že za svého nástupce doporučuji dr. Beneše. Pracoval jsem s ním za hranicemi i doma a znám ho. Mám plnou důvěru, že vše půjde dobře, a dá-li Bůh, budu se na vás ještě chvíli dívat, jak to vedete. Vás, pane ministerský předsedo, prosím, abyste vzal mou resignaci na vědomí a zařídil, co je třeba".

Předseda vlády a předsedové Nár. shromáždění poděkovali jménem národa a státu panu presidentovi.

Volba nového presidenta

konala se ve Vladislavském sále 18. prosince 1935, kterou byl zvolen dr. EDUARD BENEŠ odevzdáno 440 platných hlasů, z nich bylo prázdných 76, 340 hlasů znělo na jméno dr. Ed. Beneše. Na jméno dr. Bohumil Němec byly odevzdány 24 hlasovací lístky.

Počasí.

Po vánocích napadl sníh, že byla sanice. Dostí tuhé mrazy kromě oblevy koncem února ještě koncem března. V Poličce 5. března 23 °C mrazu. Koncem dubna a v květnu po několik dní silný noční mráz, který zvláště v níže položených krajinách zničil květ ovocných stromů. Třešeň ve zdejším kraji vůbec nebyla, jinde jen málo, a meruněk nebylo v celé republice. Na studený květen následoval horký červen a červenec, takže kolem 20. července bylo veliké sucho. Podle pozorování teploty na státní hvězdárně v Praze byla teplota v tomto měsíci nejvyšší za posledních 160 let. Koncem července spadly dva vydatnější deště, ale ty prospěly leda jen bramborům. Teprve větší deště od 21. do 24. října napojily prameny trvalým suchem vyschlých studní.

Úroda.

V r. 1935 byla bohatá úroda sen a jetele, za to otav málo, a na sušších loukách se ani neseckly. Jarní pšenice byly z velké části zničeny (houseskou) larvou mouchy zelenušky. Brambory, ječmeny a ovsy utrpěly suchem, zrno zůstalo hubené. Někteří hospodáři odhadovali úrodu jařin na poloviční proti roku 1934.

- 1936 -

V r. 1936 se ve Věcově narodili: Drahomíra Zobačová 14. června, dcera Josefy Zobačové, švadleny Miroslav Vařák 6. července, čís. 37- Jaroslav Zobač 18. listopadu, č. 21 Zemřeli: 15. ledna Josef Dědič, podruh č. 49- 1. července „Jindřiška Librová, domkařka č. 19. 3. srpna Josef Kalina, výměník čís. 10

obdržel 300 Kč. Ani na živu zůstalé tele se nemusilo utratit, neboť sousedé se postarali o jeho výživu, donášejíce pro ně mléko, nejvíce prý rodina Havlova č. 35.

Úroková mzda.

Vládním nařízením ze dne 21. prosince 1935 se stanoví nejvyšší přípustné úrokové sazby u peněžních ústavů a peněžních podniků. Peněžní vklady na vkladní knížky a na vkladní listy v zemi České a Moravskoslezské: u spořitelen mimopražských bez výpovědi až 3 %, u všech ostatních peněž. ústavů 3 % s výpovědí měsíční 3 1/4 % " " " 3 1/4
tříměsíční " " " 3 1/2

Pro zápůjčky u ústavů lidového peněžnictví: pro zápůjčky dlouhodobé hypoteční u kampelišek 4 1/2 %, u spořitelen 4 1/2 % u ostatních ústavů lidového peněžnictví v zemi České a Moravskoslezské až 4 1/2 %.

Lesní hospodářský plán pro Věcov

vyhotovil p. Ludvík Hájek, nadlesní v Novém Městě za 285.50 Kč, za pomocnou práci figurantům 80 Kč.

Cesta k Lišné.

od čísla 24 je po rozcestí postavena na pozemku od parcely 489 a 490, náležejícím ke knihovní vložce č. 24. Obecní zastupitelstvo svolilo, aby majiteli čís. 24 Fr. Bednářovi za tento pozemek byla v náhradu postoupena ona část staré cesty které se nyní neužívá.

Lenem oseto.

Hynek Matějka 80a, Jaroslav Zobač č. 21-10a, Fr. Dvořák č. 52-15a, Fr. Kryštof 15a, Alois Dvořák č. 62-15a.

Frant. Bartoš

onemocněl nervově a byl 12. května sanitním autem, z Nového Města najatým, dopraven do ústavu pro choromyslné v Černovicích.

Kuchařský kurs.

pořádala v květnu pí Keprtová z Pardubic v hostinci p. Dostála. Kurs měl býti čtyřměsíční, ale po třech nedělích se rozešel. Přihlásilo se 6 účastnic, čtyři z Věcova a dvě z Míchova, polatek za osobu 250 Kč. První týden vyučovala sl. Voříšková ze Žďáru, pak sl .Tišmonová z Pohledce.

Půjčka na obranu státu.

vynesla přes 3 1/2 miliardy Kč.

Slečna učitelka Čejková

přidělena na krátkou dobu před prázdninami do Křižánek a místo ní na tu dobu ustanoven učitel Materna. Pro školní rok 1936-37 nebyl na škole dostatečný počet dětí pro pobočku, vyučováno jako na dvojtřídce, a do Věcova se po prázdninách žádný z výše jmenovaných nevrátil.

Obilní monopol

prodloužen v červenci do roku 1940 Základní výkupní ceny obilí stanoveny takto: pšenice 164 Kč, žito 125 Kč, ječmen 109, oves 112 Kč. S těchto cen se činí srážky, u pšenice 18 Kč, u žita 8 Kč, u ječmene 12 Kč, u ovsa 7 Kč. Měsíční příplatek k cenám na obilí je u pšenice

pro září až prosince 1936-0.50 Kč, leden- červen 1937- 2 Kč, u žita totéž, u ječmene září - prosinec 1936-0.50 Kč, leden a únor 1937-1.50 Kč, u ovsa září a říjen 0.50 Kč, listopad a prosinec 1 Kč, leden - červen 1.50 Kč.

Prodejní cena u pšenice 1/8 1936- 30/6 1937 - 176 Kč,
" u žita " " - 136 Kč,
" u ječmene 1/7 1936 30/6 37 - 117 Kč,
" u ovsa " " - 120 Kč.

Obecní pozemky.

pronajaty z volné ruky 8. srpna Na nátlak obecního zastupitelstva dosavadní nájemnci, kteří mají větší výměru vlastních pozemků, přepustili, část pozemků, kteří měli pronajaty a obecní zastupitelstvo je přidělilo potřebnějším. Tak obdrželi po Jos. Lorencovi Josef Hladký 15a, Fr. Jílek 15a, Vincenc Kosek 15a a Josef Vítek loučku "Zahrádku" po Jos. Boháčovi přiděleno Fr. Dědičovi č. 7 pole v Lázích a po Jos. Kalinovi č. 10 pole u Bořiny, Josefu Havlovi č. 44 obecní louka po Fr. Bojanovském, pole u obecního lesu po Ed. Zobačovi Josefu Havlíčkovi č. 11.

Stavby.

Jos. Boháč č. 27 dal nový vrch na obytné místnosti a chlév, Jan Vašík č. 72 přestavěl prostřední část svého stavení a místní školní rada postavila na místě starých záchodů u budovy bývalé školy "dolní" záchody nové.

Hodnota koruny čsl.

stanovena vládním nařízením ze dne 9. října 1936 na 31.21 miligramu ryzího zlata. Tím je hodnota koruny pevně stanovena a její ohodnocení proti dosavadnímu stavu činí 15.98 procent. Hodnota zlata činila dosud 26.917.90 Kč za 1 kg ryzího zlata, nyní bude stát 32.041.01 1/4 Kč.

Elektrisace.

Západomoravské elektrárny (ZME) v Brně přípisem ze dne 12. prosince 1936 učinily obci nabídku připojení ji na rozvodné sítě a dodávati v ní elektrický proud pro osvětlení, pohon a topení. Obecní zastupitelstvo ve schůzi 15. prosince 1936 většinu hlasů se rozhodlo na připojení a vyhovění těmto podmínkám.

1. Obec se účastní na akciovém kapitálu ZME obnosem 30 Kč na jednoho obyvatele, což při počtu zdejších obyvatelů okrouhle 300 činí 30 kusů akcií ve výdejní hodnotě 9000 Kč.
2. Obec poskytne na vybudování přespolního vedení vysokého napětí jednou pro vždy stavební příspěvek v částce 4.500 Kč.
3. obec složí předem 57.000 Kč jednou pro vždy jako zálohu na stavební příspěvek..
4. Proud bude ZME v obci prodávati za její základní ceny, t.j. 2.80 Kč za jednu kilovatou hodinu pro osvětlení, 1.70 Kč za jednu kilovatovou hodinu pro pohon a 0.90 Kč za jednu kilovatovou hodinu pro topení.

Přestavba záchodů u dolní školy.

Místní školní rada provedla v srpnu a září přestavbu záchodů u dolní školy. Práci provedl stavitel Jos. Veselský z Jimramova. Rozpočetl ji na 11.192 Kč, ale obnos se zvýšil prací, vykonanou na víc: část plechové krytiny nad záchodky, dveře u chléva s betonovým futrem, vyzdění zdiva záchodů do výše zdiva budovy, vyzdění zápraží u hnojniště, poloskleněné dveře u síně a některé opravy u obou škol, takže celý účet s 3 % obrátovou daní 408.65 Kč vyzněl na 14029.65 Kč. Místní šk. rada na úhradu tohoto dluhu zařadila do rozpočtu na r.

1937-9000 Kč. Proti tomu podali někteří poplatníci a voliči námitky, jejich znění a vyřízení patrně z následujícího:

Okresní úřad v Novém Městě na Mor. 18/12 1936, čísl. 18.245/1 Míchov, Rož. Paseky a Věcov, námitky poplatníků a voličů do rozpočtu místní šk. rady ve Věcově na r. 1937

Výměr.

Panu Fr. Strakovi a druhům v Míchově, k rukám p. Straky v Míchově, Ant. Kuklovi a druhům v Rož. Pasekách, k rukám p. A. Kukly v R. Pasekách, Hynku Matějkovi a druhům ve Věcově, k rukám p. H. Matějky ve Věcově

Okr. výbor v N. Městě na M. usnesl se ve schůzi 18/12 1936 na základě ustanovení § 4 zákona ze dne 27/11 1930, č. 169 Sb. z. a n. nevyhověti včas podaným odvoláním Fr. Straky a druhů z Míchova ze dne 18/10 1936, Ant. Kukly a druhů z R. Pasek ze dne 22/9 1936 a H. Matějky a druhů z Věcova ze dne 27/10 1936 proti rozpočtu místní šk. rady ve Věcově na r. 1937, pokud jde o námitky výše zařazené položky v obnose 9000 Kč v mimořádném hospodaření na přestavbu záchodů při dolní škole ve Věcově a pokud jde v požadavek, aby odpovědní činitelé nesli sami důsledky svého nesprávného jednání.

Odůvodnění

Jmenovaní jako voliči a poplatníci namítají v celku asi toto:

Oprava respektive přestavba záchodů při dolní škole ve Věcově byla provedena letos v srpnu nákladem asi 14 000 Kč (s úroky 15.000 Kč), ač nebylo toto vydání vůbec obsaženo v rozpočtu na r. 1936 (položka 700 Kč v rozpočtu na r. 1936 jest na záchody dřevěné, které byly postaveny v r. 1935). Náklad na tuto stavbu byl dán teprve do mimořádného rozpočtu na r. 1937, a to částkou 9000 Kč, a zbytek má býti dán až do rozpočtu na r. 1938. O špatném stavu záchodů u dolní školy věděla místní šk. rada již dávno a nepostarala se o to, aby potřebný obnos byl dán včas do rozpočtu. Místní školní rada si počínala způsobem nevhodným, poněvadž náklad 15.000 Kč na zřízení záchodů pro jednu třídu je nepřiměřeně vysoký, místní šk. rada měla si vyžádati návrh na několik způsobů řešení a pak provést věc způsobem jednodušším a méně nákladným, a nikoli bez ofertního řízení a v srpnu, kdy jsou žně, takže se poplatníci nemohli vůbec zúčastniti přípravných prací. Místní šk. rada dala v r. 1935 pouze podepříti prasklou zeď záchodů a postavila vedle za 700 Kč dřevěné záchody, které byly letošního roku zbourány a bez uvědomění poplatníků se provedla r. 1936 stavba nových záchodů za nerozpočtenou částku 14.000 Kč, což se stalo též bez svolení nadřízených úřadů.

I jiné zařízení a úpravy (dvě pumpy, sporáky, železné branky u zahrady atd.) se staly tím způsobem, že byly provedeny a zaplacené a teprve potom byly dány do rozpočtu, jsou dokonce některá zařízení, která dosud v rozpočtu ani nebyla jako náklad na opěrnou zeď z r. 1935), takže poplatníci jsou tu vždy postaveni před hotovou věc. Proto žádají stěžovatelé, aby položka k výstavbě záchodů byla značně snížena, aby odpovědní činitelé nesli sami důsledky neoprávněného jednání a v hospodaření místní školní rady se stala náprava tak, aby příští rozpočty nebyly soupisem již pořízených věcí.

O podaných odvoláních jest uvážili takto:

Napadený rozpočet místní šk. rady ve Věcově byl dodán jednotlivým přiškoleným obcím, a byl těmito obcemi zachován postup, předepsaný v § 4 zákona č. 169/1930 Sb. z. a n., v obci Míchově byl školní rozpočet schválen usnesením obecního zastupitelstva dne 14/10 1936. V době, kdy byla vyvěšena vyhláška o vyložení školního rozpočtu k veřejnému nahlédnutí, byla podána odvolání, jichž obsah jest nahoře uveden, poplatníky a voliči z Míchova, R. Pasek a

Věcova. Místní šk. rada dala v červenci 1936 prohlédnout záchody při dolní škole ve Věcově, ježto jejich stav vzbuzoval po stránce bezpečnosti obavy, stavebním znalcem stavitelem Josefem Veselským z Jimramova, podle jehož posudku jeví se stav záchodů do té míry nebezpečným, že byla jím navržena okamžitá přestavba. Vzhledem k tomu byla místní šk. rada na základě platných předpisů oprávněna se usnésti na provedení investice, jež nebyla v rozpočtu na r. 1936 obsažena, poněvadž by jinak mohla vzniknout škoda větší, nebylo tedy nesprávné, že vydání tím vzniklé bylo částečně pojato obnosem 9000 Kč do mimořádného rozpočtu na r. 1937. Pokud mohlo býti úředním technickým znalcem zjištěno, jest přestavba záchodů provedena v přiměřené velikosti, a náklad na stavbu vynaložený celkem úměrný provedené stavbě. Uznala-li tedy místní šk. rada ve Věcově tento rozpočet stavitelské firmy Josef Veselský, nelze na jejich funkcionářích žádati nějakou náhradu škody, když její usnesení o provedení stavby bylo následkem posudku soudního znalce stavebního v minulosti stavby.

Nutno však stížnostem dáti za pravdu a vytknouti místní šk. radě, že nedala stav záchodů znalecky vyšetřiti již v r. 1935, kdy již stavbou dřevěných záchodů projevila nutnost zřízení nových záchodů a že nezařadila již do rozpočtu školního na r. 1936 nějakou větší částku, čímž by byl odpadl náklad na dřevěné záchody, jež byly za rok potom úplně odstraněny.

Dále nutno vytknouti místní šk. rad, že zadala stavbu znalci, od něhož pocházel posudek o nutnosti stavby, z volné ruky a že se nepřesvědčila, zda jsou ceny v rozpočtu přiměřené a zda by nebylo možno docílit nižší ceny a konečně, že neoznámila nutnost stavby nadřízenému úřadu se žádostí o povolení a posouzení nutnosti úpravy.

Pokud namítají stížnosti, že místní šk. rada provádí i jiná zařízení a úpravy bez rozpočtu a dává náklady na ně do rozpočtu, až po zaplacení, nelze se touto stížností na tomto místě zabývat, ponevadž nemíří přímo proti školnímu rozpočtu na r. 1937.

Bude však učiněno opatření, aby se neopakovaly případy, že by místní šk. rada činila vydání v rozpočtu neobsažená. Doporučovalo by se také, aby poplatníci, když jsou toho názoru, že zařízením budou dotčeny jejich zájmy poplatnické zbytečně nebo ve větší míře, upozorňovali včas nadřízený úřad na případné nesprávnosti v hospodaření místní šk. rady, aby mohl úřad včas dáti si věc (vysvětliti) vyšetřiti a zabrániti případným nesprávnostem.

Toto rozhodnutí má podle § u 4., odst. 6 citovaného zákona platnost konečnou.

Okresní hejtman Dr. Dvorzak v r. Obecní radě ve Věcově

na vědomí Okresní hejtman Dr. Dworzak.

Přednášky a divadlo.

Dne 26. března 1936 přednášela v hostinci p. Vašíka paní dr. Havlíková z N. Města: O hygieně ženy venkovské Jednota republikánského dorostu ve Věcově 15. listopadu konala valnou hromadu; pan dr. Peňáz z N. Města mluvil na heslo "Mladí vpřed" a slečna Bukáčková z N. Města: O úkolech dorostu. Táž okrsková jednota pořádala 28. října divadelní představení "Věrní se probouzejí, sbor dobrovolných hasičů 12. a 13. dubna "Zlomte okovy" a sdružení katolické omladiny 5. dubna drama "Srdce a prsten".

Do Obecní knihovny bylo zakoupeno knih za.....

Počasí

Do února 1936 byla zima mírná. V prosinci spadlo trochu sněhu, ze se mohlo několik dní jezdit i na saních, ale ten brzy roztál, a bylo pak bez sněhu a mírně až asi do 5. února, od té doby asi do 7. března tuhé mrazy bez sněhu, ve druhé třetině března mlhavo, oblačno, přeháňky. První polní práce odbývány na sušších polích již 23. května a na 1. duben připadalo již první setí. Třetí třetina května byla deštivá. Žita na těžších půdách, zvláště však umělými hnojivy na jaře přihnojená, ještě před květem klesla. V červnu částečně povstala a odkvetla, ale zrno zůstalo hubené, některá zůstala, jak by je přiválel, porosila plevelem, a na těch byla škoda zvláště veliká. Červen byl sušší, a tu se sena pěkně klidila, ale v červenci bylo zase počasí deštivé. Meteorologická stanice pařížská ohlásila, že tento měsíc byl nejdeštivějším červencem ve Francii od r. 1751. I na ovsech způsobeny dešti značné škody. V prvních dvou třetinách měsíce září bylo jasné a teplé počasí, ve třetí třetině bylo deštivo a studeno; 28. září sněžilo, 1. a 2. října rovněž. 12. října byl tak silný mráz, že se brambory mohly proorávat až někdy po deváté hodině, kdy půda vzešlým sluncem částečně rozmrzla. Úroda bramborů byla dobrá, ale neměly dobrou chuť, také zelí, tuřín a řepa burgundka dobře se urodily. Někteří prodali brambory na drobnou do Jimramova po 17-18 Kč, lihovar v Pavlovicích platil za 1 % škrobnatosti 1.30 Kč a brambory měly průměrně 18 % škrobnatosti. Na podzim i na jaře 1936 bylo vysázeno ve Věcově a okolí zase dosti ovocných stromků.

Školní újezd.

Obecní zastupitelstvo ve schůzi 22. února se usneslo na připojení se obce ke školnímu újezdu v Jimramově.

=====

- 1937 -

=====

V r. 1937 se ve Věcově narodili:

18. února Miloslav Topinka č. 8 -27. března Jan Vašík č. 72- Květoslava Havlová č. 35 dne 29. dubna-5. srpna Zdeňka Havlová č. 44- 12. srpna Anna Procházková č. 41- 22. září Jan Libra č. 19- 6. října František Bojanovský č. 39 - 14. října Marie Zobačová č. 36- prosince Josef Jílek č. 45

Zemřeli:

14. ledna Antonie Zbytovská, domkařka č. 46, stará 74 roky- Anežka Krátká 1. května, stará 62 roky, vdova po učiteli Františku Krátkém, působivším a zemřelém v Ubušíně - 16. prosince Anna Dvořáková, výměnice č. 52, stará 70 let.

Oddáni:

3. dubna Frant. Libra, syn po zemřelém Fr. Librovi č. 6, narozený 1. dubna 1897 s Antoníí Hladkou, dcerou Josefa Hladkého, domkaře č. 17 a zemřelé Antonii Hladké. 3. dubna Frant. Chalupník, syn podsedníka Josefa Chalupníka v Míchově s Martou Dudkovou, dcerou Ad. Dudka a Vincencie ve Věcově č. 6., 15. června se přizemil Josef Zobač č. 36 do Dalečína, pojav za manželku Marii Strakovou.

K vojsku byli odvedeni Jan Bojanovský č. 39 a Bohumil Klouda č. 54.

Škoda na mladých stromkách ovocných.

Za tuhých mrazů v únoru dohnal hlad zajíce k lidským obydlím. Nadělali na mladých stromkách ovocných mnoho škody; ovocná školka, před několika lety na pozemku od č. 6 založená, byla jimi úplně zničena. Lenem oseto: Fr. Kryštof 20a, Jaroslav Zobač č. 21- 15a, Hynek Matějka 1 ha, Josef Zobač č. 1- 40a.

Požár

Dne 1. června vyhořel Josef Zobač č. 33.

Dříví v obecním lese

V obecním lese za řízení lesního hospodáře Fr. Dostála bylo prodáváno 13. června. Za 7 metrů po 45.50 Kč se utržilo 318.50 Kč, za lyžiny 157 Kč a za tyčky 321 Kč.

Civilní protiletecká ochrana - CPO

Zákon ze dne 11. dubna 1935 dává možnost povolati k povinné součinnosti s orgány obce při provádění ochrany proti leteckým útokům veřejné i jiné korporace, vyvíjející v obci svou činnost, nebo jednotlivce tu bydlící a výdělečně činné.

Starosta obce řídě se bližšími předpisy k tomuto ustanovení v § 2 vl. nař. ze dne 18. října č. 199 Sb. z. a n., obsažených ve směrnících CPO č. 1, jmenoval za souhlasu politického úřadu velitelem místní protiletecké ochrany Josefa Husáka a ten sestavil 6 pohotovostních služeb: 1 pohotovostní služba požární o 16 členech, velitel Hynek Matějka, 2 služba samaritní o 6 členech, velitel Jan Havel, 3 služba asanační o 6 členech, velitel Josef Topinka č.8, 4 služba poplachová o 3 členech, velitel Fr. Libra č. 6, 5 služba zastírací o 4 členech, velitel Fr. Dostál a 6 služba spojovací a signální, velitel Rostislav Dostál.

Půjčka na elektrisaci.

Výnosem zemského úřadu v Brně ze dne 28. května 1937, č. 20.598-II-3, povoleno obci Věcovu uzavřítí půjčku na elektrisaci 70.500 Kč. Obec vyjednala půjčku u občanské záložny v Jimramově na 4.5 % a složila ZME na vybudování přespolního vedení vysokého napjetí 4.500 Kč, 57.000 Kč jako zálohu na stavební příspěvek a 9000 Kč za 30 akcií. Práce zahájeny 4. října a pokračovaly dosti rychle, takže 22. října se někde již svítilo. Na veřejné osvětlení věnováno 9 světel. Hospodáři si pochvalovali pohonnou sílu elektřiny při mlácení obilí při poměrně nízké ceně.

Oprava mostků a stavba nového.

U čísla 2. opraven můstek nákladem 58 Kč, u čís. 51 stála oprava 40 Kč, a u čísla 28-30 Kč. U čísla 27 místo dřevěného mostu postaven klenutý most kamenný. Práce stály 437.90 Kč, vápno 85 Kč a cement 186.30 Kč, celkem 709.20 Kč.

Odchod řídicího učitele Fr. Chládky.

Dne 7. srpna se z Věcova odstěhoval řídicí učitel Fr. Chládek, byl jmenován řídicím učitelem v Morašicích u Chrudimě. Sloužil po převratu na zdejší škole, od 15. ledna 1927 jako definitivní řídicí učite. V r. 1926 pojal za manželku Libuši Krátkou, dceru po zemřelém Fr. Krátkém, učiteli v Ubušíně, s níž měl v e Věcově čtyři děti: Jarmilu, Miloše, Zdeňka a Jiřího. Zatímní správkyní školy jmenována paní učitelka Františka Křenková a na místo druhé ustanovena výpomocná učitelka Hel. Wiesnerová z Jimramova.

Ceny obilí ze sklizně 1937.

Pšenice: Základní výkupní cena 164 Kč, měsíční příplatek září-prosinec 0.50, leden-červen 1938 1 Kč, prodejní cena celý rok 182.50 Kč. Žito: Základní výk. c. 135 Kč, měs. př. září-prosinec 0.50, leden-červen po 1 Kč, prod. cena po celý rok 136 Kč. Ječmen sladařský 125-130, průmyslový 110, krmný 109 Kč, měsíční přípl. 1 Kč, prodejní o 8 Kč vyšší než výkupní. Oves: výkupní cena 115, přípl. září-list. 0.50, pros-leden 1 Kč, únor 1.50 Kč, prodejní cena o 8 Kč vyšší než výkupní. Kukuřice dle druhu 110, 112, 125 Kč.

Vyhláškou ministerstva financí stanoveny průměrné ceny na listopad takto: Pšenice 160 Kč, žito 130 Kč, ječmen 120 Kč, oves 120 Kč, kukuřice 120, proso 120, hrách 180, fazole 170, bob koňský 140, peluška 150, vikev letní 130, rýže 250 Kč.

Stavby.

Zobač Josef č.33 po požáru zbylé zdi obytných místností zvýšil a ostatní postavil od základu, Havel Josef č. 44 postavil stodůlku a na domek dal nový vrch a Dvořák Alois č. 62 postavil novou stodolu.

Změna držebnosti.

Šejnoha Josef č. 30 koupil od Lorence Josefa, který se vystěhoval do Rož. Pasek, asi sedm měř pole.

Místní školní rada.

Na podzim vypršelo čtyřleté období místní školní rady. Do nové zvolen z Věcova Josef Němec ml. č. 20 a tři náhradníci: Jan Havel č. 35, Vincenc Kosek č. 12 a Lad. Bednář č. 24, z Míchova Fr. Řádek, z Rož. Pasek zůstal Fr. Vašík a v Koníkově zvolen Ed. Zobač. Takto obnovená místní školní rada si zvolila 27. prosince za předsedu Josefa Němce.

Choromyslný Fr. Bartoš odvezen 17. prosince do ústavu choromyslných v Černovicích.

Dne 14. září ve 3 hod. 29 minut zemřel prezident Osvoboditel T. G. Masaryk.

naplniv svého života 87 let 5 měsíců a 7 dní. Rakev byla bez zvláštních okázalostí převezena 17. září večer z Lán do Prahy na Hrad 18. září v 9 hod dopoledne otevřen přístup obecnstvu do Hradu a to až do 20. září do 21 hodiny, kdy byl Hrad opět uzavřen. V úterý 22. září byl Masaryk pohřben v Lánech. 20. září vzdán v poslanecké sněmovně a v senátě posmrtný hold T. G. Masarykovi.

Předsedou poslanecké sněmovny Malypetr mimo jiné pravil: S nevýslovným žalem skláníme se před neúprosným rozhodnutím osudu, jímž ukončen byl tělesný život největšího občana republiky T. G. Masaryka, ale s plnou jistotou jsme přesvědčeni, že duch jeho zůstane provždycky státu i všemu jeho lidu útočištěm nejbezpečnějším. On, jehož život zasvěcen byl práci a službě pro národ s tak hlubokou, však neokázalou láskou a obětavostí, pro niž je málo příkladů v dějinách-nemůže zemřít. Odchází jen, aby dal matce zemi, co její jest, ale nám i budoucím zůstane tím, čím byl, když byl s námi učitelem, rádcem, ochráncem a Osvoboditelem. Jeho duch vstoupil do Slavína velikánů našich dějin a bude v srdcích národa vždycky mezi těmi, k nimž se obracíme slovy: Nedej zahynouti nám ni budoucím. Celý jeho život je důkazem, že patří k vyvoleným, které pověřuje Prozřetelnost mimořádnými úkoly v životě národů i vývoji celého lidstva a proto ji vybavuje mimořádnými schopnostmi.

Dne 19. září 1937 konalo obecní zastupitelstvo smuteční schůzi, aby vzdalo posmrtný hold T. G. Masarykovi. Českobratrský evang. farář p. Otto Prosek promluvil na ní o životě a velkém odkaze zesnulého.

Divadla

19. prosince se hrálo Sdružení katolické omladiny v hostinci u p. Dostála " Bezbožnici".

Počasí

V noci ze dne 2. na 3. prosince 1936 napadl sníh, že se jezdilo na saních do Jimramova a N. Města, na krátko však jen, neboť kolem 10. se zase oteplilo, sníh místy roztál, sanice přestala. V druhé polovici měsíce jasno, ve dne mírně teplo, v noci mráz. Celý leden v únoru 1.- 14. mrazy. Koncem měsíce sněží, dobrá sanice. V únoru 1.-14. mrazy, 15. a 16. obleva a zase vánice a mrazy až do 27. února, 28. obleva, taje. V březnu nestále, noční mrazy, přeháňky. V dubnu 1. - 6. přeháňky, mírně teplo, 18.-24. zima, přeháňky, střídavě oblačno. V květnu 1.-22. jasno, teplo, mírné deště, ke konci bouřливо. V červnu kolem 10.-15. vydatné deště, 24/7 první sečení žita. Celý říjen a první týden v listopadu bylo krásné, jasné a teplé počasí, 14. listopadu první sníh, 16. listopadu 12 cm sněhu, 17, 25. a koncem listopadu silný mráz. První a druhá třetina prosince slabé mrazy, konec měsíce mrazy, přeháňky.

Úroda.

Žita na některých pozemcích byla napadena plísní (rzí). Kde se to stalo před květem nebo za květu, zůstalo zrno velice hubené. Která zůstala od této choroby ušetřena, dobře sypala, rovněž i ovsy. Jetele se dobře udařily, řepa burgundka a brambory, které se sklízely za příznivého počasí, rovněž. Měly vesměs dobrou chuť. Tuřín trpěl housenkou běláška zelného, které vůbec všecek tuřín ožraly. Družstevní lihovar v Pavlovicích platil za 1 % škrobnatosti 1.20 Kč. Tak že při 18 % škrobnatosti za 1 q 21.60 Kč. Nepřebrané u pěstitele se jinak platily 13-14 Kč, přebrané, prostřední, jedlé u Hospodářského družstva v Novém Městě 16 Kč.

- 1938 -

V roce 1938 narodili se v obci Věcově:

15. ledna Marie Dvořáková č.52, 13. února Miroslav Libra č.6, 8. července Alena Křenková č.59, 14. července František Sodomka č.29, 5. listopadu narodily se Zdeňka Šejnohová č.30 a její nektěná sestra- dvojče, která zemřela za 14 dní, 14. prosince 1938 Marie Procházková, č.41.

Zemřeli:

12. února Zdeňka Havlová č.44 narozená 5/8 1937, 12. června Vincenc Chládek, říd. uč. v. v., ve věku 77 let, 14. července Anna Havlová, výměnkářka čís. 35 ve věku 64 let, 21. září František Sláma, hajný na odpočinku č. 2, působící na Jimramovském panství.

Oddáni:

Růžena Husáková č.51, provdala se za Emila Obra do Strachujova, Františka Čejková provdala se za Frant. Vaška do Svratoucha. K vojsku odveden Bohuslav Votava č.48.

Vystěhovaly se:

12. dubna Antonie Slámová podruhně č. 55 s dcerou Josefou a Annou, která sloužila u Jos. Kaliny č.10 do Míchova. Josef Kalina č.10 prodal před tím chalupu s příslušenstvím Janu Michnovi. Kup byl však zrušen na přání Jos. Kaliny a Anna Slámová, její matka a sestra se vrátily opět ke Kalinovi do Věcova.

Stavby:

Josef Srnský č.28 vystavěl stodolu, Zítka Vincenc č.22, boural dřevěnou a vystavěl zděnou světnici, Josef Zobač č.1 zděnou kůlnu.

Obsazování místa řídícího učitele ve Věcově. Konkurs vypsán do 15. 12. 1937 a o místo se ucházeli: František Steinhauser, def. uč. z okresu jindřichohradeckého, Božena Visnerová, def. uč. ze Žďárce, okres Tišnov, Františka Křenková, def. uč. v místě, František Libra, def. spr. šk. v Odranci. Za řídícího uč. ustanovena Božena Visnerová.

Polární záře.

25. ledna večer, kolem 20 h, viděli jsme krásnou severní záři, u nás to ukaz velmi vzácný. Někteří pokládali ji za znamení, věštící špatnou budoucnost. Ale pro každého byla to krásná podívaná. Tento vzácný zjev vzniká bombardováním molekul našeho vzduchu elektrony slunečních výbuchů ve výškách atmosféry 60-200 km vysoko.

Volba osvětové komise.

Počátkem roku provedena byla volba osvětové komise. Za členy zvoleni: pí uč. Fr. Křenková, Ladislav Bednář č.24, Jan Havel č.35, František Klouda ml. č.54.

Oslava narozenin zemřelého pres. Masaryka.

Hasičský sbor oslavil 6. března narozeniny zemřelého pres. Masaryka zažehnutím hranice na poli p. Vašíka. Při ní promluvil Josef Husák v zásluhách Masarykových a Lad. Bednář přednesl báseň. Osvětová komise za spoluúčasti školy a ostatních spolků oslavila narozeniny pres. Masaryka v "horní škole". Slavnostní řeč promluvil Lad. Bednář, básně a sborové recitace školní děti.

Choromyslný

František Bartoš dovezen 27. dubna z ústavu choromyslných v Černovicích.

Opis účtu místní školní radě za přestavbu záchodů "dolní školy".

Opis	Strana 43.
Od 1/10 1936 účtuji 5 % úrok. Josef Veselský Jimramov, Morava	
Účet	v Jimramově dne 28/9 1936.
P.F. Místní školní radě ve Věcově 50 hal. Přestavba záchodů	
Splatno v Jimramově. Za hotové bez srážky.	
Práce dle rozpočtu ze 23/7 36 činí.....	11 192
Více práce	
1) Klempířské práce: Provedení krytiny plechové s nátěrem po odečtení neprovedených žlábků činí přeplatek	183
2) Práce stolařská: 1 kus svlakových dveří 95/185	
s osazením na beton. futro s dodáním futra, vše s dovozem	185
1 kus dveří rámových se světlíkem a betonových futer s	

osazením dveří na futro, vše s dovozem	234
1 kus dveří náplňových polosklených s okováním, nátěrem a zasklením	268
3) Práce zednická: Vyzdění zdiva záchodů do výšky zdiva budovy (střecha nad záchody byla účtována o půl metru níže a ponecháním části staré vazby musilo se zdivo do výšky budovy vyzdítí) provedení zdiva stítového vše samotkou, připojení zdiva šliznami, práce s veškerým materiálem.....	866
Opravy schodů v obou školách, osazení betonových futer, osazení futra na chodbě s obezděním, vyzdění zápraží u hnojiště, obílení venkovních omítek, vše s dodávkou materiálu	693
	13.621
3 % daň obratová a kolek	408.65
	14.029.65

Od 1/9 1936 účtuji 5 % úrok 13/9 1936 dáno na účet 4.000 Kč. Za Jos. Veselský Pálka

Doplatek na obec. elektrisační síť ZME.

Obecní zastupitelstvo rozhodlo se použití kmenového jmění v obnose 3.000 Kč na zakoupení akcií ZME, čímž splacen nedostatek na stavbu elektrisační sítě obce ZME.

21. květen.

Podle zpráv, svědčících o pohybu německých vojsk k československým hranicím, povolán byl 21. května nejmladší ročník záložníků. Z obce dostali předvolání k tomuto mimořádnému cvičení 22. května Jarmil Chládek a Adolf Dvořák č. 14.

Úmrtí prvního kronikáře věcovské kroniky.

Dne 12. června zemřel na srdeční mrtvici první kronikář obce Věcova, Vincenc Chládek, řídící učitel ve výslužbě, ve věku 77 let. Do Věcova přišel v r. 1892. Byl správcem školy "dolní", později řídícím uč. spojené obecné školy ve Věcově. V roce 1924, při odchodu na dovolenou jmenován byl čestným občanem obce Věcova. V roce 1925 odchází do výslužby.

Kronice obce věnoval se skutečně svědomitě. Prameny studoval a paměti sbíral, kde jen bylo možné. Zejména staré záznamy panství novoměstského prohledal dokonale. Pohřben 14. června 1938 za velké účasti obyvatel a školy. Za obce rozloučil se s ním starosta Vašík Jan, za sbor hasičský jako s dlouholetým přispívajícím členem Josef Husák a za bývalé žáky Ladislav Bednář. Za učitele promluvili dále nad rakví jeho vrstevník, ředitel měšť. šk. v. v. František Ondruška a za okresní školní výbor okresní školní inspektor Inocenc Vaculík, vzpomněv jeho činnosti kronikářské. Poslední zápis v jeho záznamech je "1, 2, 3. června déšť, bouřka"

Budova "dolní" školy.

Od vchodu na levo byt, od vchodu na pravo (čtyři okna) je učebna. Velká lípa v zahradce skácena byla na podzim 1937.

Cvičení záložníků v nových zbraních.

Podle výnosu MNO provedeno bylo cvičení záložníků od 40-50 roků v nových zbraních. Teoreticky a prakticky v Novém Městě na Mor. a v lese u Císařské skály. Z Věcova setohoto cvičení zúčastnilo 9 záložníků.

Dražba obecního dříví.

Dne 10. července provedena dražba dříví z listnatých stromů, skácených na obecní louce, naproti kovárně. Utrženo 129 Kč.

Slintavka a kulhavka.

Slintavka a kulhavka, která k nám přešla z Německa, natropila veliké škody na hovězím dobytku po celém území republiky. Byla obávanou metlou všech hospodářství a nebezpečnou i lidem. Všechna obranná opatření nebyla dosti silná proti jejímu odvrácení a bylo třeba dbáti tím více opatrnosti. První zvěsti o blížící se slintavce došly asi 8. července z Dalečína a způsobily mezi obyvatelstvem obce velké zneklidnění. Nařízena desinfekce práškovým vápnem, jehož odběr usnadněn dovozem autem až do obce. Členové dobytčí komise převzali na sebe funkce místní nálezové hlídky, která dohlížela na zachování ochranných opatření. V souvislosti s tímto nebezpečím vydán byl 22. července okresním úřadem zákaz trhů na okrese. Díky opatřením a snad i velkému štěstí, v obci nevyskytl se v r. 1938 případ této nemoci.

Zákaz nocování v obci

vydán byl v měsíci dubnu okresním úřadem, aby se omezila možnost zavlečení slintavky. Minulá léta přešlo a nocovalo tu mnoho těch, kteří šli světem za prací, častěji však ze zvyku. Okolním veřejným noclehárnám se však vyhýbali.

Újezdni měšťanská škola v Jimramově.

1. září zřízena újezdni měšťanská škola v Jimramově. Obec Věcov patří do jejího obvodu. Členem újezdni školní rady zvolen byl za obec Ladislav Bednář. Počet žáků z Věcova stanoven 13. Po osvobození 4 chodí jich do měšťanky 9.

Příspěvek Zemského vyrovnávacího fondu

obci na vyrovnání neuhrazeného schodku obec hospodářství činil 2.745.-Kč. Obce nesměly totiž vybírat podle zákonitých nařízení přírážky vyšší 350 %.

Zákaz vypouštění močůvky

na náves, cesty a jiná veřejná prostranství podle par. 43 obecních nařízení vydal okresní úřad. Na nedodržení zákazu vydán trest pokuty 20 Kč, případně vězení 48 hodin. Bude jen v zájmu obce, aby toto nařízení bylo dodržováno jak se strany občanů, tak i obecním úřadem, aby z důvodů zdravotních i vzhledu obce tento starý, nepěkný zvyk přestal.

Sbírka na obranu státu

uspořádána byla koncem června. Jejím účelem bylo vyzbrojení a vybudování obranných objektů pohraničních. Setkala se všude s velkým pochopením. Tak i v naší obci a proto ji uvedeme podrobně. Darovali:

Dvořák Alois č.62	100	Havlíček Josef	10
Topinka Josef	100	Bojanovský František	25
Dvořák František č.52	50	Michna Jan	10
Němec Josef	100	Vašík Jan	50
Zobač Jaroslav č.21	50	Chládková Josefa	50
Husák Josef	20	Růžička Josef	10
Vítek František	10	Dostál František	30
Zobač Josef č.47	10	Zobač Ladislav	10
Fišmon Adolf	5	Matějka Hynek	100

Zobač Josef č.1	10	Prosecký Josef	20
Čejková Františka	5	Dobrovolný Josef	100
Chroustová Julie	100	Havel Jan	20
Bednář Ladislav	10	Kryštof František	50
Procházka František	25	Votava František	20
Pekárek Adolf	5	Libra František	50
Srnský Josef	5	Zítka Vincenc	5
Sláma František	25	Dvořák Adolf	5
Zobač Josef č.15	10	Zobač	10
Šejnoha Josef	10	Boháč Josef	15

Celkem bylo vybráno 1.241 Kč.

Pomlázková sbírka,

jež provedly školní děti, vynesla, spolu s přiškolenými obcemi pro sirotky v Okresním Domově v Novém Městě na Mor.160 vajec a Národní Jednotě pro jihozápadní Moravu 75 Kč.

Majitelů rozhlasových přijímačů,

kteří mají také oprávnění poslechu, je ke konci r 1938 pět.

Připojení na elektrickou síť

bylo provedeno do konce r 1938 celkem u 28 čísel. Z tohoto počtu má 24 budov světelnou, neb i průmyslovou přípojku a 4 číselna pouze průmyslovou přípojku. Zbývá tedy bez připojení ještě 35 čísel, z toho 5 pazdřen. Příčinou jsou buď podmínky finanční, neb úmysl přestavby. Počítána jsou jenom čísla obydlená a těch je 63 ze všech 68.

Vyhlášení mobilisace.

Českoslovenští henleinovští Němci, podporovaní ze sousedního Německa, počínali si čím dále, tím více protistátněji a připravovali puč. Zabavené zbraně a střelivo německého původu mluvily dosti jasně. Poněvadž poměry v německých okresech v Čechách i na Moravě stávaly se den ze dne vážnějšími, bylo vyhlášeno asi v 13 okresech německých stanné právo. Bylo povoláváno více záložníků a konečně 23. září o 22.30 h vyhlášena rozhlasem mobilisace. Vyhlášení uslyšelo u pana Dostála a u pana Vašíka více shromážděných občanů. Tam přicházel vždy v poledne a zejména večer poslechnout si zprávy ČTK, které je vždy živě zajímaly. I tehdy bylo zejména v hostinci u Vašíků více občanů. A tak ve chvíli zvěděla o vyhlášení mobilisace celá vesnice. A do rána už se nespalo. Asi v 5 h dostavil se na obecní úřad úředník okresního úřadu s mobilisačními listinami. Povoláno celkem 18 záložníků.

Bednář Ladislav, Sodomka František, Šejnoha Josef, Havlíček Josef č.11, Michna Jan, Havel Josef č.44, Dvořák Alois č.52, Zelený Miroslav, Dvořák Adolf č.14, Bojanovský František, Prosecký Josef č.9, Klouda František, Hladký Josef, Zobač Jan č.59, Zobač Josef č.47, Vařák Josef č.37, Zobač Jaroslav č.21, Chládek Jarmil. Každý měl sebou vzít potraviny na dva dny.

Dále musila obec dodati 9 koní:

2 cvičené koně Josefa Topinky a po jednom Zobač Josef č.1, Matějka Hynek, Libra František č.6, Zobač Jaroslav č.21, Julie Chroustová, Dobrovolný Josef, Votava František. Koně byli zásobeni dávkou krmiva na jeden den. K tomu jeden vůz selské vozby. Koně Františka Dvořáka č.52 a Zítky Vincence, jako vozka určen Dostál Rostislav. Koně i s postroji, vybaveni krmivem na 2 dny. Muži měli odejít nejpozději do 6 h po vyvěšení mobilisační vyhlášky. Zavazadla byla jim společně odvezena do Nového Města Fr. Dvořákem č.52. Koně odešli dne 25. září (neděle) v noci, vůz selské vozby v úterý do Zátok. Vůz selské vozby byl

však i s vozkou vrácen domů. Jistě mnohým tanula na mysli mobilisace r. 1914 a vše, co po ní následovalo. Těžké bylo loučení. Děti, ty děti kdyby nebyly mnohému by se šlo veseleji. Ale i tak odcházeli rádi s vědomím hrdých vlastenců, kteří dovedou zacházeti zbraněmi zrovna tak vytrvale a obratně, jako kosou a pluhem. Je samozřejmě, že odchod tolika mužů i tolika koní bylo pociťovat při podzimních zemědělských pracích. A proto bylo třeba pomáhat si vzájemně a zdvojnásobit úsilí, aby bylo sklizeno a znovu zaseto. Díky Bohu, podařilo se to.

Poměry politické v Evropě

se zatím velmi měnily. Bohužel, v neprospěch našeho státu. Svolána historická konference mnichovská 29. září, která připravila parcelaci Československa. Vláda gen. Syrového, která dne 22. září vystřídala vládu Hodžovu, musila odstoupiti Německu tzv. Sudety. 1. října donucena vláda přistoupiti na území ústupky Polsku. Na to následuje zabírání území. 5. října odstupuje pres. Beneš.

Také Maďarsku přiřčeno vídeňským rozhodnutím 2. listopadu území jižního Slovenska a Podkarpatské Rusi. Zbylo toho málo, zejména na Moravě. Pohled na mapu zbylého území budí dojem okousaného koláče, do něhož zakousnutí bylo větší nebo menší, podle toho, bylo-li tam co dobrého. Tak určeny hranice naší druhé republiky. Jejím presidentem zvolen 30. listopadu

dr. Emil Hácha, dosavadní president Nejvyššího správního soudu v Praze.

Vojáci se vrací.

Vyklizování a obsazování zabraného území dělo se v několika etapách. V poslední zabrána i blízká ryze česká Polička. Přes Věcov stěhována byla část inventáře poličské spořitelny. Později byla Polička vrácena. Ze zabraného území západních Čech přistěhovala se do Věcova učitelka dom. nauk Jarmila Chládková, která tam učila na menšinových školách.

A tak vraceli se též postupně všichni mobilisovaní. Ze západních zemí nejdříve (Šejnoha Josef, Dvořák Alois za 3 týdny), ze Slovenska a Podkarpatské Rusi naposled (Sodomka Fr., Michna Jan kolem 10. pros.). Ale vrátili se všichni a zdraví. Vrátil se i koně, ale ve špatném stavu. Kování sedrané a většinou s nemocemi cest dýchacích (chřipčící). Ale ztrát žádných nebylo.

Činnost CPO.

Byl pořízen plán CPO v obci, kde vyznačeno stanoviště hlídek a pomocných místností. Okresní úřad vydal nařízení, v němž stanovil směrnice a pokyny pro zatemnění. Nařizuje se, aby každá rodina měla nejméně jednu místnost dokonale zatemněnou. Cvičení zatemňovací provedeno bylo v rámci zatemňovacího cvičení celé země moravskoslezské začátkem února. Od 21. května asi po dobu 14 dní byly dnem i nocí na silnici přes obec dvoučlenné hlídky, které prováděly kontrolu automobilů (hledání propagač. letáků). 21. července provedeno cvičení CPO při náletu letadel na okres. Při tom byly v činnosti všechny složky CPO. Při vyhlášení mobilisace proveden byl ihned poplach a zatemnění. Všechny složky hlídkovaly až do předání zabraného území.

Vytvoření strany Národní jednoty

Zjednodušení politického života státního vedlo ke změnám politických poměrů v obcích. Proto, že u nás byly právě jen ty politické strany, které tvořily v parlamentě stranu Národní jednoty, nedošlo v obci k nějaké změně radikální. Šlo jenom o formální zlikvidování dosavadního a o vytvoření jednotné organizace, s jednou úřední agendou. A to byla věc snadná, proto, že v obci poslední dobu, stejně žádných politických třenic nebylo.

Ustavující schůze svolána na 28. listopad do místnosti p. Vašíka. Přítomni byli zástupci polit. stran.

Za republikánskou

Jan Vašík, Josef Boháč, Vincenc Kosek, za lidovou- Josef Zobač č.15, Rostislav Dostál, Frant. Bojanovský,

Za nár. soc.

Frant. Kubík, Josef Hladký, Josef Zobač č.47.

Zvoleno předsednictvo strany Národní jednoty.

Předseda: Jan Vašík

Místopředseda: Josef Hladký č.49

Jednatel: Josef Zobač č.15

Zapisovatel: Vincenc Kosek č.12

Pokladník: Josef Boháč

Organisátor: Rostislav Dostál

Obecní zastupitelstvo v důsledku dohody politických stran zůstává i se starostou dosavadní. Přikročeno k přijímání členů, kterých se přihlásilo 51. Mladá národní jednota, vytvořena při straně Národní jednoty sdružuje mladší členy. Ustavující schůze byla 10. ledna 1939, zvolen výbor. Předsedou zvolen Adolf Dvořák ml. č.14. Mladá národní jednota ustavena byla pro celý okrsek: Věcov, Roženecké Paseky, a Jimram. Pavlovice. Z Věcova bylo v ní 20 členů.

Hospodářská škola lidová v Jimramově

měla v r. 1938 z obce Věcova 4 žáky. Byli to: Prosecký Bohuslav, Zítka Richard, Otáhalová Milada, Zobačová Ludmila.

Branná výchova

pořádaná v rámci celého státu, měla podepřít brannost státu zvýšením tělesné i duševní zdatnosti národa. Týkala se mužů starých 14-50 r, (30-50 letí zařazeni do CPO), žen od 14-23 let. Střediskem okrsku byl Jimramov, cvičení mělo se konat jednou týdně. První cvičení bylo v září. Po podzimních tragických událostech pokračováno ve cvičení koncem listopadu za nových poměrů i osnov. Z Věcova chodilo do branné výchovy 9 chlapců a 11 děvčat.

Do pracovního tábora

který byl zřízen na podzim v Bstřici n. P. byli bráni ti, kteří žádali o podporu v nezaměstnanosti. Z obce jich bylo šest: Havlíček František č.32, Dědič Josef č.47, Vítek Josef, Laštovica Josef č.60, Laštovica Josef č.63, Zobač Vincenc č.49. Po lékařské prohlídce neuznán schopným František Havlíček. Ostatních pět nastoupilo do pracovního tábora. Oblek i způsob života byl vojenský. A všichni byli spokojeni. Každý dostal denně 1.5 Kč žoldu a rodina podporu, která činila na jednoho každého podporovaného člena rodiny 3.10 Kč. V úvahu přicházela žena, rodiče a děti do 16 roků.

Divadlo.

27/2 sehrál hasičský sbor veselohru "Dědkové" u pana Vašíka, 20/3 Okrsková jednota republ. dorostu hru z vesnického života od O. Poslíšila "Marné oběti", též u p. Vašíka.

Zábavy

pořádány: 11/1 ples Katolické omladiny u p. Dostála, 10/2 ples Sboru dobrovolných hasičů u p. Vašíka, 11/4 zábava u p. Dostála, 17/6 Okrsková jednota republikánského dorostu uspořádala slavnost rozvinutí praporu s taneční zábavou u "Korábu", večer pokračování u p. Vašíka, 26/8 zábava u p. Dostála, 28/10 zábava mládenců u p. Vašíka, celkem 6 zábav.

Počasí.

Leden- až do 12 tuhé mrazy, až 19 °C, dosti sněhu. Potom obleva, mrazy jen 15 a 19, takže sníh sešel skoro úplně. 30 a 31 sněží, zmrzlo a zase je sanice. První třetina února mírně mrzne, 10. a 11. napadlo dosti sněhu a mrzlo, severní vítr, od 17-25 v noci tuhé mrazy, ve dne jasno. Potom obleva, jasno takže 1. března již létají mírně včely. Až do 25. března neobyčejně pěkně, jasno, zvláště od 15 do 24 až vedra. 19. března oral jeden hospodář, starší už člověk, bos. Za to však 26 sněží a silný mráz a střídavé, přeháňkové počasí trvá až do 15. dubna. Ještě 10 dubna tenká vrstva sněhu. 15 a 16 tepleji, potom až do konce přeháňky a silné noční mrazy. Květen-1-4 jasno, chladno, 4. silný noční mráz, potom až do 20 jasno, sucho, teplo. Konec deštivý. Červen: 1,2,3 déšť, bouře. Potom střídavě deštivo až do 15. Druhá půle celkem pěkně. Červen- střídavě, první plke chladno, potom střídavě horko a chladno, 5 bouřek. Srpen- horké dny střídány bouřkami a deštěm, což se periodicky opakovalo. Od 20 do konce deštivo. Září- zprvu pěkně, potom do 14 střídavě. Bouřky 7, 14. Na to se citelně ochladilo a 17 bílý mráz. Pěkné počasí trvá potom, vyjma deště 10, 18, až do konce října, ale ochlazuje se. Listopad- počátek chladno, potom lhavo s přeháňkami, ale mírně, tak že některé květiny a poupata růží udržely se až do konce měsíce. 5. prosince první sněhový poprašek, 8 první velký mráz, po oteplení opět mrazy 16, 18, 18-20 °C. Koncem měsíce i dosti sněhu, stále vítr.

Úroda.

Vyjímečné počasí letošního roku mělo vliv i na úrodu, nejvíce na její sklizeň. První setba začíná ojediněle 20. března. Počátek žní 1. srpna. Sklizeň byla však velmi obtížná pro srpnové deště, zejména koncem měsíce. Obilí zůstalo velmi dlouho na poli, porostlo v panáčích, na řadách i stojící, tak, že velmi krásná úroda byla takto znehodnocena a zničena. Koncem srpna ještě většina obsů stojí neb je položena, dosti žita ještě na poli, tak že ani polovina obilí není ještě sklizena. Teprve 1, 2, 3, 4 září pěkné počasí umožnilo hodně klidit. Říkalo se, že letos se může dělat jen v neděli, proto, že celý týden prší". Kolem 20. září sváželo se poslední obilí. Brambor se urodilo dosti, vybrány za pěkného počasí, taktéž i burgundka a tuřín. Ovšem všechny podzimní práce byly brzdeny nedostatkem pracovních sil a koňských potahů.

Učitelé.

Zatímní správkyně školy, pí uč. Fr. Křenková nastoupila 1. května dovolenou pro mateřství. Jako náhradní uč. síla ustanoven výpomocný učitel Josef Růžička, rodák z Řečice. Dne 23/VII přistěhovala se do "horní školy" řídící uč. pí Božena Visnerová, manželka pošt. úředníka F. Visnera z Jimramova, působícího ve Stražku, s tříletou Věrou a malou Zdeňkou. Proto, že až do 1. pros. měla dovolenou pro mateřství, vedla i po prázdninách zatímní správu dále pí uč. Křenková a druhou učitelkou silou ustanovena pí uč. Helena Visnerová. 1. prosince odešla do Matějova.

Z pracovního tábora propuštění

byli koncem roku Vincec Zobač č.49 a Josef Dědič č.46 ze zdrav. důvodů.

=====

- 1939 -

=====

Ustanovení kronikáře

Obecním kronikářem ustanoven byl syn prvního kronikáře Ing. C. Jarmil Chládek, narozený 30. 10. 1907 ve Věcově. Po svém otci doplnil a dopsal zápis z roku 1938, smrtí kronikářovou přerušené a slibuje tu pokračovati důsledně v šlépějích svého otce a pečovati o zvelebení kroniky obce Věcova.

Narodili se:

Josef Zobač č.47 a Josef Havel č.44, který zemřel.

Zemřeli:

10. ledna Anna Votavová, č.48, ve věku 62 let po delší nemoci. Dne 6. ledna pohřbena byla v Jimramově Marie Smejkalová, narozená a vychovaná ve Věcově, v č.49. Zemřela náhle v brněnské nemocnici. Odchází ve věku 20 let za doprovodu mnoha mladých i starých občanů věcovských. Dne 15. května zasypán byl při stavbě v č.29 Františka Sodomky zhroutivším se pilířem Jan Bojanovský, vyučený zedník, bratr Františka Bojanovského, kováře na č.39. Při operaci v poličské nemocnici zemřel. Oblíbený, poctivý a snaživý tento pracovník odchází tak v nejlepším věku, stár 23 let. Tragický případ tento vyvolal živý zájem a soustrast všech občanů, kteří jak z obce, tak i z okolí hojně se zúčastnili jeho pohřbu.

Přistěhovaní:

Františka Čejková, provdaná Vašková ve Svratouchu a opět rozvedená se svou starou matkou do pazdery u č.1. Josefa Zobačová, vdova, pocházející z č.54 přistěhovala se z Roženeckých Pasek do Křištofovy pazdery č. 55.

Oddáni byli:

František Klouda č.54 s Jarmilou Řádkovou z Míchova a Anna Kloudová provdala se za Václava Šejnohu do Ubušína.

Stavby:

František Dvořák č.52 vystavěl zděnou novou stodolu vedle starého stavení, Josef Vařák č.37 provedl přestavbu dřevěné chalupy a František Bojanovský nadstavbu kovárny.

Učitelského působení se vzdává

dobrovolně definitivní učitelka Františka Křenková. Činí tak v důsledku vládní výzvy a chystaných vládních opatření, aby provdané státní zaměstnankyně poskytly místa nezaměstnaným kolegům ze zabraného území, které Němci nazvali Sudety. Protože za pí uč. Křenkovou nebyla na školu poslána náhradní učitelská síla, učila pí řídící Víznerová obě třídy sama. Nejprve polodenně, potom obě třídy byly v budově "horní". To trvalo až do 27. března, kdy přišel do Věcova učitel Josef Večeřa.

Epidemie spalniček

mimořádně silná začala v druhé třetině února a podlehly jí téměř všechny děti školou povinné i školních mladší.

Epidemie chřipková

dostavila se při mlhavých dnech lednových. Provázena byla záněty dýchacích orgánů, zejména zápallem průdušek i plic. Postiženy byly téměř všechny nejmladší děti a též i dospělí.

Domovská příslušnost udělena

22. února Josefu Dvořákovi, bytem v Polesí, č.33, příslušnému do zabraného Brněnce, proto, že byl dříve příslušníkem Věcova.

Zakoupení motorového hasicího stroje.

Dne 7. března zakoupil hasičský sbor motorový hasicí stroj od firmy Smejkal ve Slatiňanech u Chrudimi. Firma přivezla stroj na předvedení a proto, že měl vybavení a přednosti, jakých dosavadní stroje neměly a cena jeho byla vzhledem na toto vše velmi přístupná, rozhodli se členové stroj zakoupiti. Firma stroj vybavila ještě příslušenstvím a 5. dubna přivezla a předala sboru. Hasiči pomýšleli už dlouho na zakoupení nového stroje, proto, že starý z r. 1886 už nevyhovoval. V minulých letech podařilo se jim pořádáním divadel, plesů a výletů, které pořádány vždy u Korába a měly vždy dobrou pověst nstřádati obnos.

Denní razítko poštovního úřadu ve Věcově, zahájivšího provoz dne 1. října 1955. Vedoucí úřadu Vašíková Libuše z čp.72, doručovatelkou Procházková Anna z čp. 41.

=====

- 1946 -

=====

Vedení kroniky

Vedení kroniky počínaje tímto rokem bylo svěřeno Ladislavu Bednářovi, zemědělci čp.24, zde 20. 7. 1903 narozenému a po rodičích příslušnému, usnesením Místního národního výboru MNV dne 25. března 1946.

Počasí:

Zima celkem mírná a krátká. Časné a suché jaro zapříčinilo pěknou a rychlou setbu. Většina stromů kvetlo koncem dubna a počátkem května. V době květu se dostavily asi dva menší mrazy. Celkem, jaro pohodlné až suché. Teprve ku konci jara byly hojnější srážky. Léto je pohodlné, podzim dlouhý s několika silnými mrazy. Trvalejší sněžit začalo 6. prosince, ale bez mrazů. Kolem vánoc mírné počasí.

Pohyb obyvatel:

Tohoto roku se na jaře v důsledku osídlení pohraniční odstěhovaly následující rodiny. Stanislav Prosecký, domkář čp.42, jeho manželka Františka rodem Dědičová z čp.49, syn Bohuslav a snacha Marie, rod. Kozová z Německého. Josef Havel, domkář čp.44, který byl mnoho roků obecním sluhou, "pořádníkem" jeho manželka Josefa, rodem Zobačová, matka Josefa a švakrová Františka Zobačová. František Klouda, domkář čp.54 s manželkou Jarmilou rodem Řádkovou z Míchova a dětmi Jarmilem a Františkem. Josef Zobač, domkář a zedník čp.47, s manželkou Annou, rodem Zobačovou z téhož čp., a dětmi Annou, Josefem, Jiřím a Janem. Všichni svrchu jmenovaní do obce Mladějova, okres Moravská Třebová. Josef Dědič,dělník, svobodný, syn Josefa Dědiče z čp.46, do Dětrichova, který se oženil s Josefou Čuhlovou z Jimramovských Pavlovic. Na jejich chalupy nastoupili jako nájemníci: na čp.47 po Zobačových, Ladislav Havlíček, zedník z čp.32, na čp.42 Stanislava Proseckého Bohumil

Havlíček, dělník z čp.49, s manž. Martou, roz. Špičkovou z Javorka. Na čp.44 po Josefu Havlovi Josef Vítek, dělník z čp.26, který službu obecního sluhy po Josefu Havlovi přebíral. Na chalupu po Frant. Kloudovi se přistěhovala Josefa Zobačová, dělnice z čp.55, někdy majitelka této chalupy.

Lidové přednášky:

V předvečer k 7. březnu páčil hasičský sbor se všemi lidovýchovnými spolky i se školou "vatru" k uctění památky 96. narozenin presidenta osvoboditele T. G. Masaryka. Škola zahájila zpěvy a recitací. Hlavní projev v životě vzpomínaného měl osvětový referent M.N.V. Lad. Bednář. Děti zpívaly národní písně a zakončeno společným zpěvem národní hymny. Mládež doprovodila slavnost střelbou náloží a nejbarevnější směsí světelných raket, kteréžto věci si hoši uschovali a udrželi po přetáhnuvší německé frontě min. roku. Slavnost byla pěkně uspořádána a zanechala hluboký dojem. K 28. říjnu téhož roku uspořádána školou a MNV. oslava tohoto svátku pod vedením tehdejšího učitele p. Slámy z Krátké, kterýž měl také hlavní proslov. Zde bylo také po prve v obci poukázáno na 2 letý budovatelský plán republiky 1947- 1948. Přednáška byla četně navštěvována a měla pěknou úroveň.

Narodili se:

Růžena Husáková čp.51- 3. května 1946

Zemřeli:

Josefa Bednářová v čp.41- 12. května 1946- tchyně majitele, Alois Zobač, výměnkář čp.33, nar. 16. 3. 1861 +29. května 1946 Jan Vítek, dělník z čp.34, nar. 31. 3. 1888 +26. května 1946 Eduard Zobač, výměnkář čp.36 +28. září 1946. Josef Boháč, výměnkář z čp.27, nar. 2. 2. 1869, zemř. 8. prosinec 1946

Odvedeni:

Tohoto roku nebyl k vojsku nikdo odveden.

Oženili a vdaly se:

Josef Dědič, syn Josefa Dědiče, domk. čp.46 s Josefou Čuhlovou, dcerou Domkáře v Jimramovských Pavlovicích a odstěhovali se do Dětrichova v okrese moravskotřebovském. Ladislav Havlíček, zedník, syn Frant. Havlíčka, domkáře čp.32 a Jarmila Dvořáková, dcera Adolfa a Boženy Dvořákových, domk. čp.14. Růžena Zobačová, dcera Josefa a Anny Zobačových z čp.33, tamtéž dne 2. 11. 1920 narozená a Josef Pustina, kočí z Vojtěchova, odešli do Kunčiny okres Mor. Třebová.

Úrody:

Tohoto roku bylo brzké jaro, čehž důsledkem jest ranní setba a též ranní žeň. Sena se klidila před svat. duch. svátky, pozdější během června. Závlahy jsou časté, proto je i hojnost zelené píce a tato se špatně sušila a klidila. Prvé žně měli u Kryštofů v čp.56, pod pazdernou č.55 a to dne 19. července, ostatní po 20. červenci, kolem 1. srpna už se sekly jařiny. Žně v celku uspokojily. I bramborů a krmných řep bylo dostatek. Ovoce jádrového i peckového bylo dosti. Úřední ceny ovoce byly tyto: za 6 až 8 Kčs jablka, švestky 3 až 5 Kčs.

Ceny:

Počátkem hospodářského roku k 1. červenci se platily tyto ceny: za žito a pšenici prům. hl váhy 380 Kčs, po měsíc březen, a to pro podniky do 20 ha orné půdy. Pro podniky do 50 ha je cena nižší, pro podniky přes 50 ha cena nejnižší. Tyto velikostní skupiny jsou označeny od

velkého k menšímu písmeny A, B, C. Brambory z letošní sklizně se prodávají po 60 Kčs, za 100 kg Hospodářské družstvo Máslo za 74 Kčs, v místní sběrně, vejce 44.20 Kčs za 1 kg.

Jatečná zvířata:

Vepř I.tř. přes 110 kg Ntto živé váhy 29.50 Kčs za 1 kg. Skot I.tř. 19.50 Kčs, telata 15-16 Kčs nejlepší. Husa na povinnou dodávku 75 Kč za 1 kg hladné.

Chovný dobytek:

pěkná, mladá, tažná a vysokobřezí 5q kráva 10.000 Kčs.

Selata:

v jarních měsících se platilo mnoho. Tak na př. u Hospodářského družstva v Novém Městě přece svat. duch. svátky stál jeden párek 19 kg těžkých 3.360 Kčs. V listopadu téhož roku koupil 20 kg vážící párek selat už za 1.000 Kčs.

Textílie:

košile pro muže 140-180 Kčs, 1m látky "šatovky" na ženské šaty 70 Kčs, prostěradlo z bílého plátna 250 Kčs, z lněného 200 Kčs, mužské pracovní boty s koženou podevší na poukaz 300 Kčs, s gumovou podevší 200-230 Kčs

Zvláštní události:

Dne 26. května provedeny volby do ústavodárného národního shromáždění. Volební místnosti byla třída "dolní školy" Celkový počet zapsaných voličů, 184 osob. Zúčastnilo se volby 164 osob. Odevzdáno 164 úředních obálek se stejným počtem platných hlasů.

Z toho

pro kandidátní listinu č.1 ČSK (československá strana komunistická)	35 hlasů
pro kandidátní listinu č.2 Lidová	58 "
pro kandidátní listinu č.3 Sociálně demokratická	3 "
pro kandidátní listinu č.4 Národně socialistická	67 "
x = prázdný	1 hlas
celkem	164 hlasů

13 osob z obce volilo na základě voličských průkazů v cizích obcích. Voleb se nesúčastnilo necelých 5% voličů.

Strojní družstvo

Tohoto roku se v obci ustavilo z malých zemědělců "Zemědělské strojní družstvo", které si předsevzalo za úkol obstarati stroje, které by si malý zemědělec sám nemohl pořídit. V prvním představenstvu tohoto družstva byly tyto osoby: předsedou Josef Němec z čp. 20, místopředsedou Jan Vašík čp. 72, jednatelem a pokladníkem Ladislav Bednář z čp. 24, a hospodářem Josef Šejnoha čp.30. Zvolena byla též dozorčí rada.

Představenstvo obce

Představenstvo obce se toho roku měnilo. Do 4. dubna byl předsedou místního národního výboru MNV. Jan Havel čp.35 Po něm do 25. června Ladislav Bednář čp.24. Po něm v důsledku voleb do ústavodárného shromáždění dne 26. května Jan Vašík a za členy rady Rostislav Dostál čp. 4 náměstkem, Adolf Dvořák ml. čp.14 členem rady a Ladislav Bednář čp. 24 členem rady.

Škola:

Od nového roku učí Marie Strážnická, abit. gymnasia z Lomnice u Tišnova, a Marie Bímová, uč. čekatelka z Brna. Od r. 9. III. učí zde Frant. Hladík ze Starého Telečkova. Od prázdnin učí obě třídy sám Jan Sláma z Krátké do konce října. Od 1. listopadu Alois Materna jako říd.

učitel a jeho manželka Marie jako učitelka druhé třídy. Žáci, studenti a učni: Počátkem školního roku 46-47 měla naše dvoutřídní obecná škola 62 žáků. Do újezdni měšťanské školy v Jimramově chodí tohoto roku 13 žáků, z nich 6 chlapců a 7 děvčat. Do lidové školy zemědělské v Jimramově chodí novým školním rokem 4 žáci. Na střední odborné škole je toho času 1 žákyně. Na řemesle jest 1 chlapec. Ve služebním poměru v zemědělství jest toho času 5 mladých lidí, v domácnosti 1.

Stavby:

Stavba nového chléva podnikl majitel usedlosti čp.5 Hynek Matějka.

- 1947 -

Počasí:

Zima dosti tuhá a dlouhá. V prvním lednovém týdnu bylo až 20°C mrazu. Pak bylo mírněji, ale zima udržela v lednu jeden řetěz. V únoru mrzlo mírněji o 5 až 6°C, trochu sněžilo, ale mrzlo až do 18. března, kdy byla teplota na 0°C. Tímto dnem započalo zcela jarní počasí. Toto bylo suché a teplé, takže doba setí byla velmi vhodná a pohodlná. Hůře je v květnu, kdy až na několik rosiček nepatrných vůbec nepršelo. Jařiny, suché louky a jetele se ukazují na bídu, neboť slibné jeteliny se ztratily a na jejich místech všude převládá šťovík. Žita jsou krátká a řídká, neboť hnojivy vylepšené porosty vůbec "nepřisadily" a už 31. května zakvítají nejranější. Do 31. května se nikdo nepřistěhoval ani neodstěhoval. S počátkem nového školního roku se na trvalo odstěhovala do Neukovic u Kyjova na Moravě Jiřina Bednářová, učitelka.

Lidové přednášky:

V zimě přednášel v "horní škole" o účelu "státního dvouletého hosp. plánu" odb. uč. Josef Veselý z Jimramova za velmi pěkné účasti. K sedmému březnu uspořádala škola oslavu narozenin presidenta Osvoboditele s programem žáků i pro veřejnost. 9. května se těšil i u nás při vzpomínce na den vítězství radosti a úctě. P. p. učitelé uspořádali pestrý pořad žáků ve škole pěkně vyzdobené a říd. uč. Alois Materna velmi výstižně přednesl svůj projev jako hlavní číslo oslavy. Závěrem celé shromáždění zapělo státní hymnu.

Kino:

17. května v sobotu uspořádalo "Putovní kino" čs. filmové společnosti filmové představení v horní škole "Dievčica z Beskyd" a závěrem film "Jak jsem bojovala o svobodu". Byl to první podnik tohoto druhu v naší obci. 18. května v neděli odpoledne uspořádala škola "svátek matek" s pestrým pořadem žakovským.

Narodili se:

Jarmila Havlíčková čp.23, 10. února, Jana Dvořáková čp.52, 27. února, František Procházka 27. dubna, Bohumil Havlíček čp.42, 28. září. Oldřiška Husáková 4. prosince, Jana Maternová čp.61, 26. prosince.

Zemřeli:

Vincenc Havlíček, výměnkář čp.11, Františka Slámová, vdova po hajném z "Rabůnky" 2. září.

Odvedeni:

Josef Libra čp.19, Jaroslav Zobač čp.33. Ženění a vdavek letos nebylo.

Úroda:

Za zimní vláhy bylo záhy zaseto. Jaro suché, sena skrovná, jetele téměř žádné, žita pořádká a krátká, pšenice krátká, ovsy sotva vymetaly. Pastviny vyprahlé i louky po senách, takže otavy jsou jen ojedinělé. Chleboviny na zrno málo sypou, ale měřice žita váží jako pšenice, 50kg. Mnoho zrna zničily myši, které se letos velmi rozmohly.

Žně:

Žně započaly všeobecně v úterý 22. července, kdy nejen pšenice ozimá, která se již 18. července kosila, ale i žita proti straně sluneční se kosila. Sklízelo se rychle, takže 15. srpna jsou u nás do detailu žně skončeny. Sklizeň bramborů se provedla pohodlně, ale úroda byla v důsledku sucha podprůměrná. Byly však i výjimky, kde byla sklizeň dobrá. Řepy byly velmi špatné a nekdyby z daleka práce a náklad na ně vynaložené.

Ceny:

Na ceny chlebovin po žních poskytla vláda zvláštní příplatky Kčs 150.- na ječmen a žito, a 200 Kčs za pšenici: Platilo se: pšenice Kčs 615, žito Kčs 515,-, ječmen loňská cena +250 Kčs, oves přiměřeně loňským cenám. Také k ceně brambor, již jest Kčs 100 za 1 q, poskytnout 50 % příplatek. Jatečná zvířata Vepř I. tř přes 110 kg č. v. Kčs 32,- za 1 kg, skot I. tř Kčs 22,-, telata I. tř. Kčs 19,- drůbež není vázána, je volná.

Ceny drůbeže:

kohout jarní, vyspělý Kčs 100,-, husa krmená/na černém trhu až 120 Kčs za 1 kg.

Stavby:

Na jaře podniklo Zemědělské strojní družstvo jež se loni ustavilo stavbu garáže a skladiště na pozemku přislíbeném sousedem Matějkou před hosp. budovou hostince Jana Vašíka. Členové odpracovali na této práci mnoho hodin zdarma. Letos staví místní kovář Fr. Bojanovský obytné a hospodářské budovy. Josef Šejnoha upravuje obytné místnosti. Frant. Sodomka čp. 29 provádí stavbu chléva a vepřince. Frant. Dědič čp. 7 provádí přístavbu stodůlky. Hynek Matějka pokračuje na loni započaté stavbě chléva podle moderních plánů.

Zvláštnost:

Na stranu 207 počínaje uveřejníme opis protokolu sepsaného na novoměstském hospodářském úřadě duchovním komisařem v květnu r. 1783 a chovaném v zemském archivu v Brně, týkajícím se náboženského vyznání nekatolických rodin naší obce po vydání patentu císařem Josefem II., 13. října 1781 a zvaným "Tolerančním patentem". Protokol je psán německy a z části i česky přeložen. Tento zápis je pěkným obrázkem jak naši předkové před 180 lety z různých hledisek vypadali.

Zemský archiv v Brně, sign. R 11/101 - 1782, přiznání nekatolíků na panství novoměstském

Přiznání k nekatolickému náboženství v dědině Věcově.

Bruner Creysz, HerrsMaft Neustadt, Dorf Wietzau. Religions- Erklarungs- Protocoll, welches in angelegenheit deren zum WurtsMafts- amt einberufenen und uber ihre Religions- Bekautnussen, dann eigentliche glaubens - grundsätze vernommenen Dorf Wietzauer akatholischen Familien und einzellen Persohnen instehendermassen nach denen Haus - Numeri gemeinschaftlich aufgenommen worden ist. Den 24. Mau Anno 1782 ig.

Brněnský kraj, panství novoměstské, dědina Věcov. Protokol o přiznání náboženství, který byl podle domovních čísel sepsán s akatolickými rodinami a jednotlivci z dědiny Věcova, když byli předvoláni k hospodářskému úřadu a tázáni na své náboženské vyznání a základy své víry.

Dědina Věcov. Ad comisionem die 24. Mau 1782

Při komisi 24. května 1782

Nro 4 to.

Franc po neboštíku Koskovi, 25 let starý pacholek:

Jsem helvetského náboženství, jaký ale to náboženství jest, nemůžu vědět, aš se naučím, od toho ale neodstoupím. Mě k tomu přivedli jinší lidi, kteří to znají.

ooo Franc Kosek

Dorota po neboštíku Koskovi, vdova, 50 let stará:

Jsem helvetského náboženství, co ale to jest, nevím, co jsou jinší na obci, to já taky jsem, Duch svatý mně k tomu ponouká.

ooo Dorota Kosková

Její dcera Barbora, 10 let stará:

Já jsem helvetského náboženství jako máma a jináč neudělám než jako máma, aby se mnou dělali co chtěli.

ooo Barbora, cera

Tereza, dcera, 15 let stará:

Já jsem helvetského náboženství a mám to od lidí, já jináč neudělám než jako máma a sestry já sama nezůstanu katolička, bodejt' že né.

ooo Teresa, cera

Václav Dlask, 26 let starý pacholek:

Jsem helvetského náboženství, to co je, nevím, církev svatou poslouchat nechci a jináč neudělám, k tomu náboženství sám jsem se naklonil, já jsi dělám naději aš dostaneme našeho učitele, že budu zas k spovědi chodit

ooo Václav Dlask

Franc Kosek, 16 let starej pohůnek:

Jsem helvetského náboženství, mám ale nejmenší příčiny proč jsem se ho přichytil a proč jsem se víry katolickej zpusil, byť se má matka i mý sestry k víře katolický navrátlily, já se přece nevrátím.

ooo Franc Kosek

Anna Kosková, děvečka 17 let stará:

Já jsem náboženství helvetského protože jiní lidé taky toho náboženství jsou, obzvláště moji přátelé a já jináč neudělám, jaký je to náboženství to nevím.

ooo Anna Kosková

Německý originál:

Anna Koskin, Dienst- Neusch ete

Kateřina, dĕveĕka po Kakaĕovi:

Die Mutter ist katholischer Religion dieser Tochter Katharina und bewelliget ihr nicht die helvetischer Confession anzunehmen. Matka tĕto dcery Kateřiny jest katolickĕho nĕboženství a nedovuluje dceři přijmouti helvetskĕ vyznĕnĕnĕ.

Nro 6.

Matĕj Zobaĕ, 45 let starej sedlĕk:

Jsem helvetskĕho nĕboženství hned od dĕtinstvĕ svĕho a vyznĕvĕm křest a veĕeři Pĕnĕ, při kterej se podĕvĕ chlĕb i vĕno, mši svatou slyšet jest vĕc dobrĕ, svatý ctĕt a za duše v oĕistci se modlit jest neplatnĕ, dobrý skutky jsou k spasenĕ potřebnĕ.

ooo Matĕj Zobaĕ

Marina, žena 44 let starĕ:

Jsem helvetskĕho nĕboženství, ku kterĕmu mnĕ Duch svatý a mŭj muž vĕbil, jak by se to šikovalo, kdyby muž byl jinšĕ vĕry a jĕ taky jinšĕ? Jĕ jinĕĕ neudĕlĕm a jĕž nic vĕc nevĕm.

ooo Marina, žena

Syn Josef, 20 let starý:

Jsem helvetskĕho nĕboženství, nevĕm ale co to je, toho se pĕdržĕm a jinĕĕ neudĕlĕm, toho jsem se pĕrichytil, kdyŕ jsem vidĕl, ŕe jinšĕ lidi se toho pĕdrŕžujou.

ooo Josef Zobaĕ

Terezie, dcera 13 let starĕ:

Jĕ jsem helvetskĕho nĕboženství jako tĕta a mĕma a jĕ jinĕĕ neudĕlĕm, jĕ od nich neodstoupĕm.

ooo Teresa, cera

Anna, cera 15 let starĕ:

Jsem helvetskĕho nĕboženství, vĕry boŕĕi Kristovej křest'anskej apoštolskej proto, ŕe vyznĕvĕm dvĕ svĕtosti: křest a veĕeři Pĕnĕ, ta veĕeře Pĕnĕ jest tĕlo Kristovo v chlevĕ a krev Kristova v vĕnĕ, jĕ se pĕdržĕm mŭch rodiĕŕ a jinĕĕ neudĕlĕm.

oo Anna Zobaĕovĕ

Kateřina, dĕveĕka 40 let starĕ, po Janovi Zobaĕovi:

Jsem helvetskĕho nĕboženství, ale nevĕm co to je, vyznĕvĕm křest a veĕeři Pĕnĕ, a co ta veĕeře Pĕnĕ jest, taky nevĕm, a k tomu mnĕ vede Duch svatý a jinĕĕ neudĕlĕm.

ooo Kateřina Zobaĕovĕ

Jiřĕk Kosek, pacholek 17 let starý:

Jĕ jsem v helvetskĕm nĕboženství juš kolik let, vyznĕvĕm dobrý skutky, křest a veĕeři Pĕnĕ, v cĕrkvi katolickej pĕjĕmal jsem pravĕ tĕlo a krev Krista Pĕna, ale co nynĕ budu pĕjĕmat to ještĕ nevĕm, od vĕry katolickej jsem odstoupil proto, ŕe jse v našem pĕsmĕ pravĕ, ŕe jest zrušenŕ křest Pĕnĕ, byt' by se jinšĕ navrĕtĕli, jĕ pĕce ne.

ooo Jiřĕk Kosek

Vĕclav po Francovi Koskovi, 15 let starý pastevec:

Jak máma udělá a hospodář, já jináč neudělám, a byť by ani máma ani hospodář v tom nezůstali, já přece v tom zůstanu, nebo se mě to líbí, že nechodím do kostela na mši svatou, na kázání a k svatej spovědi.

ooo Václav Kosek

Nro 7.

Matěj Zobač, 40 let starej sedlák:

Já mám víru, kterou sám Kristus Pán v ráji ráčil vštípit, a ta víra jest helvetská, v čem se rozeznáváme od katolických křesťanů, to já nevím, vyznávám křest a večeři Páně pod lámáním chleba, v tej přijímám tělo a krev Krista Pána, nevím ale, je-li to živý aneb mrtvý, v ctění svatých, o očistci a oběti mše svatý nic nedržím neb i můj nebožtík otec o tom nic nedržel a taky jináč neudělám.

ooo Matěj Zobač

Teresia, žena 28 let stará:

Jsem helvetského náboženství od vánoc, co přišla pravda boží, k tomu mně nutil Duch svatý, já chci bejt jako můj muž a jináč neudělám a víc nevím.

ooo Teresia, žena

Anna Zobačka, 60 let stará matka hospodáře:

Když jiní před rokem přestupovali k helvetskému náboženství, já jsem k němu taky přistoupila a má mysl mně k tomu přitáhla, já jsem sirá vdova, já jsem se svých dětí přidržela a já jináč neudělám a víc nevím, neb neumím číst.

ooo Anna Zobačka

Lenora, cera 7 let stará:

Já jsem jako táta a máma, já taky tak budu.

o Lenora

Franc, syn, 6 let starej

Matěj, syn, 5 let starej

Marina, cera, 3 leta stará

Anna, cera, 1/2 leta stará

Franc Zobač, 20 let starej bratr hospodáře:

Jsem helvetského náboženství pro pravdu boží od katolíků se dělím skrze dvě svátosti: křest a večeři Páně, jako katolík přijímal jsem pravé živé tělo a krev Pána našeho Ježíše Krista, nyní ale, co přijímat budu, nevím, aš nás pastýř naučí, o ctění svatých, mši svatý a o očistci nic nedržím, kdyby se toho byli jiní lidi nepřichytili, já bych se toho taky nebyl přichytil.

ooo Franc Zobač

Barbora, 16 let stará sestra hospodáře:

Podle helvetského náboženství věřím v Boha Otce, v Boha Syna, v Boha Ducha svatého, nejsvětější Trojici. Vyznávám křest a večeři Páně, v kterej jest pravé tělo Kristovo v chlevě a pravá krev Kristova v víně, tej večeři Páně máme se klanět, prve jsem se modlívala růženec, svatý jsem ctíla, za neboš(tíka) otce jsem se modlívala, neničo ale již to neudělám, v tom náboženství jsem si oblíbila, když jsem to od jiných viděla a slyšela, teprve po vánocích.

ooo Barbora

Nro 7.

Jiřík Zobač, 35 let starý bratr hospodáře:

My vyznáváme tu víru, kterou Kristus Pán sám v ráji při poslední večeři vstúpil a nám zanechal, a to je podle helvetského náboženství. Vyznávám křest a večeři Páně pod obojím způsobem (v) lámání chleba, to náboženství jsem zdědil po svých rodičích.

Jíra Zobač

Barbora, 26 let stará žena Jiřího Zobače:

Jsem helvetského náboženství jako manžel, nevím co to je, ostatně jinak neudělám, já se manžela nespustím, však já se naučím aš dostaneme našeho pastýře.

o Barbora, žena

Josef, syn, 3 leta starý.

Jan, syn, 1 leto starý.

Jakub po Janu Dítětovi, 18 let starý pacholek:

Před Vánoci, když jsem viděl, že jse jinší helvetského náboženství chytají, já jsem se jich přidržel. Jaký je to náboženství to já nevím, aš dostaneme učitele, on nás naučí. Katolíkem býti nechci, proč ale, to sám nevím. K tomu se znám, že se mně líbí nechodit do kostela na mši svatou, na kázání a k svatej spovědi.

oo Jakub Dítě

Rosala, děvečka, 15 let stará, po Francovi Koskovi:

Já jinak neudělám, já se Krista Pána nespustím, já jsem náboženství helvetského beránkového, ale nevím, co to je k tomu mně přivedl Duch svatý, a když tázána byla, co jest Duch svatý, odpověděla: Bůh Otec, ostatně nic nevím.

ooo Rosála Kosková

Josef Kovář, 12 let starý pastevec:

Již od vánoc mně Duch svatý a hospodář povídal, abych byl helvetského náboženství a abych jinak neudělal, a já jinak neudělám.

ooo Josef Kovář

Nro 8.

Jakub Zobač, 50 let starej sedlák:

Já jsem podle helveckého náboženství Kristového, co syn Boží ráčil vstúpit v ráji, co je to za náboženství, to já nevím, nebo číst neumím. Vyznávám křest a večeři. Páně, při kteréj přijímám tělo a krev Kristovo pod způsobem chleba syna božího. Bez dobrých skutků k spasení přijít nemůžu, v chtění svatých, o očistci a mši svatej nic nedržím, k tomu náboženství mě sám Duch svatý nutí.

o Jakub Zobač

Teresie, žena 48 roků stará:

Prve jsem byla evangelička, nyní jsem helvetského náboženství, vyznávám nerozdílnou Trojici boží, křest a večeři Páně, já ještě nevím co jest večeře Páně, tej víry já se nespustím, protože je ona nejstarší, v ráji od samého Boha vstípena.

oo Teresie, žena

Marina, děvečka, 18 let stará po Jakobovi Zobačovi:

Já jsem helvetského náboženství, co to je, nevím, Duch svatý mně k tomu táhl od vánoc, ostatně nevím nic a jinak neudělám.

ooo Marina

Jakub, pacholek, 20 let starej:

Jsem helveckého náboženství, to náboženství jest Pána Boha znát, Syna božího a Ducha svatého. Vyznávám křest a večeři Páně, při tej večeři Páně přijímám posvátný chléb a posvátné víno, to jest pravé tělo a pravou krev Kristovu, je-li to živý neb mrtvý, to já ještě nevím, to jsem (s) lejchával od svých rodičů a od svých hospodářů a já jinak neudělám.

ooo Jakub

Nro 9.

Václav Zobač, 57 let starý sedlák:

Jsem helveckého náboženství, věřím v Boha Otce v Boha Syna, v Boha Ducha svatého, nejsvětější Trojici, vyznávám křest a večeři Páně, ta večeře (Páně) jest pravé tělo a pravá krev Krista Pána pod způsobem chleba a vína, dobré skutky jsou k spasení zapotřebné, svatí nám pomoci nemůžou, po smrti není žádný očištec, o mši svatý nevím co soudit mám.

ooo Václav Zobač

Rosina, žena, 47 let stará:

Já jsem helveckého náboženství co jsem literou poznala, od katolíků se rozeznáváme skrze to, že nectíme svatých, já vyznávám křest a večeři Páně, co ta večeře Páně jest, již jsem zapoměla, a já jinak neudělám.

ooo Rosina, žena

Jan, syn, 30 let starej:

Já jsem taky helveckého náboženství jako moji rodičové, co jsem před sebe vzal, toho jsem nespustím, v tom náboženství jsem co jsem literu poznal, vyznávám křest a večeři Páně pod obojím způsobem, v lámání chleba přijímám pravé živé tělo a krev Krista Pána, na jaký způsob, to nevím, vlastně nebudu nic povídat.

ooo Jan, syn

Josef, syn, 25 let starý:

Já jsem náboženství helveckého, ale nevím, co to je, to náboženství se rozeznává od katolického, protože vyznávám křest a večeři Páně, svatý nectím, o očištcích nic nedržím a mši(!) svatý si nic nevážím, večeře Páně jest pod obojím způsobem lámání chleba, tělo a krev Krista Pána, od víry katolické mně odvedl Duch svatý před půl rokem.

ooo Josef Zobač

Teresa, cera, 18 let stará:

Jsem helveckého náboženství, co ale to náboženství jest, nevím, vyznávám křest a večeři Páně, (v) kterej jest pravé tělo a krev Krista Pána, od toho náboženství neodstoupím proto, že jsou v tom moji rodičové.

ooo Teresa, cera

Anna, cera, 24 let stará:

Jsem helveckého náboženství, když jsou v tom moji rodičové, já taky jinak neudělám, když do toho jinší lidi šli, my jsme taky do toho šli.

ooo Anna, cera

Nro 9.B

Jan Kosek, po neboštiku Kristiánovi Koskovi, 35 let starý podruh:

Jsem helveckého náboženství hned od dětinství svého, vyznávám křest a večeři Páně pod způsobem lámání chleba a vína, chléb je pravé živé tělo a víno je krev, o ctění svatých a o očistci nic nedržím, o mši svatej co soudit mám, nevím.

ooo Jan Kosek

Teresie, sestra, 18 let stará:

Jsem helveckého náboženství, co ale to jest nevím, k tomu mně přilákal sám Duch svatý hned od vánoc, vyznávám křest a večeři Páně, co ale ta večeře Páně jest, nevím. Duch svatý nám zjevil, že nám svatí pomoct nemůžou a že po smrti není žádný očištěc, mši svatej nerozumím, nebo nám Duch svatý v tom nic nepověděl, v tom se držím mé matky a mých bratrův.

ooo Teresie

Anna Kosková, matka 62 leta stará:

K helveckému náboženství mně donutil Duch svatý před půl rokem, já nevěřím nic jen (v) Boha Otce, Syna a Ducha svatého, nerozdílnou Trojici svatou, vyznávám křest a večeři Páně, co to je, já nemůžu vědět, aš přijdou naši učitelové, víc nevím a jinak neudělám.

ooo Anna Kosková

Nro 10.

Marina Němcová, 44 let stará vdova:

Já jsem náboženství helveckého proto, že v tom taky moji rodičové byli, co to náboženství jest, já nevím, ale podle Pána Boha teprv se budu učit.

ooo Marina Němcová

Barbora, cera 14 let stará:

Jsem helveckého náboženství, jak máma udělaly, já taky jinak neudělám, třeba by se máma navrátila k víře katolickej, já se předce nenavrátím, neb mně to tak Duch svatý povídá.

oo Barbora, cera

Marina Vařáková, 45 let stará vdova:

Jsem helveckého náboženství, ku kterému mně Duch svatý nutil, ale eště mně nepověděl, jaké jest to náboženství, a již jsem v tom od vánoc, víc mluvit nebudu a jinak neudělám.

o Marina Vařáková

Kateřina, cera 12 let (stará):

Máma mně povídala, abych řekla, že jsem helvetského náboženství, abych se hodně držela, a já jinak neudělám než jako máma.

oo Kateřina, cera

Matěj, syn, 6 let starý.

Mařena, cera, 5 let (stará).

Nro 11.

Tomáš Faymonn, 60 let starý podruh:

Jsem pravej víry boží křesťanskéj Kristovej apoštolskéj podle vyznání helveckého náboženství, to náboženství jest to, co Kristus Pán při poslední večeři ustanovil, každá víra může člověka spasit, když jenom dobré skutky činí, v tej víře jsem já zrozenej a vychovanej.

oo Tomáš Faymonn

Marina, žena 60 let stará:

Duch svatý mě povídal, abych řekla, že jsem helveckého náboženství, mohl mně Duch svatý taky povědět, jaký je to náboženství, než jsem ho již zapoměla, když to bylo již na podzim, vyznávám křest a večeři Páně, co ta večeře Páně jest, věděla sem vám, pak když jsem již zapomněla, neničko mně připadlo, že jest tělo Krista Pána, a jináč neudělám.

o Marina, žena

Nro 12.

Václav Matějek, 50 let starej podruh:

Já mám helvecké náboženství hned od svých předků, co Syn boží ráčil v ráji vštípit, při tom já zůstávám co tam ten Syn boží vštípil, to já nevím a jináč neudělám.

ooo Václav Matějek

Anna, žena 28 let stará:

Jsem helveckého náboženství jako mí rodiči a můj manžel, Duch svatý mně k tomu přivedl, jaký jest to náboženství ale, anebo v čem pozůstává, jakož také co jest večeře Páně, to já ještě nevím, co je muž, to je žena, já od něho se neodloučím a já jináč neudělám.

ooo Anna, žena

Antonín, syn 16 let starý:

Jsem helveckého náboženství, dyž se můj táta do toho dali, já taky a Duch svatý mi povídal, abych jináč neudělal, třeba by táta jináč udělal.

ooo Antonín, syn

Franc, syn 7 let starý:

Já chci bejt taky helveckéj víry.

o Franc, syn

Josef, syn 3 leta starý.

Kateřina, cera 2 leta stará.

Nro 13.

Jan Zobač, 45 let starý podruh:

Já jsem helveckého náboženství, tomu jsem se hned od moji báby a mámy naučil, co ale jest to náboženství nevím, budu se teprv učit, od toho neodstoupím.

oo Jan Zobač

Dorota, žena 45 let stará:

Duch svatý mně vedl k helveckému náboženství jak se ta víra začala, co v tom dobrýho jest, to já nevím, já pro svýho muže, od toho neodstoupím, kam pak bych šla? Že ještě málo umím, neb nic, však on mě pastýř naučí, aš ho dostaneme.

ooo Dorota, žena

Kateřina, cera 8 let stará:

Já taky budu helveckého náboženství jako máma a táta.

o Kateřina, cera

Anna, cera, 5 let stará.

Josef, syn, 4 leta starý.

Marina, cera, 1 rok (stará).

Nro 15.

Jozef Kosek, 48 let starý podruh:

Jsem helveckého náboženství, jaký je to náboženství nevím, věřím v Boha Otce, v Boha Syna, v Ducha svatého, nejsvětější trojici boží, vyznávám křest a večeři Páně, co ta jest, nevím, ale aš přijdou učitelové, budu se učit, v tom náboženství byli hned moji rodičové.

ooo Josef Kosek

Judita, žena, 34 let stará:

Jsem helveckého náboženství, ale nevím, co to je, vyznávám křest a večeři Páně, co ta jest nevím, při tej večeři Páně vyznávám chléb a víno, svatý nectím, za duše v očištění se nemodlím, mše svatej prve jsem si vážila, ale neničko již jsi jí nevážím, toho náboženství jsem se přichytila tenkrát, když jinší lidi.

ooo Judita, žena

Nro 16.

Jakub Vařák, 64 let starej podruh:

Jsem starej víry boží beránkovéj podle náboženství helveckého, podle kšaftu Kristového, kterej nám zanechal při poslední večeři, vyznávám křest a večeři Páně, která jest tělo a krev Pána našeho Ježíše Krista, to tělo není živý, ani mrtvý, živý zůstává v nebi, tej večeři Páně se má člověk klanět, dobrý skutky jsou k spasení potřebný, svatý nectím a o očištění nic nedržím, v tom náboženství jsem hned od mých rodičů vyučenej.

ooo Jakub Vařák

Marina, žena 38 let stará:

Jsem helveckého náboženství od dětinství svého, jaký ale jest to náboženství, nevím, poněvadž v tom můj muž jest, já se toho taky nepustím.

ooo Marina Vařáková

Jan, syn, 28 let:

Jsem helveckého náboženství, rozeznávám se od katolíků skrze večeři Páně, která jest pravé tělo a pravá krev Kristova, to pak tělo není živý ani mrtvý, ráčejí si starej mluvit, co chtějí já jináč neudělám.

ooo Jan, syn

Anna, cera 11 let stará:

Já jsem taky helveckého náboženství a jináč neudělám než jako táta a máma.

ooo Anna, cera

Rosálie, cera 1 rok stará.

Nro 17.

Filip Kalina, 50 let starý podruh:

Jsem helveckého náboženství z vnuknutí Ducha svatého, co to ale je, teprv se budu učit, vyznávám křest a večeři Páně, co ta večeře Páně jest budu se teprv učit, ostatně nic nevím, aš se naučím.

ooo Filip Kalina

Johana, žena 27 let stará:

Jsem helveckého náboženství od dětinství, já katoličkou nebudu, já budu evangeličkou, vyznávám křest a večeři Páně, co ta večeře Páně jest, ještě nevím, aš nás pastýř naučí.

ooo Johana, žena

Teresie, cera 11 let stará:

Máma mně povídala, že jsem helveckého náboženství (a) já udělám tak, jak rodiče udělají.

ooo Teresie, cera

Marina, cera 18 let stará:

Jsem helveckého náboženství, ku kterému mně přivedl Duch svatý před vánoci, když se mnoho lidí toho chytalo, jak moji rodičové udělali já taky se toho nepustím, já se od svých rodičů neodtrhnu.

ooo Marina, cera

Bjeta, 5 let stará cera.

Anna, 3 leta stará cera.

Josef, 1/4 leta starý syn.

Rosalia, sestra:

Wegen Blindhert hat nicht erscheinen kone(n).

Nemohla přijít pro slepotu.

Václav, syn, 13 let starý:

Táta mně sem poslal abych řekl, že jsem helveckého náboženství, ku kterému mně přivedl Duch svatý, táta mně poroučel abych jináč neudělal, a já jináč neudělám.

ooo Václav, syn

Anna, sestra, 56 let stará:

Přichytila jsem se helveckému náboženství, když jsem viděla, že se toho jinší chytají, já jsem toho nespustím a jinak neudělám.

ooo Anna Kalinová

Nro 18.

Václav Zobač, 35 let starý podruh:

Jsem helveckého náboženství, vyznávám křest a večeři Páně, v tej je mrtvé tělo a mrtvá krev Krista Pána, o očistci o mši svatej a o odpůstkách nic nedržím, v tom zůstanu a jinak neudělám.

ooo Václav Zobač

Teresia, žena 32 leta stará:

Jsem helveckého náboženství hned od dětinství, vyznávám křest a večeři Páně, ta večere Páně jest chléb a víno, jaký jest to chléb a víno, ještě nevím, aš dostaneme učitele, on nás naučí, kdyby tu hned kat stál, jinak neudělám.

ooo Teresie Zobačová

Jozef, syn 1/2 leta (starý).

Bjeta, cera 3 leta stará.

Nro 19.

Jiřík Hannich, 32 let starý podruh:

Já jsem helveckého náboženství, víry boží Kristové apoštolskej křesťanskej hned za svých předkův(!), věřím v Boha Otce, v Boha Syna, v Boha Ducha svatého, nejsvětější Trojici božskou, věřím křest a večeři Páně, pod způsobem lámání chleba přijímám tělo Kristovo v chlevě a krev Kristovu ve víně, máme-li se tomu klanět, nebo ne to nevím, dobrý skutky jsou potřebný k spasení, o ctění svatých nic nedržím, o mši svatej nevím co mám říct.

ooo Jiřík Hannich

Anna, manželka 30 let stará:

Jsem helveckého náboženství božího Kristového, beránkového evangelického, katolička nejsem, že se mně to nelíbí, když je jedenkráte muž v tom, já taky jinak neudělám, on by mě ani při sobě netrpěl.

ooo Anna Hannichová

Syn, Franc 13 let starý:

Jsem víry boží Kristovej apoštolskej, mně táta povídal, že to mám od Ducha svatého, taky mě táta povídal, kdyby mě Duch svatý k tomu nabízel(!)* abych jinak udělal než táta a máma, předce abych jinak neudělal.

ooo Franc Hannich

* Místo: vybízel

Cera Anna, 10 let stará

Cera Kateřina, 8 let }My budeme jako táta a máma.

o Anna, o Kateřina

Cera Alžběta, 6 let (stará)

Cera Teresa, 4 leta (stará)

Nro 19.

Tomáš Kosek, 70 let starý podruh:

Jsem helvetského náboženství, jaký ale to náboženství jest, to nevím, již jsem v tom dost dávno, ale já číst neumím, jenže jsem to slejchal, věřím v Boha Otce, Syna i Ducha svatého, prve ve farním kostele jsem přijímal tělo a krev Krista Pána, nyní ale ještě nevím, co budeme přijímat, církve katolické jsem se spustil proto, že povídají, že my neničko máme písmo čisté, a co je platno, do čeho jsem se jedenkrát pustil, již jinak neudělám.

ooo Tomáš Kosek

Kateřina, žena 45 let stará:

Jsem helvetského náboženství, co to tale je, nevím, jak můj muž udělal, já jsem taky tak udělala a jinak neudělám. Na otázku, chce-li se království nebeského zbavit, odpověděla: "Děj se Pane, vůle tvá".

ooo Kateřina Kosková

Cera Rosala, 6 let stará

Nro 20.

Josef Kalina, 31 let starej sedlák:

Jsem helveckého náboženství od prošlých patentů, k tomu mně přivedl Duch svatý, vyznávám křest a večeři Páně, při kterej přijímám tělo a krev Krista Pána v chlebě a víně, víc juž nevím a jinak neudělám.

ooo Josef Kalina

Žena Kateřina, 29 let stará:

Jsem helveckého náboženství ku kterému mně vedl Bůh všemohoucí od toho času jak mého manžela, vyznávám to co můj manžel, a jinak neudělám, já od něho neodstoupím.

ooo Žena Kateřina

Cera Anna, 6 let stará.

Matěj Kalina, 16 let starej pohůnek:

Jsem helveckého náboženství proto, že to od táty, od mámy a jinších slyším, táta a máma mi povídali, že jsou dvě svátosti: křest a večeře Páně, a že Kristus Pán při poslední večeři ustanovil krev a chléb, jinšího nic nevím, aš dostaneme pastýře, on nás naučí, já se toho nespustím proto, že nemusím chodit do kostela na mši svatou, a k svaté spovědi.

ooo Matěj Kalina

Franc, syn 5 let starý.

Kateřina, cera 3 leta stará.

Josef, syn 1/4 leta starý.

Nro 20.

Jan Kosek, 55 let starý sedlák:

Jsem helveckého náboženství hned od mladého věku, ale co to náboženství jest, nevím, vyznávám křest a večeři Páně, která jest mrtvé tělo a krev Kristova, o očistci nic nedržím,

svatí v nebi o nás nic nevědí, mši svatej nerozumím, skutky dobrý musí nevyhnutelně člověk činit, chce-li spasen býti.

ooo Jan Kosek

Žena Kateřina, 44 leta stará:

Jsem náboženství helveckého, co to náboženství je, to já nevím, aš přijde náš učitel, on nás naučí, já jsem se přidržela mého manžela a jeho se nespustím.

ooo Kateřina, žena

Alžběta, matka hospodářova, 60 let stará:

Na podzim Duch svatý mně k helveckému náboženství přivedl a děti mi povídali, abych se taky do toho dala, ba já nevím, já číst neumím, jinšího taky nic neumím, ale svých dětí se nespustím.

ooo Alžběta

Syn Franc, 13 let starej:

Jsem helveckého náboženství od maličkosti, vyznávám křest a večeři Páně, tělo, chléb, krev a víno, víc nevím a od svých rodičů neodstoupím.

ooo Syn Franc

Syn Tomáš, 21 let starej:

Jsem helveckého náboženství, jako táta a máma od maličkosti, jaké jest to náboženství, já nevím, kdyby od toho táta a máma odstoupili, já bych taky odstoupil.

ooo Syn Tomáš

Anna, žena 20 let stará:

Jsem helveckého náboženství, jak muž udělal, já taky tak udělám, bude-li muž katolík, já taky budu, v tom náboženství jsem co jsem se za něj dostala.

ooo Anna, žena

Marina, cera 6 let stará.

Anna, po nebožtíku Janovi, felbéblovi, podruhyň, 24 let stará:

Od vánoc jsem helveckého náboženství, když se toho jiní chytali, já jsem se toho taky přidržela, nevím ale, co to je, při tom se mně líbí, že nechodím do kostela na mši svatou, na kázání a k svatej spovědi, věřím silně, že od toho žádný neodstoupí a já taky ne.

ooo Anna po felbéblovi

Alžběta, cera 4 leta stará.

Jan, syn 3 leta starý.

Josef, syn 1 rok starý.

Johanna Zobačová, děvečka 30 let stará:

Jsem helveckého náboženství, jak dělá hospodář, já taky, udělá-li on jináč, já taky, já se hospodářenuspustím, já nic nevím, já jináč neudělám, co jsem před sebe vzala, v tom budu stát.

ooo Johanna Zobačová

Nro 22.

Josef Klouda, 22 let starej sedlák:

Jsem helveckého náboženství, to co jest, nevím, nejsem ještě tak v písmě sběhlej, Písmo svaté mi povídalo, že jsou dvě svátosti: křest a večeře Páně, tělo a krev, čí ale jest to tělo a krev, to nevím, proč jsem se církve katolické zpustil já sám nevím a jináč neudělám.

ooo Josef Klouda

Žena Johanna, 23 let stará:

Poněvadž můj muž helveckého náboženství jest, já jsem taky a jináč neudělám než jako můj muž, jaké jest to náboženství, anebo co se v něm vyznává, ještě nevím, ale aš dostaneme svého učitele on nás naučí.

ooo Johanna Kloudová

Cera Josefa, 2 leta stará.

Sestra Dorota Kloudová, 21 let stará:

Jsem helveckého náboženství proto, že jsou v tom všichni moji přátelé a jináč neudělám.

ooo Sestra Dorota

Josef Klouda, pastevec, 16 let starý:

Jsem helveckého náboženství, držím se otčima a mámy, budou-li oni zas katolíci, já taky budu.

ooo Josef Klouda

Bratr Franc Klouda, 25 let starý:

Při vánocích mně Duch svatý přivedl k helveckému náboženství, nevím ale, proč mně k tomu přivedl, ani proč mně od katolickej víry odvedl, nebo já neumím číst, ale já jináč neudělám.

ooo Franc Klouda

Bratr Jakub Klouda, 17 let starý:

Jsem sice helveckého náboženství ku kterémuž mě přivedl Duch svatý a Písmo svatý na podzim, neníčko tomu nerozumím, aš se naučím a od toho neodstoupím.

ooo Bratr Jakub Klouda

Nro 23.

Michal Srnský, 80 let starý:

Bůh Otec, Bůh Syn, Bůh Duch svatý, nejsvětější trojice božská jest helvecký náboženství, ku kterémuž mně můj oumysl přivedl nedávno, vyznávám křest a večeři Páně, co to je, já nevím, co jsem před sebe vzal, v tom budu trvat.

ooo Michal Srnský

Žena Barbora, 45 let stará:

Jsem helveckého náboženství proto, že v něm je můj muž, a jináč neudělám než jako můj muž, ačkoli nevím jaké je to náboženství.

ooo Žena Barbora

Cera Marina, 10 let stará:

Duch svatý mně povídal, že jsem helveckého náboženství, jaký je to náboženství, Vážnosti, to já nevím, já od táty a od mámy nepůjdu, kam bych já šla?

ooo Marina, cera

Syn Jan, 5 let starý.

Anna, cera 2 leta stará.

Franc Srnský, 13 let starý:

Já jsem toho náboženství jako táta a máma, jak oni udělali, tak já udělám a jinak neudělám, aby bylo jak chtělo.

ooo Franc Srnský

Nro 25.

Pavel Zobač, 38 let starej sedlák:

Jsem helveckého náboženství, kterého jsem se nedávno přichytil, já neumím číst, já nevím co je to za náboženství, nebo co v sobě obsahuje, však ale, co jsem před sebe vzal, o tom setrvám.

ooo Pavel Zobač

Žena Dorota, 28 let stará:

Před rokem jsem se přichytila helveckému náboženství s mým manželem, jaký ale to náboženství jest a co v sobě obsahuje, jakož také co večere Páně jest, to mně náš pastor naučí, aš ho dostaneme a neudělám jinak.

ooo Dorota, žena

Cera Marina, 10 let stará:

Jsem helveckého náboženství, to jsem slyšela v Písmě svatým, tomu náboženství nerozumím, ale jak udělá táta a máma, já taky jinak neudělám.

ooo Cera Marina

Kateřina, 9 let stará cera:

Já chci jenom helveckou víru jako táta a máma, jinší žádnou.

Jan Slonek, 20 let starej pacholek:

Duch mně pověděl, že jsem helveckého náboženství a již mně k tomu navedl bude to rok, proč, to já nevím, ani nevím jaký je to náboženství, já se budu učit, jaký je můj otec a má mateř, já taky jinak neudělám.

ooo Jan Slonek

Cera Anna, 5 let stará.

Cera Josefa, 3 leta stará.

Kateřina po Francovi Koskovi, děvečka, 24 let stará:

Duch svatý mě přivedl k helveckému náboženství před rokem, já vyznávám křest a večeri Páně a juš nic nevím, až se naučím.

ooo Kateřina Kosková

Cera Františka, 10 let stará:

Táta a máma mi povídali, že jsem helveckého náboženství, abych řekla, že jinak neudělám.

ooo Františka, cera

Cera Josefa, 2 leta stará.

Nro 25B

Franc Zobač 37 let starý podruh:

Jsem helveckého náboženství proto, že povídali, že každej může porovozovat svou víru jakou kdo chce, helvecký náboženství jsem si vyvolil proto, že mě Duch svatý k tomu táhl, co ale to náboženství jest, až dosaváde nevím, aš se naučím, od toho neodstoupím.

ooo Franc Zobač

Kateřina, žena, 35 let stará:

Přiznávám se sice k helveckému náboženství, ale neráda, nebo mně můj muž vyhrožuje, že se mnou nebude, že by to bylo bídný, kdybych já byla jinší víry.

ooo Kateřina Kosková

Das Weib ist recht traulich, dass es wenigstes eysserlich gegen ihren Mann acatholish muss seyn.

Žena je opravdu zarmoucena, že na venek musí zůstat akatoličkou vzhledem k svému muži.

Cera Rosala, 12 let stará:

Máma mi povídaly, abych řekla, že mně Duch svatý přivedl k helveckému náboženství, a táta mi pověděl, abych jináč neudělala.

ooo Rosala, cera

Kateřina, cera, 10 let stará:

Já chci taky helveckou víru jako táta a máma.

o Kateřina

Cera Barbora, 5 let stará.

Cera Teresa, 4 leta stará.

Syn Josef, 2 leta starý.

Anna, cera 10 let stará:

Máma a táta mi povídali, že jsem helveckého náboženství, abych jináč neudělala než jako máma a táta, a já jináč neudělám, abyste se mnou dělali co chtěli.

ooo Anna, cera

Michal Klíma, 62 leta starý:

Náboženství jsem jak povídají, helveckého, jak se píšou jinší já se musím taky tak psát, věřím v Boha Otce, Syna, i Ducha svatého, křest a večeři Páně, která jest živý tělo a krev Kristova v chlebě a víně, svatý ctíme, jejich svátky světíme za mrtvý se modlíme při pohřbě, mši svatou hanět nemůžu v tom náboženství jsem již na 15 let.

ooo Michal Klíma

Žena Anna, 64 let stará:

Před rokem jsem se s jinšíma náboženství helveckého přichytila, kdybych já byla jinší víry muž by mě třeba vyhnal a já jsem již stará, nemůžu jsi nic vydělat, já sem ani nechtěla jít ale muž mně k tomu mněl, jináč že mně vyžene.

ooo Anna Klímová

Nro 27.

Jakub Zobač, 47 let starý podruh:

Jsem helveckého náboženství, ale tomu nerozumím, dyš jinší povídají, že je to dobře, tak já jináč neudělám.

ooo Jakub Zobač

Kateřina , žena 27 let stará:

Již bude rok, co mi Duch svatý povídal, že jsem helveckého náboženství, toho jsem se přidržela proto, že vyznávám křest a večeři Páně, při kterej se spojuje tělo Kristovo s vínem, to mě taky naučil Duch svatý, svatý nectím a o očistci nic nedržím, to mě taky naučil Duch svatý.

ooo Kateřina, žena

Cera Anna, 4 leta stará.

Syn Josef, 2 let stará.

Nro 28.

Jan Zobač, 29 let starej podruh:

Jsem víry boží Kristovej křesťanskej podle náboženství helveckého, to náboženství jest, které Syn boží vštípil v ráji, vyznávám křest a večeři Páně pod obojím způsobem v lámání chleba, ta večeře Páně jest pravé tělo Kristovo, ale mrtvý v chlebě a krev Kristova ve víně, k spasení jsou dobrý skutky potřebný, k svatým se taky modlím, očistec máme na světě, v tom náboženství jsem hned od maličkosti.

oo Jan Zobač

Žena Marina, 27 let stará:

Jsem helveckého náboženství, jaký jest to náboženství to nevím, od katolíků se rozeznávám skrze dvě svátosti: křest a večeři Páně jest pravé a živé tělo a krev Krista Pána, to jsem se sama od sebe naučila, o ctění svatých a o očistci nic nedržím, to jsem čtla, ale nevím kde, v mši svatej my v našem Písmě nic nemáme a jináč neudělám.

ooo Marina, žena

Syn Jan, 6 let starej.

Syn Josef, 5 let starej.

Cera Anna, 2 leta stará.

Syn Franc, 3 leta starej.

Cera Marina, 1/4 leta stará.

Jakub Zobač, učedník 16 let starej:

Já jsem helveckého náboženství, proto, že vyznávám křest a večeři Páně, v které přijímám pravé tělo a pravou krev Krista Pána v posvátným chlebě a ve víně, je-li to tělo mrtvý nebo živý, posavad nevím, toho náboženství jsem se přidržel, že je v tom můj mistr a jináč neudělám.

ooo Jakub Zobač

Nro 31

Josef Dvořák, mlynář 46 let starej:

Jsem helveckého náboženství, jaký to ale náboženství jest, to nevím, mám dvě svátosti: křest a večeři Páně, budu přijímat mrtvé tělo Kristové v posvátném chlebě a krev jeho v posvátném víně, svatí o nás nevědí, za mrtvé jse nemodlím ani při pohřbu, o oběti mši svatej nic nedržím, dobrý skutky jsou potřebný k spasení, v tom náboženství jsem hned od dětinství svého.

ooo Josef Dvořák

Žena Marina, 20 let stará:

Jsem helveckého náboženství, bude to rok co mi Duch svatý do srdce vstoupil a mně pověděl, abych byla helveckého náboženství, vyznávám křest a večeři Páně a víc nic nevím, ale od svého manžela neodstoupím.

ooo Marina, žena

Cera Marina, 20 let stará:

Jsem helveckého náboženství podle víry boží Kristovej apoštolskej křesťanskej od maličkosti, když jsou v tom rodičové, já taky neodstoupím, to udělám k vůli rodičům, komuš bych to k vůli udělala?

oo Marina, cera

Cera Anna, 19 let stará:

Jsem helveckého náboženství, mně se to hned ponejprv zalíbilo proto, že je to dobrý a že nechodím do kostela na mši svatou, na kázání a k svatej spovědi, mám dvě svátosti: křest a večeři Páně, při kterej přijímám pravé tělo a pravou krev Pána našeho Ježíše Krista, já již víc nevím a jináč neudělám než jako tatínek.

ooo Anna, cera

Josef, syn 13 let starý:

Jsem helveckého náboženství, proto, že je v tom tatínek a já jináč neudělám, tatínek by mě ani nedovolil.

ooo Josef, syn

Syn Franc, 11 let starý:

Tatínek mě povídal, že jsem helveckého náboženství a já jináč neudělám než jako oni, kdyby v tom tatínek a mamička nebyli, já bych v tom taky nebyl.

ooo Franc, syn

Syn Tomáš, 10 let starý:

Já chci taky helveckou víru jako máma a táta.

o Tomáš

Syn Jan, 6 let starý.

Cera Lenora, 3 leta stará.

Václav Kosek, 20 let starý pacholek:

Já jsem helveckého náboženství, víry boží Kristovej apoštolskej křesťanskej, v každý víře může člověk spasen býti, když dobrý skutky činí, vyznávám křest a večeři Páně, při tej přijímám živé tělo Kristovo v chlebě a krev ve víně, svatý nectím, za mrtvé se nemodlím, o

Číslo 1.

Josef Zobač s Marií roz. Greifovou z Krátké (viz.strana 37) měli děti: Pavlínu, Marii, Helenu, Josefa a Žofii. Pavlína provdána za Sádeckého, bytem v Nov. Městě. Marie se provdala ke Štorkom na Odranec. S Helenou se oženil Vorlíček z Jimramova, Žofie zemřela ve školním věku. Josef se oženil na grunt r. 1950 s Marií Vrátnou z Míchova. Mají dítka: Marii absol. "jedenactiletky a 2. roč. Hosp. školy" provdanou za Miroslava Proseckého z Domanína. Josef je vyučen zedníkem, zaměstnán v JZD v místě. Jaroslava studuje gymnásium v Nov. Městě, Jana chodí do ZDŠ 6.-9. ročník v Jimramově a Pavel do školy v místě. Otec majitele zemřel roku 1961, matka roku 1966. Nynější majitelé jsou členy Jednotného zemědělského družstva.

Číslo 2.

Starý zápis str. 37 z r. 1924: Jan Ptáček za několik roků po druhém ženění zemřel. Vdova Anna Stázie postoupila domek své neteři Miladě Šauerové z Rož. Pasek a Šauerovi jej prodali k rekreačním účelům p. Pavlovi z Brna r. 1966.

Číslo 3.

Fišmonovi hospodařili po Cajzlovi na chalupě několik let, měli dceru Františku z dvojčat, druhý sourozenec zemřel v kojeneckém věku. Rodiče zemřeli postupně. Ona r. 1959, on 23.11.1970. Dcera Františka se provdala za místního kováře Frant. Bojanovského čp. 39, který chalupu vystavěl na slušný domek a dal ji synu Janovi, který jako elektrikář pracuje u Jihomoravských energetických závodů. Tentosi vzal za manželku Libuši Slámovou z Daňkovic, dnes členkou JZD a mají tři dítka, Jana, Libuši a Martina.

Číslo 4.

V zápisu na druhé straně 38. této knihy z roku 1924 u čísla 4. je zmínka o nejstarší z dítek Františka Dostála Růženě. Další dítka byl syn Rudolf, vyučený obchodník, později politický pracovník strany lidové, byl Němci za okupace odvečen do koncentračního tábora Dachau, odkud se vrátil s podlomeným zdravím a při operaci r. 1966 zemřel, zanechav syna Jiřího a dceru Marii. Nejmladší syn Rostislav převzal po otci živnost a hospodářství, oženiv se s Marií Bukáčkovou z Rož. Pasek a mají 5 dítek. Nejstarší Rostislav absolvent střední lesnické školy, z č. v lesním závodě Nové Město na Moravě, revíru Koníkov. Mladší Jiří, člen JZD je traktorista, za manželku má Boženu Bukáčkovou z Odrance. Petr je vyučen obchodníkem, t.č. v presenční vojenské službě. Dcera Marie je poštovní doručovatelkou v Jimramově. Nejmladší Eliška je ještě povinna základní školou.

Číslo 5.

Na straně 39, starého zápisu je psáno o Matějkových dcerách, chybí zápis o dovu nejmladších a to je Františka, liter. učitelka, později provdaná za Josefa Křenka, vedoucího státní pojišťovny v Novém Městě na Moravě a nejmladší Vlasta, pošt. úřednice, naposled v Jedlové u Poličky. Syn Hynek se ujal po rodičích gruntu oženiv se s Marií Rušikvasovou z Boskovic, jsou bezdětní. Otec zemřel ve stáří 93 let, r. ..., matka ve stáří ... let, r. Syn Hynek zemřel r. 1973 stár 77 let. Vdova po něm bydlí "na výměnku" v čp. 69, kde má doživotní byt i sestra Vlasta. Hospodářství přešlo na JZD.

Číslo 6.

Podle zápisu na straně 41 této knihy z r. 1924, zůstal na gruntě jen syn František, který se později oženil s Antonií Hladkou z čísla 17. Mají dva syny a dceru. Nejstarší syn Jaroslav je členem JZD a má za manželku Věru Sodomkovou zdravotní sestru z čísla 29. Mladší syn Miroslav dlí t.č. v psychiatrické léčebně v Jihlavě. Dcera Jaroslava je provdána za Frant. Prudkého z Rož. Pasek, zedníka a člena Jednotného zemědělského družstva.

Číslo 7.

Vyhořelé číslo sedmé popsané v kronice z roku 1924, dostala nová chalupa vystavěná na návsi proti hasičskému skladišti r. 1931, jejímiž majiteli jsou František Dědič, nar. 28.7. 1899, syn Františka Dědiče a manželky Josefy rodem Kakačové, bydlící r. 1924. Oba jsou členy JZD, nyní už důchodci. Mají syna Miloslava, nar. 21.X.1935, zaměstnance stavebního podniku "Jáchymovské doly Dolní Rožínka", dosud svobodný.

Číslo 8.

Děti Josefa Zobače a manželky Josefy rodem Matuškové, podle kroniky z roku 1924 se umístili následovně: Josef v sociálních ústavech v Myslibořicích, kde také zemřel. Jaroslav se dostal na grunt čp. 21 po strýčkovi Janovi, jemuž jediný syn Jan padl v první světové válce. Blažena zůstala doma, kam se přiznal r. 1932 Josef Topinka, její bratranec z Petrovic. Měli tři děti. Libuši, provdanou za Bohumila Hanycha v Líšné a Olgu, provdanou za Frant. Pochopa, zedníka v Novém Městě na Moravě. Syn Miloslav se oženil domů s Marií Strejčkovou z Fryšavy. Oba pracují v JZD. Stavení bylo znovu postaveno v r. 1934. Otec Josef Topinka zemřel a matka žije s rodinou synovou.

Číslo 9.

Podle této kroniky str. 44 se Josef, syn Vincence Proseckého a Antonie, rodem Zobačové z č. 54, ujmul místa po rodičích oženiv se s Marií Hanusovou z Rož. Pasek a měli čtyři děti: Marii, Jiřinu a Emilii dvojčata, z nichž Jiřina v krátkosti zemřela a Josefa. Marie pracuje jako zdravotní sestra v Brně. Emilie je provdána za Jana Mrkose v Rož. Pasekách, je prodavačkou v potravinách v Novém Městě. Josef se r. 1960 oženil domů a má za manželku Zdeňku Slámovou z Daňkovic, t.č. učitelku ZDŠ v místě. Sám pracuje jako skladník v opravně strojů JZD. Mají tři děti, Milana, Josefa a Zdeňku, školáci ZDŠ. Otec zemřel 21.9.1964 a matka žije u Emilie v Rož. Pasekách.

Číslo 10.

Chalupu po Josefu Kalinovi podle kroniky 1924 strana 44. později koupila Josefa Sodomková, svobodná matka syna Vladimíra, nynějšího nástupce po matce, dosud svobodný.

Číslo 11.

Chalupu po Vincenci Havlíčkovi převzal nejstarší syn Josef, vzal si za manželku Růženu Havlovou z čp. 35, s níž měl dceru Růženu. Živil se menším hospodářstvím a vedl "Poštovnu" s doručováním poštovních zásilek po obci a Roženeckých Pasekách. Zemřel r. 1962 a manželka r. 1970. K nim se přiznal Jos. Dvořák z čp. 14, řidič ČSAD a mají děti Růženu, Josefa a Dáši. Růžena se provdala za Nykla z Odrance, který pracuje jako elektrikář v JZD Vrchy a mají dvě děti. Tímto rokem si začali stavět domek. Josef je t.č. v učebním poměru ve "Žďasu" ve Žďáře nad Sáz. a Dáša dochází "Základní devítiletou školu". Nově přistavěnou obytnou část domku provedli již manželé Dvořákovi r. 1960.

Číslo 12.

Na straně 45. této knihy stojí že Vincenc Kosek sdílí svou domácnost s matkou a sestrou, že mají děti Jarmilu, Vlastu a syna Vladimíra, matka zemřela r. a sestra se provdala za Františka Dědiče, nyní čp. 7 r. 1934. Vincenc Kosek zemřel r. 1952 a manželka 1970 a na chalupu se oženil syn Vladimír s Vlastou Šťastnou z Vel. Janovic a mají děti Vladimíra, nar. 5.5.1954, Miroslava, nar. 4.10.1958, Jiřího, nar. 20.10.1961, Milana, nar. 2.4.1964, Vlastimil, 2 roky zemřel.

Číslo 13.

Číslo bylo po Josefu Bartošovi, který se zde se svou sestrou po Srnském usadil a oba zemřeli, srovnáno se zemí a zahrada přičleněna k číslu 12.

Číslo 14.

Adolf Dvořák zemřel r. a manželka r. 1964. Syn Adolf převzal chalupu oženiv se s Vlastou Dědičovou z čp. 46. a mají dva syny, Jaroslava a Ladislava. Jaroslav je traktoristou v JZD Vrchy, t.č. ve vojenské službě, bratr je pracovníkem na "Chyraně" v Novém Městě na Mor. Anna, sestra Adolfa se provdala na Odranec za Františka Slámu, Jarmila za Ladislava Havlíčka, zedníka čp. 23 a Josef se přičlenil k Havlíčkovým čp. 11 Viz 1. zápis ze stany 45.

Číslo 15.

Josef Zobač "Krejča" zemřel (první zápis strana 47.) a vnuk Josef se sestřenicí Annou, svou manželkou na tomto čísle hospodařili. Měli tři děti: Josefa, který jako automechanik pracuje ve středních Čechách Annu, jež je zdravotní sestrou v Novoměstské nemocnici a Jana, který je traktoristou v místním JZD, je ženatý s Libuší Mičínovou, dcerou našeho ředitele školy, a mají malou Simonku a Irenu.

Číslo 16.

Navázáno na str. 47.: Jan Zobač zemřel při výkonu doručovatelské služby r. 1938 chalupu prodal syn Vincenc Josefu Hladkému r. 1940 a vdova po Janu Zobačovi bydlela s novým nabyvatelem po pět roků, načež se odstěhovala k synu Janovi do Poličky a zemřela u syna Adolfa v Pardubicích. Josef Hladký, syn Josefa a Antonie z č. 17 si roku 1932 vzal za manželku Anežku Procházkovou z čp. 41 a měli dvě dcery, Anežku a Růženu. Anežka se provdala za Jaroslava Libru z čp. 19, mistra v opravě JZD a mají tři děti. Jaroslavu, provdanou za Zdeňka Havlíčka, zedníka a traktoristu JZD v Roženeckých Pasekách, Anežku, studující medicíny v Olomouci a Jaroslava, automechanika, nyní v dílnách JZD Vrchy. Růžena se provdala do Jimramova za Fr. Dobiáše, tech. úředníka v továrně na Benátkách. Majitel postavil nově domek v roce 1949.

Číslo 17.

Pokračování ze str. 47.: Rodiče Hladkých zemřeli před druhou světovou válkou. Josef měl polovinu po matce a při rodinné dohodě popustil svou polovinu sestře Antonii, která obdržela i otcův podíl a provdala se za Františka Libru na č.6. Josef koupil sousední chalupu čp.16. Františka se provdala za Jana Cípu, rezníka v Jablonci nad Nisou. Růžena je vdaná v Čejticích u Dolních Kralovic a Jindřich má za manželku Boženu Dvořákovou z Krátké a bydlí v Květné, kde se zaměstnávají zemědělstvím. Antonie dala chalupu čp.17 synu Jaroslavu, který se oženil s Věrou Sodomkovou, zdravotní sestrou, t.č. v ozdravně "na Buchťáku". Sám pracuje ve zdravotnictví v Novém Městě, Zdena v učebním poměru v "Chyraně" v Novém Městě n.M. Jaroslava dochází základní školu.

Číslo 18.

Navázání na str. 47: Petr Zobač ve svém stáří prodal chalupu Kryštofom čp. 56. a tito po smrti Zobačových zchátralou již srovnali se zemí.

Číslo 19.

Pokračování se str.47: Josef Libra ovdověl r. 1936 a znovu se oženil s Martou Juračkovou z Lísku, (Lhoty) s níž mu přibyli dva synové a to Jan a Miroslav. Jan se oženil s Alenou Janíčkovou z Jimramovských Pasek (Katůňky) pracuje u Jáchymovských dolů. Josef Libra zemřel 14.8.1962. Na domek se oženil Miroslav r. 1964 s Boženou Roseckou z Kuklíku a

mají tři děti. Miroslava, Pavla a Radka. Otec pracuje v JZD, matka jako vedoucí pošt. úřadu v místě. Miroslavova matka zemřela r. 1975.

Číslo 20.

Podle posledního zápisu na str.48. přikoupil Jos. Němec od bývalé "dolní školy" čp.24. dvě míry pole. K stáří předal hospodářství synovi Josefovi, který se oženil s Marií Dobrovolnou z "Korábova mlýna". Mají tři děti: Josefa, Marii a Zdeňku. Josef se oženil s Věrou Pudigovou z Jimr. Pavlovic, bytem jsou v družstevní bytovce čp.54 a mají syna Petra a dceru Martinu. Dcera Marie, zdravotní sestra je provdána za Viléma Najdeka v Mor. Ostravě. Dcera Zdeňka se provdala domů za Miroslava Uhlře ze Spělkova a mají tři děti. Zitu, Miroslavu a Ivu. Sestra Josefa Blažena se provdala do Trhonic k Janáčkom Josef je dnes již v důchodu, ale ještě vydatně vypomáhá v JZD. Rodiče zemřeli u Janáčků v Trhonicích.

Číslo 21.

Pokračování strany 48.: Jan Zobač zemřel roku 1953 v 86 letech, manželka dříve, když před tím, roku 1928 převedli hospodářství na synovce Jaroslava Zobače z čísla 8., a téhož roku se tento oženil, vzav si sestřenicí Františku Topinkovou z Petrovic. Měli dceru Jaroslavu, naroz. 1932, která se provdala za Svatopluka Fuchse z Brna, jehož matka pocházela rodem z Věcova, Dvořáková Františka z čísla 26. Jaroslav se narodil roku 1936 a zůstal při hospodářství u rodičů. Manželka Jaroslava Zobače, Františka zemřela v roku 1966, jako 61 letá. Otec i syn vstoupili do JZD, kde dosud oba pracují.

Číslo 22.

Ke straně 49.: Děti po zemřelých Vincenci a Růženě Zítkových: Richard zemřel 21 letý, Emanuel se oženil do Žďáru n. S. a pracuje jako zaměstnanec v Uhelných skladech. Anděla zůstala doma, časem nervově postonává a je svobodná.

Číslo 23.

Ke straně 49.: Děti Adolfa Pekárka se rozešli. Marie se provdala za Dítěta do Dolní Líšné a při porodu zemřela. Anna se vdala do Trhonic k Bobkom, vzala rodiče s sebou, kde napřed on, později ona, zemřeli. Jejich dcera Anna zemřela r. 1975. Chalupu koupili manželé Ladislav a Jarmila Havlíčkovi a postavili si vedle na loučce nový moderní domek. Mají dceru Jarmilu a syna Ladislava. Dcera je nyní provdána za MUDra J. Bohma v Jimramově a syn pracuje jako traktorista v JZD v místě.

Číslo 24.

Návazností na str. 50. je, že Bednářovi si k čís.24. ponechali pozemky od čísla 32., a živili se hlavně hospodářstvím, kdežto řemeslo Frant. Bednáře, tesařina, zůstalo jen příležitostným. Syn Ladislav zůstal doma a oženil se 13.8.1928 s Marií Plockovou z Rokytna, s níž měl tři děti. Jiřinu, odb. učitelku v Praze, provdanou za Miloslava Procházku, pracovníka tisku, Miroslavu, zdrav. sestru, provdanou za Oldřicha Sklenáře, zaměst. v Silničním vývoji v Nov. Městě, a Pavla, který pracuje jako zem. inženýr v Agrochemickém závodě ve Žďáře nad Sázavou, je ženat a má syna Pavla. Syn František, malíř pokojů, nyní v důchodě, ženatý, otec tří dcer. Syn Josef, krejčí a majitel závodu v Lounech, později pracovník krejčovského družstva "Vkus", nyní také v důchodě, ženatý, otec dvou synů. Matka zemřela 2.2.1944, otec 12.9.1958 jako dvaosmdesátiletý. Rodiče, Ladislav a Marie jsou již oba t.č. v důchodě.

Číslo 25.

Návaznost na str. 51. Matka i dcera Julie si vzali pomocníka a to synovce Antonína Zeleného z Rokytna, který zde byl již známý, neboť zde vyhcodil Jimramovskou "měšťanku", ale záhy

onemocněl, odjel domů, kde počátkem července 1922 také zemřel. Věcovská mládež se účastnila jeho pohřbu 6. července, neboť byl u nás oblíben. Později zemřela i babička a tak tetičce přišel na pomoc druhý synovec, Miloslav Zelený, nar. 21.6.1910. Hospodařil s ní druhou světovou válku. V roce 1956 tetička zemřela a tak ve své osamělosti se mu družstevní hospodaření lépe hodilo. V roce 1957 se k němu přistěhovala rodina synovce, ing. Miloslava Broučka z Přelouče se čtyřmi dětmi, sestra a švakr. Broučkovi, a sám, ač v důchodě ještě pilně pracuje v Jednotném zemědělském družstvu.

Číslo 26.

Josef a Josefa Vítкови si r. 1946 po přesídlivším Josefu Havlovi čp.44 od něho chalupu koupili a tam se přestěhovali. Josef r. 1975 zemřel, a jeho manželka byla ubytována v Domově důchodců na Nitrově. Chalupa byla zchátralá a při příležitosti těsně přiléhající trasy regulace potoka byla majitelem srovnána se zemí.

Číslo 27.

Pokračování ze strany 52. této knihy: Josef Boháč, manžel Anežky Librové po válce postonával a zemřel r. 1952 ve věku 59 let, bezdětný. Sestra Františka byla vdána v Proseči "Záhoří" za Josefa Chalupníka a Růžena v Brně za Jaroslava Jílka z Unčína, který sloužil ve vojsku. Anežka žije se svou nevlastní sestrou Blaženou Dutkovou dosud na chalupě.

Číslo 28.

Syn Josefy Srnské (viz. str. 52. této knihy) převzal po matce chalupu a oženil se s Marií Procházkovou ze stavení čp.41 s níž měl dvě dcery. Marii, provdanou v Jimramově, Benátkách za Miroslava Kováře z Trhonic. Anna si vzala Proseckého z Modřic u Brna, původem z Dolní Líšné. Srnský Josef zemřel roku 1968 a vdova bydlí střídavě, v létě doma, v zimě u dcery Marie na Benátkách.

Číslo 29.

Pokračování prvního zápisu na str. 53.: Děti po Ludvíku a Anně Sodomkových se rozešli. Josefa si koupila chalupu čp.10 od Josefa Kaliny. František podržel chalupu po ovdovělé matce a oženil se s Marií Burešovou z Jimramova, s níž měl tři děti. Josefu, provdanou za Jaroslava Kozáka v Pohledci. Věru, zdravotní sestru, t.č. na ozdravovně na "Buchtově kopci" provdanou za Jaroslava Libru z čp.6, nyní majitelé domku čp.17. František se oženil na rodnou chalupu s Marií Penátovou z Kuklíku a mají dvě děti, Ivanku a Františka, t.č. žáci ZDŠ. Otec pracuje v Silničním vývoji v Novém Městě na Moravě. Anna, po Ludvíku Sodomkovi se provdala do Sulkovce. František Sodomka zemřel 11.XII.1963. Vdova žije se synovou rodinou.

Číslo 30.

Jedinou dceru Annu po Josefu a Anně Dvořákových (dle zápisu str.53 této knihy) si vzal za manželku Josef Šejnoha, kolář z Ubušína, přičemž se k nim, kdež provozoval i své řemeslo, postaviv si k tomu účelu vhodnou dílnu. Měli dceru Annu, provdanou za Miloslava Slámu, řezníka v Pohledci a Zdeňku a Jiřinu (dvojčata). Jiřina však do roku zemřela. Zdeňka se provdala za ing. Františka Straku, je administrativní pracovník na MNV a manžel jako odborník při sušičce zeleného krmění v JZD. Rodiče zemřeli roku 1961 oba.

Číslo 31.

Josef Dobrovolný měl s první manželkou dvě děti. Marii a Josefa. Když mu první manželka zemřela, vzal si Marii Dobiášovou z Pavlovic, s níž měl tři děti. Libuše a Vladimír zemřeli. Druhá Libuše je na živu (tolik z prvního zápisu na str. 53 a 54). Po smrti otcově převzal mlýn

a hospodářství syn Josef z prvního manželství a oženil se s Josefou Gregorovou z Ubušína. Vdova po Josefu Dobrovolným žila ve společnosti mladé rodiny několik roků, načež se odstěhovala do Trhonic k Janáčkom, kde hospodyně je sestrou Josefa z Němce z čp.20, který má za manželku Marii, dceru z prvního Dobrovolného manželství. Libuši, z druhého manželství si vzal za manželku Kučera, mlynář z Březin. Když r. 1958 vzniklo zemědělské družstvo, cítili se Dobrovolní odstrčeni od centra a pracovních příležitostí a zatoužili žít ve společenství obce. Tak se stalo, že mlýnský stavení v roce 1972 prodali ing. arch. Jar. Šmídkovi z Brna, když před tím prodali chaloupku (pazderna čp.60) Jarmilu Havlíčkoví, řidiči ČSAD z Jimramova, a sami se odstěhovali do bytovky do Věcova, čp.64. Mají syna Josefa, traktoristu JZD, současně ve vojenské službě a dceru Danuši, pánskou krejčovou, saměstnanou v n.p. Kras v Bystřici nad Pernšt.

Číslo 32.

K dítkám Františka a Marie Havlíčkových Marii a Františka (podle zápisu na str. 54 této knihy) přibyl syn Ladislav a nejmladší syn Jarmil se narodil v r. 1929 už v čp.32. Nejstarší František, ženatý, pracovník JZD, bydlí v Rož. Pasekách na chalupě po Frant. Vašíkovi. Syn Ladislav bydlí na čp.23., kdež jest evidován. Dcera Marie je provdána za Fr. Husáka, stolaře v Jimr. Pavlovicích a syn Jarmil, řidič ČSAD, má svůj domek v Jimramově. Rodiče zemřeli. Ona roku 1970, on roku 1973.

Číslo 33.

Návaznost na str.54.: Děti po Josefu Zobačovi a Fr. Říhové, Božena a Josef se rozešli. Božena se provdala za Vařáka na Odranec a Josef, malíř pokojů, pracoval v Praze, kde též zemřel. Děti z druhého Zobačova manželství, Jaroslav a Růžena se umístili následovně: Josef se oženil s Olgou Frysonzovou ze Vříště, kam se později odstěhovali, a rodné chalupy, která byla po ohni znovu vystavěna v 36. roce se ujmula dcera Růžena, provdaná za Josefa Pustinu z Vojtěchova, když se vrátili z osídlovací akce v pohraničí. Josef Pustina s Růženou mají dva syny a to Josefa a Jaroslava. Josef, vyučen elektrikářem se oženil s Marií Švehlovou a bydlí v Zábřehu na Moravě. Jaroslav, kovář, zaměstnán v kovárně JZD, se oženil s Libuší Kaláškovou z Daňkovic a mají dceru Ivanu.

Číslo 34.

Vítkovi synové, František, Bohumil a Hynek (první zápis str.55) se rozešli. Bohumil se oženil do Spělkova k Trnkom, Hynek, zedník se oženil do Litovle a zemřel r. 1975 a Františkovi zůstala chalupa, na níž se oženil s Annou Havlíčkovou z čísla 11. Byli bezdětní. František zemřel r. 1967. Vdova bydlí sama, jen příbuzní sousedé jsou jí občas k ruce. Chalupu předal r. 1971 svému bratru Rostislavu z Brna, který je zedníkem a případné opravy domku si provádí sám.

Číslo 35.

Z Havlových dětí, Josefa, Jan, Josef a Růžena (dvojčata), Emilie (viz. první zápis na str.55) se umístili následovně: Josefa provdána u Vraspírů v Jimr. Pavlovicích. Josef jako zaměstnanec města Brna, Růžena se provdala k Havlíčkom čp.11, Emilie provdána za Frant. Halvu z Jimr. Pavlovic. Chalupu podržel Jan, ženatý s Hermínou Burešovou z Jimram. Pasek (Rabůňky) s níž měl tři děti. Jaroslava, Miroslava a Květu. Doma zůstal Jaroslav se svou manželkou Jarmilou, rodem Nejedlou z Dolní Líšné. Jaroslav je vedoucím farmy JZD v místě. Měli dvě děti. Jaroslava, posluchače vysoké školy stavební v Brně, který zahynul při dopravní nehodě v místě. Dcera Eva je absolventkou Laboratorní školy v Brně, zaměstnaná v okresní nemocnici Novém Městě na Moravě. Bratr hospodářův Miroslav též zahynul při autohavárii na cestě do

Prahy. Květa se provdala za Jaroslava Zeleného na Veselíčku u Žďáru nad Sázavou, kde mají svůj domek.

Číslo 36.

Pokračování ze str. 55., děti Eduarda Zobače, který zemřel 28. září 1947 a Antonie se rozešli. Eduard se přiznal na Koníkov ke Slámom, Ladislav, krejčí, pracoval u různých firem v různých místech, načež převzal chalupu i s hospodářstvím od otce. Oženil se roku 1936 s Josefou Pohankovou z Radňovic s níž má tyto děti: Marii, provdanou v Branišově, Ladislava, který pracuje jako řidič v JZD Vrchy v místě, Eduarda, vedoucího "Masny" v Nov. Městě a Josefu provdanou za Pavla Straku, ekonom. úředníka t.č. v Telecím u Poličky. Bratr František se oženil s Julíí Zichovou z Odrance, pracuje u dráhy v Bystřici nad Pernšt. Antonie se provdala za Bohumila Bukáčka do Odrance.

Číslo 37.

Viz. strana 56. Syn Vincence a Ludmily Zobačových, Jaroslav se přiznal do Sněžného k Šedým a jeho sestra Ludmila se provdala za Vetešníka do Jimramova. Nový majitel chalupy František Kalina s manželkou Josefou, roz. Kloudovou zemřeli a zanechali tyto děti: Josefu, která zemřela a zanechala nemanželského syna Miroslava Kalinu, pracovníka stavebního podniku "Ingstav" Brno, bydlí v Ostravě. František, textilní dělník ve Víře, zemřel v 60ti letech. Josef zemřel r.1941, Bohumil se oženil do Rovečného s Jos. Petrovou. Božena, provdaná za Frant. Straku v Polomi, Emilie, provdaná na chalupě za Josefa Vařáka z Odrance, kteří chalupu r.1939 nově vystavěli. Anežka se provdala za Josefa Michnu z č.12 a v r.1946 osídlili do Mikulče, okres Svitavy. Anna se provdala za Fr. Macháčka z Mikulče, odešla od manžela s dětmi do Jim. Pavlovic do JZD. Vlasta se provdala za Frant. Konečného v Ubušínku, s nímž mají syna a dceru. Manželé Josef a Emilie Vařákoví mají dvě děti. Miroslav, nyní v Rož. Pasekách, ženatý s Annou Vápeníkovou z Borovnice, mají dvě děti. Dcera Zdeňka se provdala za Josefa Peňáze z Kuklíku a přistavěli domek do poschodí. Mají dvě děti, Milana a Zdeňku.

Číslo 38.

Ke straně 56. K jmenovaným dětem, Františkovi a Růženě přibyla sestra Vlasta. Děvčata se provdala jinam a syn František vyučený tesařem, se přiznal do Strachujova a starou chalupu srovnal se zemí.

Číslo 39.

Ke straně 57. Děti Bojanovských, Anna, František, Marie a Jan se umístili následovně: Anna se provdala za Františka Osinka do Javorku. František, vyučený kovář se ujmul řemesla doma. Oženil se s Františkou Fišmonovou z čísla 3. a měli dva syny. Františka a Jana. František je také kovářem, ženatý s Jarmilou Peňázovou z Kuklíku, s níž má čtyři děti. Sestra Marie je při jejich rodině, svobodná a bratr Jan, vyučený zedník, utrpěl smrtelné zranění při řemesle v čp. 29 a při operaci v Poličské nemocnici zemřel. Jejich otec zemřel r. 1967 a jeho spolupracovník, bratranec Jan Michna z čp.12, který byl léta jako člen rodiny r. 1969. Vdova Františka bydlí v čísle 3. u syna Jana.

Číslo 40.

Pokračování ze strany 57. Sourozenci Kloudovi se rozběhli: František se oženil s Jarmilou Řádkovou z Míchova a koupili si chalupu čp. 54. i s několika měřicemi polí, má dva synky a roku 1946 osídlil do pohraničí. Josef si vzal za manželku z Písečného a koupili si chalupu v Míchově, v roce 1946 osídlili do pohraničí. Anežka zemřela na "záškrt" v šesti letech, Anna se provdala za Václava Šejnohu v Ubušíně. Bohumil je někde v Čechách a Jaroslav je ženatý

nyní v Jimramově. Chalupa zbořena.

Číslo 41.

Viz. str. 57.: František Procházka zemřel roku 1924 a manželka u dcery Růženy v Míchově. Marie se provdala k Srnským č. 28, Josef pracoval jako úředník v Etlově továrně na koberce v Jimramově, později v Přerově a zemřel v koncentračním táboře Dachau. Anežka se vdala za Josefa Hladkýho čp.17. František podržel hospodářství, oženiv se s Marií Bednářovou z Lísne, děti jejich jsou: Anna, Marie, Božena, Ludmila a František. Růžena se provdala za Čupra v Jimramově, po ovdovění za Šikulu v Míchově. Miroslav jako zemědělský odborník v Bruntále. Rudolf osídlil do pohraničí. Ludmila, poštovní úřednice v Novém Městě na Mor., provdaná za Vítězslava Zítka z Janovic u Bystřice nad Pernšt. Anna se provdala za Václava Kašu do Míchova. František se svou manželkou mají děti: Aničku, provdanou za Bohumila Bukáčka z Odrance v Novém Městě, Marii provdanou za Pelingera v Modřicích u Brna, Boženu, provdanou Krejčovou v Kunčině, Ludmila, pošt. úřednice je nejmladší z dětí Frant. a Marie (Bednářové). Zbývá syn František, traktorista v JZD v místě, dosud svobodný.

Číslo 42.

Stanislav Prosecký se svou manželkou Františkou r. 1946 osídlili do pohraničí se synem Bohuslavem, ženatým s Marií Kozovou ze Sněžného. Syn Jaroslav se dostal před válkou do Zlína k Baťovi. Chalupu koupili manželé Bohumil a Marta Havlíčkovi, do té doby v bytě čp.49 (rychta) Havlíčkovi měli tři děti. Martu, která se provdala za Vařáka do Maršovic, Bohumila, který je doma a má manželku z Velkých Janovic Zdeňku Samkovou, s níž má dvě děti. Současně rekonstrují chalupu. Miroslav se vyučil ve Žďárských strojárnách "Žďasu", nyní ve vojenské službě.

Číslo 43.

Lorencovi si později koupili chalupu v Rož. Pasekách od Stehlíků a zdejší chalupu sbořili.

Číslo 44.

Ke straně 58. Josef, syn Josefa a Josefy rod. Kotoučkové se oženil s Josefou Zobačovou (Tomšovou) z Topinkovy pazderny, měli dvě děti: Starý zemřel a ostatní r. 1946 osídlili do Mladějova u Mor. Třebové. Chalupu prodali Josefu a Josefě Vítkovým, do té doby v nájmu v čp.26. u Julie Chroustové. Josef zemřel r. 1975 a manželka, často nemocná, byla umístěna v domově pro přestárlé na Nitrově 19. ledna 1976. Jediný syn, voják, zahynul ve službě.

Číslo 45.

Na stavebním místě po vyhořelé "staré škole" vystavěl r. 1931 nový domek krejčí František Jílek z Trhonic s manželkou Josefou, rodem Havlíčkovou z čp. 11. Jejich děti jsou: Josefa, František, Libuše, Josef, Zdena a Růžena. Josefa, provdána za Josefa Libru z č.19., mají svůj domek v Novém Veselí, František, stolař, ženatý u Gregorů v Novém Jimramově, Libuše je provdána v Daňkovicích u Šedých. Josef ženatý s Annou Švandovou z Maršovic, Zdena je provdána doma za Františka Macha, řidiče ČSAD a mají dítky, Františka, Jiřího, Hanu a Josefa. Růžena je provdána v Maršovicích u Švandů. Otec zemřel roku 1964. Vdova žije u Machů.

Číslo 46.

Děti Dědičovi (viz. str. 58.) se rozešli: Josef se oženil s Jos. Čuhlovou z Jim. Pavlovic a odešli r. 1946 do pohraničí. František odešel též do pohraničí. Bohumila se provdala za Drahomíra Sklenáře do Rož. Pasek, Vlasta se přivdala k Adolfu Dvořákovi do čp.14., a Františka je provdána za Dvořáka v Jim. Pavlovicích. Sešlou chalupu Dvořákovi sbourali.

Číslo 47.

Anna, dcera Josefa Zobače a Anny rodem Hemzové z Jiřikovíc (viz. str. 58.) se provdala za Josefa Zobače, zedníka z Topinkovy pazderny a měli dítky: Annu, Josefa, Jiřího a Jana v roce 1946 osídlili do Mladějova, okr. Mor. Třebová a chalupu prodali Josefu Laštovicovi, zedníku a Josefě, rodem Zobačové z Koníkova. Tito měli dceru Drahomíru, provdanou za Boh. Klímu v Líšné a syna Miroslava, ženatého doma s Marií Zelenou z Rokytna. Mají dítky: Miroslava, Jiřího a Marii. Otec pracuje ve "Sportě" v Novém Městě na Mor., matka v JZD.

Číslo 48.

Ke stránce 59. František si vzal za manželku z Valů u Tábora, s níž měl dceru Marii. Manželství se rozešlo. Po druhé se oženil s Hildou Grosovou, s níž měl syny, Zdeňka a Vladislava a dcery Jitku a Janu. Zdeněk je ženatý doma s Olgou Roseckou z Kuklíku, mají synka Zdeňka, sám pracuje v JZD. Vladislav je ženatý s Miluší Mrkosovou z Kuklíku, bydlí doma a pracuje v JZD. Jitka pracuje v továrně na Benátkách a Jana provdána za Peňáze z Kuklíku. Bratr Karel je úředníkem u dráhy a Bohuslav s manželkou a otcem osídlili v r. 1946 do Moravan, kde otec Frant. Votava zemřel.

Číslo 49.

Bylo delší dobu uprázdněno, po zbourání čp.26. se sem přestěhovala Františka Vašková, kde současně bydlí. Jednu obytnou část má mládež upraveni na klubovnu a v další je umístěna obecní knihovna.

Číslo 51.

Josef Husák a manželka Josefa, roz. Vernerová, popsané podle č.7 na straně 41., měli dítky: Emilii, Růženu, Josefa a Oldřicha, kteří se umístili takto: Emilie se provdala v Praze a Růžena do Strachujova za Emila Obra. Josef jako úředník KNV v Brně a Oldřich se oženil domů s Jaroslavou Zítkovou z Trhonic, s níž má tři dcery. Jaroslavu, Růženu a Oldřišku. Jaroslava se provdala za Jos. Chrousta do Křidel, Růžena za Jiřího Boháče v Odranci (Hliníkách) a Oldřiška, absolventka ekonomické školy, za ing. Šedivého v Brumovicích u Břeclavy. Dědeček jejich Josef Husák, se dožívá 92 roků. Babička zemřela r. 1961. Rodiče jsou členy JZD.

Číslo 52.

K zápisu na str. 60. Alois Dvořák se přiženil do sousedství na č.62. k Anně Kakačové, dceři z prvního manželství své matky Anny. Marie se provdala za Filipiho do Krouny, Božena si vzala Josefa Chládku, strojníka ve Sněžném, zemřel roku 1971. Josef, vyučený kolářem, se přiženil na Odranec k Tlustošom. Nejmladší, František se oženil na hospodářství doma s Josefou Tichou, rod. z Janoviček a mají tyto děti: Františka, Marii, Jaroslavu, Janu, Zdeňka a Květu, která cestou do zdravotnické školy v Havlíčkově Brodě, při jízdě vlakem tragicky zahynula. František je ženatý, pracuje u Uranových dolů s bytem v Novém Městě na Moravě. Marie provdána za Horského v Daňkovicích. Jaroslava je vdaná u Jamborů v Pohledci. Jana, zdravotní sestra má za manžela Jiřího Dvořáka z Jimramova. Vlasta se provdala za Lad. Mužátko v Novém Městě. Zdeněk je traktoristou v JZD Vrchy.

Číslo 56.

Pokračování str. 61. František Kryštof s manželkou Martou, roz. Čechovou z Křidel, mají dceru Vlastu. Roku 1928 se jim narodil syn Josef. Vlasta se provdala za učitele Jos. Neškrabala z Ubušína. Otec zemřel roku 1973 ve stáří 81 roků. Syn se oženil s Květou Slámovou z Odrance, sníž má dítky, Miluši a Josefa. Dcera pracuje jako prodavačka v Novém

Městě na Mor. a syn jako traktorista v JZD, současně ve vojenské službě. Rodiče jsou členy JZD a babička vdova žije s nimi společně.

Číslo 62.

Ke stránce 61. Dcera Josefa Kakače a Anny rodem Lamplotové z Pavlovic, podržela hospodářství, kam se roku 1962 přiženil Alois Dvořák z č.52. Děti nemají a současně jsou oba jako družstevníci v důchodě. Tichý zemřel r. 1950 a manželka 1940.

Číslo 69.

Vilka, původně postavená jako výměnek k č.5, je nyní obydlena vdovou po Hynku Matějkovi a její švakrovou Vlastou.

Číslo 72.

Ke straně 61. Od Františka Dobrovolného koupil místo i se živností hostinskou Jan Vašík z Míchova, oženiv se s Libuší Novotnou z Písečného. Jejich děti jsou, Libuše, Jan, Josef. Libuše je provdána v Pardubicích, Jan je ženatý v Pohledci a Josef je svobodný, s matkou doma, provozuje pohostinství. Otec zemřel roku 1971

Nové bytovky JZD Vrchy.

Číslo 53.

Zde bydlí ing. František Straka, vedoucí úseku sušení a granulace pícnin, s manželkou Zdeňkou, rod. Šejnohovou z č.30. a mají děti: Miroslava a Jiřího (dvojčata) Jiří v předškolním věku zemřel. Miroslav je současně na odborné škole v Pardubicích. Třetí chlapec Lubomír naroz. 29.7.1970.

Číslo 54.

Rodina Josefa Němce z č.20 s manželkou Věrou, rozenou Pudigovou z Pavlovic, s dvěma dětmi, Petrem a Martinou. Otec pracuje jako řidič v JZD a matka v evidenci JZD. Petrovi je deset a Martině pět roků.

Číslo 57.

Obydleno Františkem Havlíčkem, opravářem strojů v JZD s manželkou Helenou, roz. Roseckou z Kuklíku, s dětmi, Svatavou nar. 7.5.1967, Helenou, nar. 31.5.1969, Františkem, nar. 17.8.1972.

Číslo 58.

Zde bydlí Ladislav Zobač, řidič v JZD s manželkou Marií, rodem Zítkovou z Míchova, též v JZD, s dětmi Zdeňkou, nar. 30.8.1969, Marií, nar. 15.11.1971 a Ladislavou, naroz. 14.12.1972.

Číslo 63.

Rodina Jana Zobače, z č.15. Manželka Libuše rozená Mičínová, dcera ředitele ZDŠ ve Věcově, mají dceru Simonu a Irenu. Otec je traktoristou v JZD, matka pracuje ve Vigoně v Jimramově.

Číslo 64.

Zde bydlí Josef Dobrovolný, s manželkou Josefou, (podrobný zápis u čísla 31.). Děti: Josef, nar. 28.8.1954, Danuše, nar. 27.11.1951.